

Trẻ Và Vụng Về

Contents

Trẻ Và Vụng Về	3
1. Chương 1: Lời Tâm Sự Đầu Tiên	3
2. Chương 2: Về Bé Lợn	4
3. Chương 3:	5
4. Chương 4: Cảm Giác Thêm Sống	6
5. Chương 5: Sức Mạnh Của Sự Tự Tin	6
6. Chương 6: Không Có Ước Mơ Nào Là Dễ Dàng	7
7. Chương 7: Quan Trọng Là Bạn Làm Điều Gì Khiến Bản Thân Hạnh Phúc	8
8. Chương 8: Điều Đắt Giá Nhất Của Tuổi Trẻ	9
9. Chương 9: Tuổi Trẻ Không Có Giới Hạn	10
10. Chương 10: 5 Bước Quyết Định Để Tìm Ra Đam Mê Của Mình Từ Khi Còn Trẻ	10
11. Chương 11: Bản Chất Của “ước Mơ”	11
12. Chương 12: Tiền Không Quan Trọng, Vấn Đề Là Chẳng Ai Trong Chúng Ta Dám Sống Nghèo	12
13. Chương 13: Dùng Thật Tiết Kiệm Quỹ Thời Gian Sống Của Bạn	12
14. Chương 14: Những Việc Bạn Có Thể Làm Để Kiếm Được Tiền Trước Tuổi 20?	13
15. Chương 15: Đã Là Thanh Niên Thì Nên “cứng”!	14
16. Chương 16: Hãy Đi Khi Còn Trẻ, Bất Cứ Lúc Nào Có Thể, Hãy Đi!	15
17. Chương 17: Đi Du Lịch Khi Còn Trẻ	16
18. Chương 18: Thật Vô Lý Khi Nói “hãy Theo Đuổi Ước Mơ Của Mình” Với Một Người Còn Quá Trẻ	16
19. Chương 19: 20 Tuổi Và Mất Phương Hướng Trong Cuộc Sống	17
20. Chương 20: Lên Kế Hoạch Trưởng Thành Của Riêng Bạn	18
21. Chương 21: Vụng Về Trước Cuộc Sống	19
22. Chương 22: Sợ Tuổi 16	20
23. Chương 23: Đánh Nhau Với Định Kiến, Khó Thật Đây	21
24. Chương 24: Khi Bạn Không Có Trách Nhiệm Với Ước Mơ Của Mình	22
25. Chương 25: Con Gái Rất Cần Một Người Bạn Để Có Thể Tranh Cãi Cùng	22
26. Chương 26: Chọn Bạn Mà Chơi? - Câu Hỏi Khó Nhất Của Tuổi 20	23
27. Chương 27: Chuyện “những Người Cay Đắng”	24
28. Chương 28: Những Kẻ Nói Dối Nguy Hiểm Nhất	24
29. Chương 29: Bạn Có Bị Mù Không Ấy Nhi?	25
30. Chương 30: Bạn Có Dám Tắm Cho Người Khác Vì Tiền Ko?	26
31. Chương 31: 15” Cho Bản Thân Mỗi Ngày, Lấy Sức Chiến Đấu	26
32. Chương 32: Cái Gì Bạn Có, Người Trẻ Tuổi Khác Cũng Có	27
33. Chương 33: Theo Đuổi Một Đam Mê Mới?	28
34. Chương 34: Làm Thế Nào Để Sếp Ko Bực Từ Lần Đầu Tiên Gặp Bạn?	28
35. Chương 35: Làm Thế Nào Để Có Một Môi Trường Làm Việc Thú Vị Và Chuyên Nghiệp?	29
36. Chương 36: Thư Gửi Những Người Đã Từng Là Học Sinh Cá Biệt: “bây Giờ, Các Cậu Đang Ở Đâu?”	30
37. Chương 37: Đừng “hiểu Nhầm” Ước Mơ Của Chính Mình	31
38. Chương 38: Khi Còn Trẻ: Tiền Lương = Quan Hệ + Kinh Nghiệm	31

39. Chương 39: Xây Dựng Network Từ Khi Còn Trẻ	33
40. Chương 40: Người Trẻ Bây Giờ Nghèo Đến Mức Nào?	33
41. Chương 41: Nếu Em Trượt Đại Học Thì Sao?	34
42. Chương 42: Rạch Cho Mình Mấy Vết Sẹo, Khi Còn Trẻ	36
43. Chương 43: Bạn Chọn Làm Người Trong Sáng Hay Ngây Thơ?	37
44. Chương 44: Yêu Lúc	37
45. Chương 45: Yêu Bản Thân Đúng Cách	38
46. Chương 46: Sự Đáng Sợ Của Nỗi Cô Đơn Khi Còn Trẻ	39
47. Chương 47: Đàn Ông Cần Gì?	39
48. Chương 48: Sao Phụ Nữ Bây Giờ Khó Tán Thế Nhỉ?	40
49. Chương 49: Hơn Cả Yêu, Con Người Cần Phải Hợp	41
50. Chương 50: Làm Thế Nào Để Trở Thành Chỗ Dựa Tinh Thần Vững Chắc Cho Nửa Kia Của Bạn?	41
51. Chương 51: Con Gái, Không Ai Chờ Đợi Ai Mãi Mãi	42
52. Chương 52: Yêu Nhau Như... Chó	42
53. Chương 53: Váy Vera Wang & Nhẫn Tiffany	43
54. Chương 54: Yêu Dương Kiểu Ung Thư	44
55. Chương 55: Hãy Mặc Thật Đẹp Khi Yêu Anh	44
56. Chương 56: “cảm Ơn Vì Đã Dính Lầy Anh Trong Thời Gian Qua!”	45
57. Chương 57: Yêu Như Lúc 20	46
58. Chương 58: Đàn Ông Đi Qua Tuổi Trẻ, Yêu Ai Nhất Trên Đời?	46
59. Chương 59: Vì Sao Em Không Thể Gặp Anh Sớm Hơn?	47
60. Chương 60: Vì Sao “người Ấy” Vẫn Chưa Xuất Hiện?	48
61. Chương 61: Ly Biệt - Chuẩn Bị Bao Nhiêu Là Đủ Cho Lời Chia Tay?	49
62. Chương 62: Làm Sao Để Vượt Qua Mất Mát	50
63. Chương 63: Những Gì Đã Là Của Quá Khứ, Hãy Để Nó Qua Đi	51
64. Chương 64: Nỗi Đau Thay Đổi Tuổi Trẻ	52
65. Chương 65: Có Những Loại Nỗi Đau, Nhất Định Phải Trải Qua Mới Hiểu Được	52
66. Chương 66: Tình Minh Tan: Tại Ai?	53
67. Chương 67: Bạn Là Bản Sao Những Gì Xấu Xí Nhất Của Người Yêu Cũ	54
68. Chương 68: Vì Sao Bạn Không Bao Giờ Gặp Lại Người Yêu Cũ Trên Đường Đời?	54
69. Chương 69: Tình Tan Vỡ: Vấn Vương	55
70. Chương 70: Vượt Qua Một Mối Tình Tan Vỡ?	56
71. Chương 71: Bạn Hư Hỏng Bởi Vì Truyền Thông	56
72. Chương 72: Bí Quyết Làm Giàu Của Mã Vân	57
73. Chương 73: Khi Còn Trẻ, Kiểu Gì Bạn Chẳng Lỗi!	58
74. Chương 74: Sự Khác Biệt Giữa Cố Gắng Và Cống Hiến	58
75. Chương 75: Vì Sao Có Những Người Phụ Nữ Đặc Biệt Mạnh Mẽ?	59
76. Chương 76: Vì Sao Các Quán Cà Phê Ở Hàn Quốc Luôn Rất Đông Khách?	59
77. Chương 77: Tuổi Trẻ, Đừng Ngại Phải Hi Sinh	60
78. Chương 78: Học Nghề Là Tương Lai	61
79. Chương 79: Nếu Bạn Muốn Có Một Cái Gì Đó, Bạn Phải Gắn Bó Với Nó Cả Đời	62
80. Chương 80: Bạn Thật Sự Không Còn Là Trẻ Con Nữa Vào Lúc Nào?	62
81. Chương 81: Điều Ngu Xuẩn Nhất Một Người Có Thể Làm,	63
82. Chương 82: Không Có Ai Trên Đời Này Có Quyền Đánh Giá Bạn	63
83. Chương 83: Học Cách Nghi Ngờ Tất Cả Mọi Thứ	65
84. Chương 84: Đối Mặt Với Người Làm Bạn Đau	65
85. Chương 85: Hãy Học Cách Yêu Lấy Những Thứ Mà Bạn “phải” Làm	66
86. Chương 86: Có Ăn Cơm Một Mình Thì Cũng Phải Ăn Ngon!	66
87. Chương 87: Đàn Ông Hay Đàn Bà Đều Ít Nhất Nên “chừa” Một Lần Trong Đời!	67
88. Chương 88: ”em Không Cần Một Cái Túi \$2000!...	68
89. Chương 89: Thất Bại Thì Đã Làm Sao?	69
90. Chương 90: Đừng Nói Không Với Cơ Hội Được Thất Bại Trong Đời	69
91. Chương 91: Chuẩn Bị Cho Việc “trẻ Mãi Không Già”	70

Trẻ Và Vụng Về

Giới thiệu

Số trang: 288 trang Ngày xuất bản: 09-2016 Giới thiệu: Trẻ Và Vụng Về là một cuốn sách nhất-định-nên-có của những n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tre-va-vung-ve>

1. Chương 1: Lời Tâm Sự Đầu Tiên

Bạn biết đấy, thật dễ dàng để chọn một điều gì đây khi nó đã trở thành một thứ được công nhận và an toàn, giống như là chuyện đi học hay kết hôn vậy. Không phải ai cũng thành công với nó - nhưng đại đa số chúng ta đều chọn kết hôn vì tin rằng mình biết trước kết quả. Và phần lớn nghĩ rằng nó đảm bảo một kết quả an toàn.

Việc đi du học Hàn Quốc hay lập nghiệp ở Hàn Quốc bây giờ cũng vậy, mọi thứ đã trở nên rõ ràng và dễ hiểu hơn rất nhiều. Nhưng vào lúc mình mới kéo vali đi Hàn thì không như vậy. Nhớ lại ngày ấy, thật khó khăn để có thể tìm thấy một sinh viên Việt Nam ở Hàn Quốc! Thế mà chỉ 7 năm sau, con số sinh viên Việt ở đây đã tăng lên đến gần 5000 người, thật kỳ diệu. Mình lúc ấy chỉ là cô bé 15 tuổi, không có nhiều kinh nghiệm với cuộc sống, có thể nói tóm lại là rất “trẻ và vụng về”. Tài sản lớn nhất khi ấy của mình là thời gian và những sự lựa chọn. Giữa muôn vàn sự lựa chọn khi ấy, mình đã chọn đi Hàn Quốc, và nếu bạn đọc hết cuốn sách này thì có lẽ bạn sẽ hiểu vì sao. Trong những buổi ra mắt cuốn sách đầu tay Hàn Quốc: Đi về phía Bình Minh, khi được hỏi vì sao, mình chỉ có thể trả lời đơn giản là: mình đã nắm lấy cơ hội khi nó được đặt vào tay mình. Khi bạn không biết phải làm gì, phải đi đâu, phải chọn cái gì - thì đơn giản nhất là bạn cứ làm đi, mọi chuyện chỉ có thể sáng tỏ khi bạn quyết định làm một điều gì đó. Mình cũng như vậy, 15 tuổi và không biết làm gì, thì mình đã chọn việc nắm lấy bất cứ cơ hội nào có ở đó.

Khoảng năm ngoái, mình bắt đầu viết blog để chia sẻ cuộc sống của mình sau 7 năm tại Hàn Quốc, cũng như những tâm sự tuổi trẻ của mình với mọi người. Mình viết blog, đơn giản bởi mình là một người yêu viết. Từ khi biết viết, mình đã bắt đầu lúi húi gửi đi rồi. Mình đã có thâm niên “được các báo từ chối” 11 năm rông rã trong việc gửi bản thảo và xin làm cộng tác viên. Sau bao nhiêu lần bị từ chối vì non nớt, thiếu kinh nghiệm và chẳng biết khơi lên nguồn cảm hứng - mình bắt đầu tìm kiếm một con đường khác. Mình nhận ra rằng, cuối cùng thì mình yêu viết, chứ không phải là muốn trở nên nổi tiếng, vậy nên một góc nhỏ nhỏ trên mạng xã hội là đủ rồi. Thế nên, chuyện hiểu rằng bạn thật sự yêu quý cái gì, và muốn làm gì là rất quan trọng. Nếu không, bạn sẽ khó lòng có được sự hạnh phúc và sự hài lòng.

Trong vài tháng, mình ngạc nhiên khi có hàng chục nghìn followers, các tòa soạn trực tiếp liên hệ muốn cùng làm việc, những người bạn mới, những cơ hội mới. Vinh dự nhất là được HHT “rủ” làm sách về du học Hàn và có riêng một chuyên mục độc quyền trên báo, riêng cuốn Hàn Quốc đi về phía Bình Minh đứng top 1 best-seller hơn nửa năm. Bạn có biết cảm giác khi những gì bạn làm, lần đầu tiên được công nhận là như thế nào không? Nó giống như lần đầu tiên được điểm 10 môn Toán trong đời vậy. Nhưng song song với những tình cảm quý mến, mình vẫn nhận được cả những ý kiến trái chiều. Mình là con gái, một cô gái trẻ và vẫn còn vụng về, chính vì thế mà những câu hỏi như “có gì về bạn mà quá đặc biệt chứ?” khiến mình suy nghĩ. Rất nhiều người đã nói rằng: với một người “có điều kiện” như vậy thì chuyện thành công có gì đáng ngạc nhiên? Với một người “từng trải” nhiều như vậy thì chuyện tự tin có gì là đáng xem trọng? Với một người “ưa nhìn” như vậy thì chuyện có nhiều mối tình có gì là đáng tự hào?

Điều đáng tự hào ở đây, là mình chọn theo đuổi điều mà mình yêu quý, chọn việc sống chia sẻ và chọn việc tin vào “tri thức là sức mạnh”. Có rất nhiều người có đặc quyền được đi, được có cơ hội, được học - nhưng họ không chọn việc chia sẻ, họ không chọn theo đuổi đến cùng những gì mà họ yêu. 11 năm, nghe thì đơn

giản, nhưng nó không hề ngắn. Nếu chính bản thân mình còn chẳng thể theo đến cùng cái mình khao khát, thì đến lúc ấy mới không có gì đáng tự hào.

Bạn hiền thân mến, những chuyện về mình không giống với một điển tích mà bạn sẽ nhìn thấy ở trên mạng. Không có gì thần kỳ, không có gì là một chú cá hồi lội ngược dòng chảy cả. Mình chính xác là một người trẻ tuổi, liều lĩnh với những quyết định của bản thân, nhưng chăm chỉ và quyết tâm. Chỉ đơn giản là như vậy thôi. Và bạn biết gì không? Nếu bạn chuẩn bị bước vào cái ngưỡng 20, thì chúc mừng bạn! Bạn có thể quên đi tất cả những gì người ta từng nói không tốt về mình, về những lời nhieéc móc và tiêu cực. Bạn có thể trở thành bất cứ điều gì mà bạn muốn! Và nếu họ vẫn có những ý kiến về chuyện đó, chỉ cần nhớ rằng bạn đang hạnh phúc và vui vẻ đến thế nào.

Chào mừng bạn đến với hành trình trẻ của mình, từ một blogger trở thành một tác giả nhỏ tuổi, cho đến việc trở thành một doanh nhân be bé. Những gì bạn chọn làm có thể chẳng liên quan đến nhau, và nó hoàn toàn khác với những gì mà “người ta” cho rằng bạn sẽ trở thành, nhưng điều ấy không sao cả. Hãy tự chọn cho mình một câu chuyện tuổi trẻ thật tuyệt vời nhé!

2. Chương 2: Về Bé Lợn

Chào các bạn, bạn có thắc mắc vì sao xuyên suốt cuốn sách này lại có nhiều hình ảnh một chú chó (rất dễ thương) xuất hiện nhiều như vậy không?

Khi quyết định cho ra mắt Trẻ và Vụng về, mong muốn duy nhất của mình với Bloom Books đó là: nhất định phải có hình vẽ chú Corgi tam thể này ở bìa. Lật giở từng trang sách, bạn hiền sẽ nghe thấy mình nói rất nhiều về cảm giác thêm sống, về việc có những người bạn chứng kiến thành công và thất bại của mình, về việc có những kỷ niệm thật đẹp khi bạn còn trẻ, về việc tìm kiếm động lực trong đời, về ước mơ và về đam mê. Vậy nó có liên quan gì đến chú chó này nhỉ? (Dĩ nhiên, mình không chỉ có mong muốn như vậy vì nó dễ thương)

Chú chó này tên là Tequila, tên ở nhà gọi là Bé Lợn. Nó là điều xinh đẹp - và đáng yêu nhất - mình từng được nhìn thấy trong đời. Mình chưa yêu một điều gì nhiều như thế. Mình yêu Bé Lợn, giống như cách Hoàng Tử Bé yêu Bông Hồng. Thật không may là Bé Lợn đã ốm và đi xa mất rồi.

Khi mình được tặng Bé Lợn, mình chưa có gì nhiều trong tay cả. Đối với một cô bé mới tập tành viết lách, việc kiếm được hai triệu một tháng bằng việc này là chẳng hề đơn giản, nói cách khác - để có được một chú Corgi là điều rất khó. Chính vì thế, khi được may mắn tặng Bé Lợn, mình có cảm giác như được tặng một viên kim cương, một phần quà mà mình chắc phải tiết kiệm không biết bao lâu mới có. Mình vừa ngưỡng, vừa sung sướng, vừa tự hào. Từ sau đó, những hôm trời mùa đông thức thật khuya để viết, hay đi ra ngoài vài giờ đồng hồ để tìm cảm hứng, mình luôn có Bé Lợn đi cùng.

Thật tốt, khi cảm giác bạn không chỉ có một mình. Bạn làm việc tốt hơn khi bạn vui vẻ và hạnh phúc. Khi những cơ hội nghề nghiệp đến nhiều hơn, việc kiếm được tiền trở nên không quá khó khăn nữa, bạn sẽ luôn nhớ đến điều đắt giá và đáng quý nhất bản thân nhận được khi chưa có gì. Luôn luôn là như vậy. Bạn sẽ nhớ đến chiếc áo đẹp bạn mua được bằng khoản tiền lương đầu tiên, bạn sẽ nhớ đến người cho bạn mượn tiền lúc khốn khó... Còn với mình, mình luôn nhớ đến chú chó nhỏ đã luôn đồng hành với một cô bé yêu nghề viết. Hình ảnh đó gắn liền với đam mê sâu thẳm của mình: Viết.

Và chuyện đó xảy ra. Mình mất đi một thành viên gia đình, một người bạn thân thiết, “Bông Hồng” của mình. Không có một điều gì có thể thay thế được khoảng trống đó, mình bỏ viết trong một thời gian dài, sợ cái cảnh phải ngồi vào căn phòng của chính mình, sợ phải cúi xuống mà không nhìn thấy điều gì cả.

Khi còn trẻ, khi còn non nớt và khi mới bắt đầu một chặng đường dài đầy khó khăn, cái chúng ta cần thiết nhất không phải tiền vốn, không phải là lời giới thiệu vào một chơi làm tốt, mà là một điều gì đó song hành trên mọi quãng đường. Đó có thể là một người bạn hay một ý tưởng. Một điều gì đó thật mạnh mẽ mà ngay cả cái chết cũng không thể làm bạn thôi tin tưởng và yêu quý. Đó có thể là tình yêu với mẹ của bạn,

là việc khao khát thay đổi một điều bất công trên thế giới. Đó có thể là niềm tin sâu thẳm bên trong, rằng bạn chính là một siêu anh hùng. Một điều gì đó, nhắc nhở bạn về đam mê của bạn, nhắc bạn về con người thật của bạn.

Mình có một điều như vậy, một thứ nhỏ bé, xinh đẹp và mãi mãi, đến mức cho dù nó có không ở đây, ngay lúc này, nó vẫn nhắc mình về những giây phút hạnh phúc và đam mê của mình, nhắc cho mình biết mình là người như thế nào. Và cách duy nhất để nuôi lớn “hạnh phúc” - đó là phải tiếp tục ghi nhớ và phát triển nó. Mình đã thử suy nghĩ, mình có thể làm gì để cho Bé Lợn và cô bé nhà văn nhỏ trong mình tiếp tục lớn lên? Mình nuôi dưỡng tình yêu với động vật, nhưng bây giờ mình mong muốn được làm nhiều hơn. Sức mạnh thật sự không chỉ nằm ở tri thức mà là sẽ chia những tri thức đó, mình đăng ký gia nhập WWF-Việt Nam (World Wide Fund For Nature - Quỹ Quốc tế Bảo vệ Thiên nhiên). Ở đó, tình yêu của mình, đam mê của mình có thể tiếp tục lớn lên, không giới hạn.

Mình rất hy vọng, bạn cũng sẽ tìm được “chú chó nhỏ”, “bông hồng nhỏ” cho riêng mình. Một điều vượt qua mọi ranh giới, chỉ của mình bạn, để sống trọn vẹn những năm tháng tuổi trẻ này, không cô đơn, không ân hận và thật dũng cảm.

3. Chương 3:

Rất lâu trước đây rồi, khi mình còn học cấp hai tại Chu Văn An, có một lần, cô giáo dạy văn kể một câu chuyện thường ngày của cô, và nó để lại ấn tượng với mình đến tận bây giờ.

”Các anh các chị ạ (kiểu xưng hô ưa thích của các thầy cô), gần nhà tôi có một hàng gội đầu. Tôi đến đó đều đặn ba lần một tuần và có một cô bé thợ gội đầu ưa thích của mình. Cô bé ấy biết chính xác mức nước tôi muốn, những chỗ tôi hay bị nhức ở trên đầu và biết phải sấy kiểu nào khi xong. Cô bé ấy tiết kiệm được rất nhiều thời gian cho tôi và không mang đến sự phiền toái nào.

Việc thay đổi người làm ở các cửa hàng làm đầu là chuyện rất bình thường. Người giỏi sẽ rời đi và những người mới sẽ tới. Các anh các chị có biết một điều về những người mới và trẻ tuổi là gì không?”

Lúc ấy, bạn mình nhao nhao lên tranh nhau nói, nào là nhiệt huyết, nào là sức khỏe, nào là sự chăm chỉ... Cô giáo chỉ lắc đầu:

”Không. Phần lớn những người trẻ tuổi đều rất vụng về và thiếu kinh nghiệm. Các anh cá chị sau này cũng vậy thôi.”

Cả lớp chưng hửng.

”Cô thợ gội đầu tôi thích đã rời đi, và ngày hôm đó có người mới. Một cô bé có vẻ như đã làm đổ nước vào tai các bà cô khó tính trên dưới chục lần rồi. Dĩ nhiên là bị mắng, các vị khách hàng sốt ruột ngồi sau ái ngại không muốn nhận cô bé cho lần gội đầu xả stress của họ. Hôm ấy đông quá nên tôi đi về. Hôm sau khi ra, tôi có cơ hội chọn cho mình một cô thợ cũ lành nghề khác, nhưng tôi đã chọn cô bé vụng về kia. Các anh các chị đừng hy vọng quá nhiều, nước vẫn đổ vào tai tôi như dự kiến.

Nhưng nếu không cho những người trẻ tuổi một cơ hội để học hỏi, thì bao giờ họ mới hết vụng về cơ chứ?”

Trống đánh hết tiết. Mình đi mua bánh và nước, chẳng nghĩ nhiều cho đến ngày hôm nay - khi mình lớn lên, trở thành một người “trẻ và vụng về”, lúng túng trước những thử thách và công việc, với vô vàn câu hỏi và chẳng có chỗ “thử”. Các bạn hiền biết đấy, “thời gian thử việc” thật ra không có ý nghĩa gì cả. Trước khi bạn chuẩn bị đủ, bạn đã ở trên thương trường rồi. Và lại bị hất văng xuống lúc nào không hay.

Cuốn sách này dành cho các bạn hiền thân mến. Với những người cho rằng mình vẫn còn đang bé: hãy chuẩn bị thật kỹ trước khi bước vào tuổi trẻ. Với những người đang trẻ: hãy sống và thềm sống. Với những người đã hết vụng về: hãy cùng nhìn lại một chặng đường dài của chúng ta, và tự hào.

4. Chương 4: Cảm Giác Thèm Sống

“Those have the privilege to know, have the duty to act.”

(Những người có đặc ân được hiểu biết, có nghĩa vụ phải chia sẻ.) - Albert Einstein

Bạn là nhà cách mạng duy nhất trong cuộc đời mình. Hãy dẫn lối, bảo vệ và thấp sáng cho điều mình muốn, cho dù có phải trải qua điều gì đi chăng nữa...

Vì sao bạn cần thức dậy để ăn một bát phở vào buổi sáng?

Có rất nhiều người khao khát sự giàu sang hay cuộc sống xa xỉ, những cuộc thám hiểm dài đầy hứng khởi, hoặc teo thành một giai thoại khiến cho người khác ngưỡng mộ. Và cũng có những người không hứng thú với chuyện đó - người đó có thể là bạn hiền, có thể là mình. Và việc không quá thèm khát sự xa xỉ hay những cuộc thám hiểm cũng chẳng phải là quá tệ đâu.

Thật ra thì, mình cũng chỉ là một kẻ nhát chết. Một kẻ khiếp chết trước cái viễn cảnh mở mắt thức giấc và không biết phải làm gì, kinh hoàng trước cảnh đi ngủ và không biết ngày mai lúc mở mắt mình sẽ làm gì. Mình rất sợ cái cảm giác không biết mình thức dậy vì cái gì đó. Chính vì thế mình luôn phải làm gì đấy, có một kế hoạch, đi theo những tiếng gọi và ý tưởng.

Nói đơn giản thế này, hồi mình còn có Bé Lợn, lịch sinh hoạt của mình thật lý tưởng: dậy lúc 7h, cho nó đi vệ sinh, tắm rửa trang điểm, sắp xếp cửa hàng, ngồi xuống kiểm tra email, và viết, và làm. Một ngày nọ, chú chó nhỏ của mình chết đi, mình vẫn thức dậy vào lúc 7h như thói quen của những kẻ cầu toàn, nằm dần ra đến 7h rưỡi vì không biết phải làm gì. Cảm giác đó thật kinh khủng.

Mình biết là trong số chúng ta có rất nhiều người không muốn thức dậy, không muốn đi làm, chán ghét cuộc sống hiện tại và những công việc nhàm chán.

Nhưng bạn hiền hãy tin mình đi, hãy có một lý do để thức dậy vì nó là một loại hạnh phúc. Nó khiến cho bạn muốn vùng khỏi chăn và chiến đấu. Nó khiến chỉ bạn cảm thấy chẳng cần ngơi nghỉ, nó tạo cho bạn một nếp sống mà bạn nghĩ là mình chẳng bao giờ có trước đó, và không ai ép bạn được.

Bạn chỉ có thể thức dậy, khi bạn thật sự muốn thức dậy. Mở mắt và nằm trên giường, không thể được coi là đã thức giấc. Lê đôi chân đến trường đầy mỗi mệt, ngồi thần người trong văn phòng cả ngày, chờ đợi trước một mối quan hệ... Bạn có thực tin là lúc đó mình đang tỉnh táo và mở to mắt tận hưởng cuộc sống của mình không?

Tìm một lý do để mong muốn thức giấc vào mỗi buổi sáng. Học một cái gì đó, làm một cái gì đó, gặp gỡ một ai đó. Thậm chí chỉ đơn giản là bạn muốn thức giấc chỉ để ăn một bát phở cũng được! Cái đó chính là tình yêu cuộc sống, và sự thèm sống.

Và “sống can trường”. (#liveboldy - Me Before You)

5. Chương 5: Sức Mạnh Của Sự Tự Tin

Làm thế nào để trở nên tự tin ở ngưỡng tuổi 20?

Trong mọi bài viết, show truyền hình hay ở nhà trường và gia đình, chắc chúng ta đều nghe quá nhiều lần câu “phải tự tin lên!” trước khi làm một cái gì đó, quyết định một chuyện gì đó và quan trọng hiện cả, đó là điều chúng ta tự nói với chính mình trước một thứ làm chúng ta sợ, cho dù đó là cơ hội mới, mối quan hệ mới hay một điều ta muốn thay đổi mà không dám. Sợ. Sợ rủi ro và thất bại.

“Tự tin lên.”

Đã bao giờ bạn hiền thử ngồi tách nghĩa ra xem từ đó có ý nghĩa gì chưa? Vì sao nó lại quan trọng đến như thế? Vì sao có những người quá thừa tự tin, như thể họ có thể đứng lên...khỏi nghĩa - và cũng có những người đến đứng một mình trong đám đông còn không thể?

Trước hết, là chữ “tự”.

Khá ít trẻ em ở ta được dạy và được luyện chữ “tự”, thế rồi ít có thói quen “tự” làm một điều gì đó. Vì thế mới nảy sinh ra tỉ tỉ loại hình dịch vụ mà trong đó chủ yếu người ta chỉ làm hộ bạn hiền những việc mà lẽ ra bạn hiền phải “tự” làm, rồi thu tiền.

Nhưng nếu không “tự” làm, thì làm sao bạn hiền biết phải làm công việc đó như thế nào được? Nếu không biết phải đi đường nào, gặp ai, mang cái gì, làm ra sao - mà chỉ biết hưởng, thì làm sao bạn có thể “tin” được kia chứ?

Đúng là như vậy. Bạn phải biết là mình làm được một việc gì, hoặc có thể, có khả năng làm được việc đó, từ kinh nghiệm, từ sự am hiểu, từ những thứ tích lũy được do đã tự mày mò từ trước, thì bạn mới có thể tự tin vào bản thân, tự tin vào tương lai và kết quả, tin vào sự khác biệt và liều lĩnh, tin vào việc mình sẽ là người thành công được. Chẳng có ai tin, khi không có một cơ sở nào để tin trên đời này cả. Tự tin cũng thế, muốn tin, bạn phải biết tự - có tự thì mới tin được. Nếu bây giờ bảo bạn giao cả cơ đồ cho người khác rồi nói bạn học cách tự tin, quả thật là không thể!

Thế nên đừng hỏi tại sao bạn không có sự tự tin nữa. Bởi vì bạn không làm gì, không thật sự TỰ làm gì. Bạn có bao giờ nghiêm túc tìm hiểu, nhúng tay vào làm, vào học, hỏi cận kề, hay chỉ biết giữ cái tư tưởng: “quảng cho nó cục tiền, thuê tụi này hay tụi kia nó làm cho từ A đến Z?” Để rồi lúc người khác hỏi, bạn cũng chỉ nghệt ra không hay biết gì? Nếu bạn chưa tự làm, đã nghĩ rằng mình không thể, đã muốn quảng cho người khác, đã sợ làm hỏng làm sai - thì đến bao giờ mới có được sự tự tin?

Cứ yên tâm là khi “tự”, bạn sẽ sai rất nhiều!

Chỉ có khi nào bạn tự làm, tự ngã, tự vấp vả - bạn mới tin tưởng chính mình được. Đó là sức mạnh thật sự của chữ tự tin, chứ làm gì có chuyện nói một câu thì từ nhút nhát trở nên tự tin ngay! Bạn phải rèn luyện nếp sống và nếp nghĩ cả đời cho tự tin đấy! Nhưng đó là chuyện nên làm, chuyện của mình trên đời, chỉ có tự làm, mới là tốt nhất.

6. Chương 6: Không Có Ước Mơ Nào Là Dễ Dàng

Làm thế nào để theo đuổi những giấc mơ của chúng ta đến cùng?

Khi còn nhỏ, mình có nhiều ước mơ. Mình muốn được như cậu mình - một nhà ngoại giao, bay đi đây đó, gặp thật nhiều người. Mình muốn được như chị mình - làm nhà báo, xông xáo và năng nổ. Mình muốn có người thương như bố mình - một quân nhân luôn hết lòng bảo vệ Tổ quốc và gia đình. Mình muốn làm nhà văn - mình rất thích cảnh được người bên cửa sổ, uống cà phê và viết, và được mọi người đón nhận.

Không ai nói với mình, nhưng mình lớn lên. Mình thấy cậu mình về nhà với những nỗi ám ảnh về sự bất công ở nước ngoài, về hậu quả của chiến tranh. Mình thấy chị mình bay đi lấy tin về động đất và sóng thần, ngồi chung thuyền với những nạn nhân và xác chết. Mình cuối cùng cũng biết cảm giác của mẹ suốt bao năm khi bố không về nhà, mà còn phải bảo vệ đất nước. Mình rốt cuộc cũng đã trở thành một người viết sách, nhưng nó không đẹp đẽ như mình hình dung. Mình đã trải qua những cảm giác dồn dập, thiếu ý tưởng, deadline, viết đến mức nỏ cả mắt, hoặc nhìn đồng lương và tự hỏi về công sức của mình. Khi ước mơ, chúng ta chỉ biết đến những gì đẹp đẽ nhất, hào nhoáng nhất - bạn thật sự sẽ không có chút khái niệm nào về những gì bạn mong mỏi, cho đến tận khi bạn thật sự trải nghiệm nó.

Không có một ước mơ nào là dễ dàng, tất cả chúng đều rất nặng nhọc. Chỉ có 1% hào quang và 99% sự cố gắng, mệt mỏi mỗi ngày chỉ riêng bạn biết.

Bạn DÁM vì ước mơ của mình đến mức nào?

Khi nghe câu hỏi đó, ai cũng gật đầu quả quyết nhanh chóng. Nhưng, bạn phải hiểu rằng, chẳng có gì dễ dàng cả đâu. Sẽ đến một lúc nào đó bạn đạt được ước mơ của mình. Khi nhìn lại, bạn thấy mình đã đi qua một con đường chông gai rất dài. Và không một ai thấy điều đó.

Nhưng đừng lo lắng quá, bạn hiền ạ, bạn sẽ yêu nó. Bạn sẽ yêu tất cả những vất vả đó. Chỉ cần bạn đừng ước mơ vì sự hào nhoáng bên ngoài, thì chắc chắn bạn sẽ yêu giá trị đích thực bên trong. Hãy yêu ước mơ của mình vì bản chất của nó, đừng vì nó không dễ dàng như bạn nghĩ mà bỏ cuộc. Cứ bao giờ nghe thấy ai tâm sự rằng muốn-làm-gì-đó, mình đều ủng hộ hết mức có thể. Sự hãi trước một ước mơ lớn là một chuyện hết sức bình thường. Và bạn cần mọi sự ủng hộ chân thành nhất. Mình biết rất rõ cảm giác mơ ước, cố gắng - và không được ai công nhận hay động viên là như thế nào. Mình không muốn bất kỳ một người nào phải trải qua cảm giác đó.

Bạn là nhà cách mạng duy nhất trong cuộc đời mình. Hãy dẫn lối, bảo vệ và thấp sáng cho điều mình muốn, cho dù có phải trải qua điều gì đi chăng nữa. Hãy ước mơ, hãy thành công, hãy nói với mọi hậu bối của bạn sự thật sau ánh hào quang, và nói là bạn rất tự hào.

Bạn hiền nghĩ thử xem, ngày đó nếu vì gian khổ mà Bác Hồ thôi mơ ước, liệu chúng ta có ngày hôm nay không?

7. Chương 7: Quan Trọng Là Bạn Làm Điều Gì Khiến Bản Thân Hạnh Phúc

Vì sao bạn chỉ nên làm điều khiến bạn hạnh phúc?

Hồi ở Hàn, mình sống chung cùng nhà với một bạn Na-uy và một bạn Anh gốc Ấn. Điều đấy có nghĩa là trong nhiều năm mình không chỉ “ồ” và “á” về Hàn Quốc cùng tụi nó, về những khác biệt trong cuộc sống, văn hóa - mà mình còn “ồ” và “á” về chính tụi nó, về những quan điểm Á-Âu trái ngược và phong cách sống.

Một trong những chủ đề bọn mình có thể tranh cãi suốt ngày đó là Hôn Nhân - Sự Nghiệp - Bình Đẳng Giới. Nghe thì to tát nhưng cũng chẳng ghê ghớm đến vậy. Ví dụ điển hình là cô bạn Na-uy của mình, có một anh người yêu là thợ làm bánh chuyên nghiệp, và hai đứa tụi nó sống rất hạnh phúc. Có lần bọn mình thật lòng hỏi: “nếu cả cuộc đời này, nó sẽ luôn là người kiếm được nhiều tiền hơn, quen biết rộng hơn, đi nhiều hơn so với bạn trai của nó - thì chúng nó cảm thấy thế nào?”

Cô bạn người Anh gốc Ấn và mình đều công nhận là ở châu Á, rất khó để một mối quan hệ như vậy trôi qua êm thấm. Có một cái gì đó sẽ len lỏi vào giữa sự kiêu hãnh - và định kiến, để gây ra xung đột giữa hai người. Bọn mình cũng hiểu là tụi nó tư tưởng thoáng và vui vẻ hơn, có thể chấp nhận chuyện đó như một vấn đề bình đẳng rất bình thường. Nhưng phản ứng của nó làm mình rất ngạc nhiên.

“Cậu không hiểu đâu. Khi cậu thật sự yêu công việc của mình, cậu hạnh phúc khi làm công việc đó thì rất khó để khiến cậu có thể quan tâm đến những thứ kia được. Bạn trai tớ yêu tớ, nhưng anh ấy cũng rất yêu công việc làm bếp, làm bánh. Khi cậu được làm và có thể làm một công việc khiến cậu hạnh phúc, đồng tiền sẽ chỉ mang ý nghĩa tương đối mà thôi. Có thể bạn trai tớ không đủ khả năng mua cho tớ những thứ tớ thích - nhưng anh ấy là một người đàn ông hạnh phúc. Một người hạnh phúc sẽ biết cách làm cho cậu hạnh phúc theo cách của họ. Tin tớ đi.”

Tất cả chúng ta đều rất cố gắng học hành, làm việc và “cày tiền”. Nhưng không phải ai cũng có một công việc đủ làm cho bản thân vui vẻ và hạnh phúc đến mức không quan tâm quá nhiều đến tiền nữa, đúng không nào?

Điều quan trọng nhất, là bạn hạnh phúc với việc bạn làm. Còn nếu người khác không chấp nhận, đánh giá, nói ra nói vào thì sao? Câu trả lời là: mặc kệ họ.

Hãy làm việc khiến bạn hạnh phúc. Đó là mức lương cao nhất, chẳng ai trả cho bạn được, ngoài chính bạn. Bởi vì chỉ có người đang hạnh phúc, mới biết thưởng thức cuộc đời một cách đúng đắn nhất.

8. Chương 8: Điều Đắt Giá Nhất Của Tuổi Trẻ

Có những điều dù muốn rất muốn, bạn cũng không thể tự mình thay đổi đâu cho có cố gắng đến thế nào đi chăng nữa. Bạn chỉ có thể tin là đến đúng thời điểm, Cuộc Đời sẽ giúp bạn.

Có những người bạn rất muốn gặp, cần phải gặp, để rẽ đúng hướng đi trong cuộc đời. Những người đó không thể nào tự sinh ra trong quỹ đạo hàng ngày của bạn, chỉ có thể là Cuộc Đời trao vào tay bạn mà thôi. Một ví dụ điển hình là nếu Mã Vân không gặp Thái Sùng Tín, thì sẽ không bao giờ có Alibaba của ngày hôm nay(1).

(1) Alibaba là công ty bán lẻ trực tuyến khổng lồ của Trung Quốc. Năm 1999, khi Mã Vân (Jack Ma) thành lập Alibaba, Thái Sùng Tín đang làm ở AB Inverster Thụy Điển đã đại diện AB đàm phán với Mã Vân về đầu tư, sau 4 ngày làm việc, Thái Sùng Tín quyết định gia nhập Alibaba với mức lương 500 NDT, trong khi lương của AB trả cho ông lúc đó là 1.000.000NDT.

Thế nên, vào những lúc mất niềm tin và lạc lối nhất, hãy cứ tin là Cuộc Đời vẫn còn đó. Không ai giúp bạn thì đến đúng thời điểm, Cuộc Đời sẽ sắp xếp cho bạn gặp người phải gặp, làm việc phải làm. Đừng lo. Hãy cứ cố gắng sống hết mình vào ngày hôm nay đi.

Khi còn trẻ, nhất định phải đầu tư thật nhiều vào tri thức.

Trẻ con từ năm 2000 thì sẽ như thế nào nhỉ?

Nhiều lúc mình ngồi nghĩ lại, giật mình nhận ra tụi nhĩ sinh năm 97, 98 thì năm nay cũng đã 18 tuổi cả rồi. Đứa cháu ruột mình sinh năm 2003, thì năm nay cũng đã 13. Mình thì nghĩ là mình vẫn còn trẻ lắm, trong khi các em thì cũng lớn cả rồi.

Một lý do mà mình băn khoăn viết bài này là bởi vì mình cứ nhìn mãi mấy quán cà phê ở khu phố. Đầu phố có một quán cà phê bụi Việt Nam điển hình: lụp xụp tuềnh toàng, 15k/cốc, tồn tại ngót nghét cũng từ lúc mà mình còn chưa biết cà phê là gì cho đến tận bây giờ. Cuối phố có một hàng rất đẹp, kiểu bọn mình hay thích bây giờ nhưng mà vắng hoe.

Có nhiều người vẫn nói, cứ phải tầm lớn, tầm trung niên trở lên, con người mới có tiền, có quyền, có rất nhiều thứ trong tay mà ở ngưỡng dưới 30 tuổi không thể nào có được, dưới 20 lại càng không, dưới 15 thì gần như là... đừng hi vọng. Cũng vì thế mà khi sản xuất một cái gì đó, người ta luôn nhắm vào “những người có tiền”, muốn nhìn thấy lợi nhuận ngay trước mắt. Tâm lý đó với người kinh doanh đương nhiên là đúng.

Rất nhiều người nói với mình rằng, các bạn followers của mình vẫn còn bé lắm, vẫn chưa biết nhiều, vẫn chưa có gì trong tay cả. Đúng là như vậy. Có những bé mới chỉ 14, 15 tuổi thôi. Những thứ duy nhất mà các em có mới chỉ là Sức Khỏe, Thời Gian, Hi Vọng và Tuổi Trẻ.

Ở cái tuổi khi chưa có một cái gì trong tay, chúng ta có tự do để làm bất cứ điều gì, hi vọng bất cứ điều gì, quyết định chọn lựa bất cứ điều gì cho tương lai của mình. Biết sao không? Vì thế hệ sau 2000, rất nhanh thôi - các em sẽ lớn và làm chủ thế hệ này. Các em sẽ có tất cả các thứ không chỉ của bố mẹ để lại, mà còn là của thế hệ 8x rất lầy lờn hay 9x đang lên sóng như thần.

Các em có tất cả những cái gì đáng để người khác đầu tư vào nhất. Các em xứng đáng để được gieo giống tâm hồn, được chăm sóc, được truyền dạy chỉ bảo kỹ lưỡng nhất.

Mình nhiều lúc vẫn ôm mộng rằng, khi mà mình đã nhăn nhoe hơn, và các followers của mình đã lớn - sẽ có một lúc nào đó chúng mình “va nhau” tại những quán cà phê kiểu như Starbucks - lúc đó rất có thể đã

thịnh hành hơn cả phê bụi, mọi người vẫn nhận ra “chị Quỳnh đây mà, ngày xưa vẫn hay đọc bài của chị” là vui lắm rồi.

Hãy đầu tư vào tri thức và nhân văn vào những đứa nhỏ, vì các em lớn nhanh lắm, và cần những món ăn tinh thần bổ dưỡng như vậy.

9. Chương 9: Tuổi Trẻ Không Có Giới Hạn

Điều quan trọng nhất, là bạn hạnh phúc với việc bạn làm. Nếu người khác không chấp nhận, đánh giá, nói ra nói vào thì sao? Câu trả lời là: mặc kệ họ.

Khi không biết đi về đâu, hãy lắng nghe cơ thể và tâm hồn của mình. Có thể bạn không biết phải làm gì, nhưng “chúng” biết, và sẽ giúp bạn tìm lại sự cân bằng đó.

Mình luôn tin rằng chúng ta không “vô tình” giỏi hay thích một cái gì đó. Tâm Hồn và Cơ Thể là hai thứ luôn đi liền với nhau, kể cả khi có những điều bạn nghĩ mình không biết, thì cơ thể của bạn lại biết rất rõ, phản ứng rất mạnh mẽ trước những điều mà tâm hồn của bạn thích, bạn muốn làm và có đam mê. Nhiều lúc, nếu không biết trái tim mình đang muốn gì, hãy thử quan sát biểu hiện của cơ thể mình.

Mình thích viết, thích đọc. Những ngón tay của mình phản ứng rất mạnh mẽ với việc viết lách. Bạn mình thích âm nhạc, đôi tai của nó phản ứng rất tốt trước mọi loại âm thanh trong cuộc sống. Một người bạn khác thích vẽ, đôi mắt bạn ấy phân biệt hình khối và màu sắc rất nhanh.

Chúng ta không “vô tình” yêu thích một thứ gì đó. Chúng ta yêu thích vì chúng ta biết làm nó, làm tốt nó và có thể phát triển nó.

Và luôn có cách để nối những điều mình làm tốt và mình thích làm với nhau. Bạn phải tự xây chiếc cầu nối ấy cho mình. Chỉ cần trên đời có hai điều bạn thích làm và làm tốt, chắc chắn sẽ có một mẫu chốt mà bạn có thể nối chúng lại và cùng phát triển sao cho thoải mái và phong phú nhất. Hãy sử dụng mọi thể mạnh của mình như cây kiềm và lá khiên của bạn, hãy yêu nó, hãy rèn giữa nó. Hãy dệt nên một cái mạng nhện mà trong đó, mọi kết tinh đều là một việc bạn có thể làm và làm tốt, thích làm.

Vì bạn biết mà, tuổi trẻ không có giới hạn!

10. Chương 10: 5 Bước Quyết Định Để Tìm Ra Đam Mê Của Mình Từ Khi Còn Trẻ

1. “Thử” làm tất cả mọi thứ trên đời mà bạn thấy là “hay ho”.

Không ai sinh ra trên đời này đã biết mình muốn hay thích làm gì cả! Cách duy nhất để tìm ra chính là thử làm tất cả những gì kích thích trí tò mò và cảm hứng của bạn. Nếu bạn thấy thích viết lách? Hãy bắt đầu thử lập một tài khoản mạng xã hội và tập viết ở đó. Nếu bạn yêu động vật, tại sao bạn không đăng ký làm tình nguyện viên tại một hội động vật nào đó? Mọi đam mê đều bắt đầu từ tình yêu mà.

2. Kết bạn với người lạ.

Đúng là khi còn nhỏ, chúng ta đều được dạy là “không được nói chuyện với người lạ”, và càng lớn - những câu chuyện đáng sợ về lừa đảo xuất hiện đầy rẫy trên mạng xã hội làm ta chùn lại ý nghĩ mỉm cười với một ai đó xa lạ. Nhưng bạn có biết gì không, chỉ có việc mở rộng tầm mắt và lắng nghe thật nhiều những câu chuyện, chúng ta mới biết rằng, mình đang không biết cái gì! Hãy thử làm quen với một ai đó xa lạ, thảo luận về cái nhìn cuộc sống của các bạn, và thấy rằng trên đời còn nhiều điều thú vị biết bao.

3. Đi thật nhiều.

Bạn không nhất thiết phải đi ra nước ngoài mới có thể thấy được nhiều điều mới lạ. Bạn cũng không cần phải đi “phượt” bằng xe máy với một hội nào đó. Bạn chỉ cần “đi” thôi, ra khỏi ngôi nhà và cái giường êm ấm của mình, rảo bước trên mọi con đường và nhìn ngắm cuộc sống quanh bạn. Có thể bạn không tin, nhưng thế giới này luôn đầy rẫy những cơ hội và câu trả lời mà bạn sẽ vô tình để lỡ mất - nãy chỉ ở trong nhà.

4. Giữ một quyển nhật ký.

Ghi lại những điều mà bạn đã nhìn thấy và đã cảm nhận. Rất nhiều người thành công và hạnh phúc trên đời này viết nhật ký, bạn có biết để làm gì không? Để hiểu rằng mình đã thay đổi như thế nào, để nhớ được những gì làm mình vui, hay những gì bạn không thích. Có như vậy, bạn mới có thể nhìn thấy “mục tiêu” rõ ràng hơn được.

5. Lập danh sách những mục tiêu.

Khi mình còn nhỏ, mình đã lập ra danh sách “101 điều phải làm trước khi Quỳnh chết”, những việc đó khởi đầu nhỏ thôi, giống như là: “học tiếng Hàn”, “đi du lịch với bạn thân nhất trước 20 tuổi”, “viết một trang blog”... Thế rồi những mục tiêu đã nhanh chóng được chuyển thành: “mở trung tâm tiếng Hàn cho mọi người”, “đến Maldievs trước 25 tuổi”, “xuất bản quyển sách đầu tiên”... Điều này có ý nghĩa là gì? Nó có nghĩa là bạn cần phải có những “baby step” - những bước đi nhỏ nhưng là sự khởi đầu! Khi bạn làm những điều bạn thích, chúng sẽ luôn đưa bạn đến một câu chuyện mới, thử thách mới và quan trọng nhất, biến chuyển thành đam mê.

Đam mê không phải là một kết quả, đam mê là một quá trình. Bạn không thể “chọn” cho mình một điều gì đó và gọi nó là đam mê của bạn. Đam mê là chặng đường bạn đi tìm chính bản thân con người mình.

11. Chương 11: Bản Chất Của “ước Mơ”

Đừng chỉ nhìn vào sự việc, hãy nhìn vào bản chất. Học cách nhìn ra rằng, sự việc chỉ là nhất thời, bản chất mới là mãi mãi.

Khi con người bắt đầu biết đến ước mơ, đến những thứ “nhiều hơn” so với cuộc sống bình thường này, nhận được cái mình muốn...đó là lúc chúng ta bắt đầu ý thức được sự lo lắng và lạc lối. Gần giống như việc biết chính xác mình muốn cái gì, nhưng không biết làm thế nào để có nó, đi đến bao giờ để đạt được nó, gặp ai để hiểu nó, tin cái gì và liệu lĩnh điều gì để đạt được ước mơ của mình. Đó là một cảm giác rất bình thường, kéo dài từ độ tuổi 15 cho đến rất lâu sau này. Không biết mình muốn gì đã đành, nhiều khi biết chính xác rồi, còn thấy lo lắng và mông lung hơn.

“Tôi muốn giàu” là suy nghĩ đơn giản nhất. Không biết phải làm gì để có tiền.

“Tôi muốn có người yêu”, biết đi đến bao giờ mới gặp được người trong mộng?

“Tôi muốn đi du học Hàn Quốc”, và sau đó là rất nhiều trở ngại xuất phát chỉ từ suy nghĩ đó.

Thật ra, càng biết nhiều, càng có nhiều hoài bão và những dự định, bạn sẽ càng lạc lõng hơn, nếu không biết làm gì với nó. Có những thứ không thể đạt được chỉ qua một câu đơn giản “tôi muốn như vậy” đâu. Bạn sẽ mất nhiều năm với nó, theo đuổi và ngang bướng... Và vẫn cảm thấy mơ màng.

Ai cũng vậy cả thôi. Những người trông có vẻ biết chắc cuộc đời họ sẽ đi về đâu, làm gì để tới đó...thật ra vẫn thức dậy mỗi buổi sáng, cảm thấy gánh nặng của những ước mơ nặng ký trên vai họ, và không biết bao giờ mới thôi mơ ước. Giới hạn của chúng ta vốn dĩ không tồn tại, chính thế mà bạn gần như sẽ không nhận ra cái đích mà bạn hằng mong muốn khi bạn tới gần nó, bởi khi hơi thấy ước mơ thành hiện thực thôi, bạn đã nhanh chóng vẽ ra một đỉnh núi khác cao hơn rồi.

“Tôi muốn có người yêu”, “tôi muốn đi du lịch Maldives cùng cô ấy”, “tôi muốn người phụ nữ này là vợ tôi”, “tôi muốn xây nhà cùng cô”, “tôi muốn cô ấy là mẹ các con tôi”...

Thế nên, rất hiếm khi trong đời, bạn hiện thấy toàn tâm toàn ý với những ước mơ của mình. Bạn sẽ luôn lo lắng, vì bạn muốn nhiều hơn những gì mình đang có, hoặc sắp có.

Cái Đích và Cột Mốc là hai chuyện khác nhau nhưng liên quan chặt chẽ. Nếu không có những cột mốc, bạn hiện sẽ không bao giờ nhìn thấy cái đích. Hãy xé nhỏ cái đích của bạn ra và hoàn thiện nó từng ngày, đánh dấu sự trưởng thành cho ước mơ của mình.

Ước mơ - thật ra là một đứa trẻ - nó cũng cần được bạn nuôi nấng và dạy dỗ.

12. Chương 12: Tiền Không Quan Trọng, Vấn Đề Là Chẳng Ai Trong Chúng Ta Dám Sống Nghèo

Làm thế nào để giàu trước tuổi 30?

Khi mình hỏi câu: bạn muốn làm gì nhất trước tuổi 25? và quan sát phản ứng của mọi người thì thấy đại đa số đều muốn mình có thật nhiều tiền, để làm những điều mình muốn. Vì bây giờ chưa có tiền, nên chẳng làm được gì.

Cái khó nhất trong chuyện “rồng túi” có lẽ không phải là bạn hiện phải ăn ít đi, chơi ít đi, mà là nhìn người khác sống cuộc đời bạn thèm khát, làm những chuyện bạn mơ ước quá dễ dàng.

Tất cả chúng ta đều tị nạnh với người hơn mình, nhưng không phải ai cũng có gan “xách balo lên vai mà đi” cả, chẳng mấy ai dám bỏ mọi thứ để theo đuổi thứ mình muốn.

Vì phần lớn, được nuôi dưỡng, được bao bọc từ nhỏ, vậy nên bạn hiện biết sợ nghèo. Bạn không đủ khả năng lặn lội và thật sự sống không tiền.

Và bạn cho rằng, thời gian ở cùng phe với bạn.

Nhiều người nói rằng, Maldives sẽ biến mất sau 50 năm nữa. Northern lights (cực quang ở phương Bắc) của Na-uy trong vòng 10 năm tới sẽ không thấy được. Có những điều, nếu không làm bây giờ, thì bạn sẽ không bao giờ có cơ hội làm nữa. Thời gian, sức khỏe, tuổi trẻ, “máu liều” - tất cả những cái đó không trở lại lần hai trong đời. Nếu không có cột mốc và giới hạn, bạn sẽ không biết sợ. Nếu không biết sợ, bạn sẽ không biết chạy. Và nếu không biết chạy, bạn rất khó mà đến đích.

Thời gian, không phải là bạn của con người. Bạn hiện cần phải nhớ điều đó.

Bạn không dám, và không muốn nghèo sau tuổi 30 đâu. Nếu muốn, nếu dám, hãy thử nghèo trước 25. Hãy làm mọi điều bạn muốn dù nó ngu ngốc. Hãy tiêu cạn túi, hãy biết sợ.

Không phải sợ nghèo. Hãy sợ không có thời gian.

13. Chương 13: Dùng Thật Tiết Kiệm Quý Thời Gian Sống Của Bạn

Điều quan trọng nhất để sống hạnh phúc mỗi ngày là cảm thấy biết ơn - vì mình vẫn còn tồn tại, và vẫn còn thật nhiều cơ hội với cuộc sống này.

Buổi sáng không phải là để cãi nhau!

Lần cuối cùng bạn hiền thức giấc, cảm thấy đầy hứng khởi cho ngày mới, cảm thấy muốn ra ngoài ngay để là một điều gì đó mới mẻ và tận hưởng cuộc sống là bao giờ?

Và lần cuối cùng bạn thức dậy, cảm thấy nặng trĩu mệt mỏi công việc với những lo âu hay núi việc phải làm, với những con người bạn chẳng thích thú gì khi phải đối mặt đầy chán chường?

Nếu có một điều tất cả chúng ta nên tránh, thì đó là to tiếng vào mỗi sáng. Bởi vì nó sẽ hủy hoại cả ngày dài đầy hi vọng và nhiệt huyết của bạn. Cho dù bạn có thức dậy với những ý tưởng mới, những động lực tràn trề thì một vụ to tiếng cũng có thể khiến cho bạn trở thành một trong những khuôn mặt cau có ngoài kia, và sau đó bạn cũng sẽ khó chịu với người khác, thế rồi toàn bộ không gian bạn trở nên chẳng ra làm sao cả.

Thật ra, không có lúc nào trong một ngày nên dành ra để cãi nhau cả, càng không nên mượn người khác là cái thớt để trút giận. Việc của bạn, nếu bạn không giải quyết được thì đừng trút lên đầu người bên cạnh, đừng biến những người gần bạn thành “sọt rác” - cho việc bạn bị sếp mắng, có trục trặc gia đình, hay có bất cứ biến cố nào khác.

Bạn thậm chí còn có thể biến thành trò cười cho người đối diện. Đừng bao giờ tìm cách hủy hoại buổi sáng của một người nào đó.

Và cả buổi trưa, buổi chiều, buổi tối của họ.

Nếu bạn không hài lòng chuyện con mình chẳng đạt kết quả như bạn mong muốn, hãy nói chuyện với nó. Hỏi nó vì sao và cùng nhau tìm cách khắc phục. Cách đây rất nhiều năm, mình đã sớm nhận ra là cho dù có cố thế nào, đầu óc mình cũng không có khả năng xử lý các môn tự nhiên. Mình đã thẳng thừng thừa nhận với bố mẹ bằng điểm “lẹt đẹt” con 2,5, còn tất cả các môn xã hội đều trên 9. Hãy hiểu, trước khi tìm cách ép họ vào cái khuôn của bạn.

Nếu bạn không hài lòng chuyện chồng mình đi chơi quá nhiều, hay vợ mình mua sắm không để ý đến quỹ của gia đình, hãy ôm người thân của mình và khê khàng giải thích cho họ hiểu. Đừng ôm một đồng hóa đơn điện nước dí vào mặt chồng hay vợ mình lúc họ đang ăn sáng.

Nếu bạn không hài lòng với bản thân mình, với cái thân đã nằm dài cả ngày hôm qua và cái thân không biết làm gì ngày hôm nay, hãy thức dậy với một kế hoạch, nhìn mọi người một cách rộng lượng hơn và sẵn sàng cho những việc chưa làm bao giờ. Hãy dùng buổi sáng một cách đúng đắn với ý nghĩa của nó.

Mỗi ngày, đều là ngày đầu tiên trong phần đời còn lại của cuộc sống ngắn ngủi này.

14. Chương 14: Những Việc Bạn Có Thể Làm Để Kiếm Được Tiền Trước Tuổi 20?

Đừng than vãn về chuyện bạn không có tiền để mua những thứ bạn thích, để đi du lịch hay là để làm việc lớn nữa. Đừng đổ tội cho việc “bố mẹ không cho đi làm” hay là “không có thời gian” để kiếm tiền! Bạn có thể làm gì để tích lũy một số tiền tiêu vặt nho nhỏ và tập thói quen kiếm tiền từ khi còn bé nhỉ?

1. Hiểu sự khác biệt giữa “tiền lương” và “thu nhập”. Tiền lương không phải là tất cả, khi bạn chưa được nhận vào một công ty hay tổ chức nào đó chính thức, khả năng cao là bạn sẽ làm một công việc nào đó, từ những thứ đơn giản như làm đồ thủ công này, làm bánh này, trông cửa hàng phụ mẹ này... Những cái đó không phải là tiền lương, đó là thu nhập của bạn. Khi còn nhỏ, đừng chỉ cố gắng để nhận vào một nơi nào đó to tát, đòi hỏi bạn phải ngồi văn phòng nửa ngày, vì bạn sẽ không tìm được đâu! Nhưng bạn hoàn toàn có thể bắt đầu kiếm được tiền bằng những công việc đơn giản xung quanh mình.

2. Bạn sẽ không chỉ có một nguồn thu nhập trong cuộc đời này. Hãy làm thật nhiều thứ. Hãy vừa là một cô gia sư, vừa có một công việc làm thêm nho nhỏ khác. Điều này không chỉ hữu ích cho túi tiền của bạn, mà còn cho bạn nhiều thời gian tập tành và tích cực phát triển những ý tưởng khác!
 3. “Phi thương bất phú”. Học cách bán một cái gì đó, nhỏ thôi cũng được. Hãy để ý cuộc sống quanh bạn, mọi người đang thiếu cái gì? Đừng lười biếng trong việc quan sát. Nên nhớ rằng, Mã Vân kiên trì với Alibaba đến như vậy vì ông nhận thấy mọi người xung quanh đang thiếu cái gì!
 4. Học cách sử dụng những kỹ năng của bạn. Bạn giỏi ngoại ngữ, bạn giỏi toán, bạn giỏi guitar? Tại sao không biến những tài năng trời phú, những giờ luyện tập vất vả của bạn thành một công cụ kiếm tiền tiện lợi và hữu ích cho mọi người nhỉ?
 5. Thành lập một “tổ chức” cho riêng mình. Muốn đi xa, bạn phải đi cùng mọi người. Mỗi người một việc sẽ nhanh và hiệu quả hơn rất nhiều. Hãy tóm lấy những đứa bạn thân của bạn, đặt ra mục tiêu làm gì đó, vẽ ra con số bạn muốn đạt được, và thảo luận ra phương án đạt lấy nó! Bạn sẽ phải ngạc nhiên về sức mạnh của tập thể đấy.
 6. “Hãy cho cháu một cơ hội”. Có một điều mình rất ngạc nhiên với giới trẻ đó là chúng ta ít khi thật sự mở miệng ra xin một cơ hội từ những người chúng ta biết, trong khi đó là một cách rất tốt để khởi đầu. Công việc đầu tiên chính thức của mình bắt đầu vào năm 15 tuổi, phụ việc bưng bê nhẹ tại nhà hàng của dì mình, tất cả chỉ bắt đầu bằng một câu đơn giản: “dì cho cháu làm với!”
-

15. Chương 15: Đã Là Thanh Niên Thì Nên “cứng”!

Khi còn nhỏ và cho đến tận bây giờ, một trong những điều mà mình ghét nghe nhất trên đời đó là: “mày không làm được đâu”. “Không làm được” khác với “làm sai rồi” và “không biết gì” rất nhiều. Và ở cương vị một đứa trẻ đã có thể liệt vào dạng thanh-niên-cứng, mình nghĩ là tất cả những gì chúng ta cần phải nghe khi còn nhỏ đó là: “cố lên, mình biết cậu làm được”.

Có viết rất nhiều, phỏng vấn rất nhiều, nói nhiều đến bao nhiêu đi chăng nữa thì mọi người cũng sẽ vẫn hỏi lại câu: “tại sao lại là Hàn Quốc?” Mình không có thói quen nhắc lại những gì đã nói, nên hôm nay mình chỉ muốn “động Viên” mọi người - những nhà chinh phục đam mê và ước mơ không được ủng hộ của chúng ta ba khái niệm: Muốn, Thích, Cứng. (Này, đừng có nghĩ lung tung đấy nhé.)

Muốn

Rất nhiều người trong số chúng ta không ý thức được việc nếu chúng ta làm một điều gì đó trên đời, bất cứ điều gì trên đời và muốn cảm thấy thành công và hạnh phúc với nó, thì trước tiên chính bản thân bạn hiện phải là người Muốn điều đó. Học cách nhìn nhận vấn đề từ quan điểm của chính mình, từ mong muốn của mình. Hãy trả lời mọi câu hỏi kiểu “tại sao?”, “vì sao?” bằng một khái niệm đơn giản nhất của nhân loại: “bởi vì tôi muốn thế”. Mọi suy nghĩ về chuyện bạn có thể kiếm được bằng giỏi, tiền tỉ, danh vọng hay bất cứ cái gì cũng phải xuất phát điểm từ việc bạn muốn nó. Nếu bạn hiện đi học tại Mỹ, Anh hay làm bất cứ điều gì từ mong muốn của người khác, chẳng sớm thì muộn, bạn cũng thất bại trong chuyện mưu cầu hạnh phúc cho bản thân. Hãy đi học tại Hàn Quốc nếu bạn muốn, hãy bỏ học nếu bạn thấy cần, hãy tỏ tình với chàng trai hay cô gái mà bạn yêu thầm - chừng nào mọi thứ làm cho bạn cảm thấy toại nguyện thì hãy làm nó!

Thích

Có kha khá người không thích câu trả lời “vì thích vậy” của mình trước nhiều vấn đề. Nhưng mong muốn, đam mê và ước mơ bắt đầu từ cái gì? Đó là bạn Thích một thứ gì đó! Có thể là nhà, xe, đồ ăn, một cô gái đẹp. Bạn có thật sự cần phải giải thích cho người đối diện vì sao bạn thích một thứ gì đó không? Không. Hãy học cách mạnh mẽ và tự hào với những sở thích của mình. Chẳng ai có quyền đánh giá bạn hiện nếu

bạn thích một thứ gì đó và nó không ảnh hưởng đến xã hội! Nếu bạn thích Hàn Quốc, thần tượng Hàn hay văn hóa Hàn? Cứ thích đi, hãy học giỏi, học cả tiếng Hàn, cày tiền sang Hàn chơi và đi du lịch, cày học bổng. Thật ra, yêu thích một cái gì đó mới là động lực mạnh mẽ nhất trên đời này, chứ không phải là đồng tiền đâu.

Cứng

Đã là thanh niên thì nên cứng. Học cách bảo vệ những mong muốn và sở thích của mình, học cách phát triển nó, học cách trở thành một biểu tượng cho những khát khao và đam mê của chính mình. Học cách chiến đấu vì nó. Đừng để người khác quyết định cuộc đời mình, đừng trở thành một cànoodle gió thổi hướng nào theo hướng đó hay một trong những kẻ suốt ngày chẳng làm gì, để rồi mãi sau này chỉ có thể up trên facebook rằng: “ngày xưa đã từng ôm mộng theo đuổi, ôi bây giờ nhìn lại thấy đời mình chán quá!” Hãy “gấu” lên một chút vì chính bản thân mình đi. Phần lớn các cô gái hay các anh chàng mờ nhạt thì sẽ trôi tuột qua đầu người khác như chưa từng gặp, nhưng những “thanh niên cứng” thì khó quên lắm! Những người biết chắc mình muốn gì, thích gì và dám sống để bảo vệ những điều đó thì ai mà quên được?

Có rất, rất nhiều người nhắn tin cho mình để “xin một chút vitamin lời khuyên cho việc không từ bỏ”. Câu trả lời ngắn thôi: mình bắt đầu nghiệp viết từ năm 10 tuổi, “biết” tiếng Việt là bắt đầu muốn viết rồi. Gửi bao nhiêu bài văn, truyện ngắn đi các báo là bấy nhiêu lần...biệt tăm. Dành ba năm viết trọn một cuốn truyện gửi nhà xuất bản, rồi bị từ chối thẳng tay. Nhưng mình đã đi được tới bây giờ, nếu lúc trước mình bỏ cuộc, liệu cuốn sách nhỏ này có thể nằm trên tay bạn hiền?

“Cái gì của mình, đã muốn thì nhất định nó sẽ là của mình.” Chỉ cần đừng bỏ cuộc thôi. Cố lên, mình biết tất cả các bạn đều làm được! Được sinh ra trên đời đã là cả một kỳ tích rồi, chẳng lẽ chút mong muốn còn con này còn cần được bọn mình hay sao?

16. Chương 16: Hãy Đi Khi Còn Trẻ, Bất Cứ Lúc Nào Có Thể, Hãy Đi!

Hãy học cách yêu bản thân mình, yêu những ước mơ của mình và yêu cả những ước mơ của người khác. Bạn không thể thay đổi ước mơ hay cuộc đời của một ai đó, nhưng bạn có thể sống trọn vẹn cho ước mơ của bạn.

Bố là một quân nhân. Điều đó có nghĩa là ông đã dành cả cuộc đời mình để phục vụ trong quân đội, không có mấy lần đi nước ngoài ngoại trừ Tiệp, Nga, Séc. Trong khi đó, mẹ là một nữ doanh nhân. Trên tường nhà, bên cạnh những tấm bằng khen của bố, mẹ chụp ảnh “check in” ở tất cả các địa điểm nổi tiếng trên thế giới: Paris, Newyork, Tokyo...mình và cười rất xinh.

Một trong những câu hỏi mình nghe nhiều nhất từ bạn đọc của mình là về thời gian, về những quyết định và sự lựa chọn e ngại chận trễ. Ai cũng cho rằng, khi ở một lứa tuổi nhất định, làm một công việc nhất định, có gia đình...thì sẽ không thể làm điều mình muốn được nữa.

Điều đó, thật sự không đúng.

Cho đến bây giờ khi bố về hưu và có thể đi du lịch, mẹ mình tiếp tục đưa bố đi chơi. Bố gần 70, còn mẹ đã 60 rồi. Điều này có nghĩa là, nếu bạn muốn làm bất cứ điều gì, thì đừng viện lý do nữa. Hãy làm bất cứ điều gì khi bản thân bạn còn có thể. “Có thể” là một từ rất lớn, hãy gạt bỏ mọi điều cản trở bạn trong đầu. Hãy nhớ, “có thể” đơn giản là: chỉ vì bạn còn còn sống.

Cá nhân mình rất kính phục lực lượng vũ trang, họ hi sinh nhiều hơn chúng ta, và kêu than ít hơn chúng ta. Nhưng nếu không nói về họ, nếu chỉ nói đến chúng mình, những người có thể đi, có quyền đi, thù hằn đi thật xa, càng xa càng tốt. Bạn hiền còn nhớ những câu chuyện về các cặp đôi cùng nhau đi du lịch vòng quanh thế giới chứ? Sự thật là họ phải cọ toilet và làm những công việc với đồng lương rất thấp ở những nơi họ đến để có tiền chi trả cuộc sống. Bạn đừng ghen tị vì họ “dám”, quan trọng là nếu mình vui vẻ và hạnh phúc, thì mọi thứ đều đáng để đánh đổi.

Thế nên, hãy bỏ mặc những định kiến, những suy nghĩ tiêu cực, những rào cản. Hãy đi, chỉ đơn giản vì bạn có thể. Ngắm nhìn thế giới này, dù bạn có nhiều tiền hay không. Chụp những tấm hình thật đẹp bên cạnh những di sản nổi tiếng, cho dù bạn có đi một mình đi chăng nữa.

Bất cứ lúc nào có thể, hãy đi!

17. Chương 17: Đi Du Lịch Khi Còn Trẻ

1. Học cách đi du lịch một mình. Học cách tự đặt vé máy bay, tự book khách sạn, tự sắp xếp hành lý, tự ra sân bay và tự giải quyết các vấn đề trong suốt chuyến đi của mình mà không phải nhờ bố mẹ giúp. Đi đi, đừng sợ. Bạn lớn rồi.
2. Học cách đi du lịch cùng đám bạn. Ở nhà bạn có thể là một công chúa, nhưng khi sống trong một tập thể thì bạn phải học cách dung hòa để có cuộc sống vui vẻ và thoải mái nhất! Học cách chọn địa điểm phù hợp, mức chi tiêu phù hợp và cách kên kê hoạch để mọi người đều muốn đi chơi cùng nhau nhiều hơn nữa. Có thể du lịch cùng một nhóm đến nhiều nước mà khi trở về không ghét nhau, chà - thắng lợi lớn đấy!
3. Tránh xa mấy cái resort ra. Bạn đã từng đi nghỉ trong những thiên đường hạ giới cùng bố mẹ và người yêu rồi phải không? Okey, hãy thử vài lần sống trong những khu dân cư, trong những khách sạn bình dân và thuê một chiếc xe máy, đi làm quen với người bản địa xem! Bạn sẽ phải ngạc nhiên về sự thay đổi này đấy!
4. Có một danh sách những địa điểm “không ai biết đến”. Mình đã đến Bali nhưng không tới Vườn Treo, mà lao ra đảo để lặn với cá đuối. Khi ở Hàn Quốc, mình không đến tháp Namsan mà chui vào những trường cấp Ba của Hàn để xem học sinh ở đây sinh hoạt ra sao. Đừng đi du lịch chỉ để check in, đừng chỉ đi những nơi mà “người ta” đi, hãy có những câu chuyện của riêng bạn!
5. Đi du lịch cùng người yêu? Ôi, dĩ nhiên là chuyện phải làm khi còn trẻ rồi! Không phải là tuần trăng mật sau khi đã cưới nhau. Bạn Cần phải đi thám hiểm với bạn trai của mình khi vẫn còn đang hẹn hò! Lý do ư? Vì bạn trẻ!

18. Chương 18: Thật Vô Lý Khi Nói “hãy Theo Đuổi Ước Mơ Của Mình” Với Một Người Còn Quá Trẻ

Chính vì vậy, khi còn trẻ - bạn lại càng tuyệt đối không được quên ước mơ của mình. Có thể mọi người sẽ muốn bạn quên nó, nhưng bảo vệ và nuôi dưỡng nó là trách nhiệm của bạn.

Mình đọc email của mọi người, một trong những chuyện thật sự được nhận nhiều nhất đó là: “chị Quỳnh ơi, em muốn (điều gì đó), nhưng bố mẹ em không ủng hộ, không những mắng mà còn bắt em phải đi theo hướng bố mẹ muốn nữa, bây giờ em phải làm sao hả chị Quỳnh?”

Những lúc ấy thì suy nghĩ (bồng bột và nhất thời nhất) của mình là: “em phải biết mình muốn gì và theo đuổi ước mơ của chính mình chứ!”

Sau đó, đương nhiên là cô bé/cậu bé ấy sẽ trả lời: “em biết là như vậy nhưng khó lắm chị ạ.”

Câu chuyện kết thúc tại đó.

Và đến lúc đấy mình mới nhận ra một điều, thật vô lý và thật khó khi nói với bất cứ ai rằng “hãy theo đuổi ước mơ của chính mình!” khi họ còn quá trẻ, đặc biệt là ở Việt Nam.

Ngày xưa, mình có một con mèo. Nuôi suốt 7 năm trời, yêu thương như anh chị em trong nhà. Sau đó thì vài chuyện xảy ra, bố mẹ mình không đồng ý cho giữ nữa và kiên quyết mang cho đi. Có khóc cạn nước mắt thì cũng chẳng ích lợi gì. Chính lúc đó mình thực sự nhận ra: chúng ta chẳng có quyền gì khi còn quá nhỏ cả. Chúng ta không có khả năng làm điều mình muốn, bảo vệ thứ mình thích, thậm chí còn chẳng có khả năng tự nuôi thân.

Và rồi khi lớn lên, dường như do quá nhiều bề bộn công việc, hoặc thành công, hoặc thất bại - mà chúng ta đều quên mất chính bản thân mình đã từng vất vả đến thế nào chỉ để theo đuổi những điều đơn giản nhất: “không ngủ trưa, thích ăn bánh rán vào bữa tối, không muốn đi học thêm Hóa, không muốn ăn rau...” chứ đừng nói đến những chuyện to tát như: “đi du học, đi du lịch, làm nghệ thuật, hay yêu một ai đó...”

Điều đầu tiên mình đã tự hứa với bản thân lúc khóc “trôi cả sông Hồng” khi mất con mèo đầu tiên đấy là: khi đủ lớn, có chết cũng phải làm điều mình muốn, bảo vệ cái mình thích - bởi vì khi ấy, mình đã có quyền. Mơ thì không ai đánh thuế cả, nhưng để đến được với ước mơ của mình, bạn cũng tốn kha khá đấy.

Ở cái tuổi còn quá nhỏ, không phải ai cũng dám đặt cược vào những nhu cầu sớm nắng chiều mưa của bạn hiền. Mà cũng không dám chắc được là những gì bạn đam mê ngày hôm nay, vẫn là những thứ bạn khát khao cho ngày mai. Thêm cả nỗi đau bạn thất bại chỉ vì quá được nuông chiều, quá-được-tin-tưởng? “Cơ hội” là thứ của những người giàu có, họ dám liều lĩnh vì nó. Phải nói thật lòng là có những gia đình, những con người không thể nào chơi đùa với thời gian, tiền bạc và đặc biệt là niềm tin. Họ không thể cho phép những gì là yêu thương, là tốt đẹp nhất của mình (con cái, người thân) đi một con đường mà họ không nhìn thấy đích.

Thế nên, thật vô lý khi nói “hãy theo đuổi ước mơ của mình!” với một người còn quá trẻ.

Để theo đuổi ước mơ, hay nói đơn giản là những gì bạn muốn - bạn phải có khả năng. Bạn phải có thời gian trong tay, phải có tài chính trong tay, phải biết chắc mình đang đương đầu với cái gì, phải chịu trách nhiệm với mọi hành vi của bạn, phải chuẩn bị đủ về tâm lý và tất cả mọi thứ. “Ước mơ” là một từ nguy hiểm. Nếu đã chọn bám lấy nó, thì một là bạn sẽ thành công vang dội và vô cùng hạnh phúc, hoặc trở thành trò cười của tổ dân phố.

Thế nên, các em à, hãy lớn thật nhanh - để có thể theo đuổi ước mơ của mình nhé.

19. Chương 19: 20 Tuổi Và Mất Phương Hướng Trong Cuộc Sống

Cuộc đời này thật sự rất ngắn, thà đi lạc còn hơn mãi mông lung.

Làm thế nào để thấy hết chán với cuộc sống của mình?

Có hai điều bạn hiền phải luôn nhớ trong cuộc đời này, đó là cho dù bạn có tài giỏi, nổi tiếng hay giàu có đến thế nào đi chăng nữa thì một là sẽ luôn có núi cao hơn bạn, và hai là sẽ luôn có ít nhất một người không biết đến bạn, không thuộc tầm ảnh hưởng của bạn và không quan tâm đến những gì bạn có. Vì thế cho dù có leo đến nấc thang cao đến thế nào đi chăng nữa, đừng tỏ ra ngạo mạn và vênh váo. Mọi thứ bạn hiền có, không khẳng định được rằng bạn sẽ có được sự tôn trọng từ người đối diện.

Cách duy nhất để đảm bảo vị trí của mình là không ngừng cố gắng.

Phần lớn chúng ta trong cuộc đời này đều ghen tị với một ai đó. Nhưng nếu ở cái tuổi 20 mà tất cả những gì một người có thể làm đó là ghen tị và chán chường thì thật là đáng thương.

Bạn hiện cảm thấy chán nản với cuộc sống của chính mình? Hãy làm một cái gì đó, bất cứ cái gì khiến bạn vui và sống với nó.

Bạn hiền cảm thấy mất phương hướng, chẳng biết đi về đâu trong khi xung quanh ai cũng có vẻ như quá đổi thành công trong cuộc sống? Tin mừng cho bạn là tất cả chúng ta đều thật sự chẳng bao giờ biết mình muốn gì. Và không phải ai cũng hạnh phúc như vẻ bề ngoài của họ. Nhưng để có thể nằm dài khóc than về

số phận thì cũng phải có tiền. Thế nên đừng viện vào cái cớ “không biết mình muốn gì” để ngừng lao động. Lao động ở đây có thể là cả chân tay lẫn trí óc, bạn phải luôn làm một cái gì đó. Đừng nghĩ họa sĩ chỉ cần vẽ nguệch ngoạc rồi bán bức tranh triệu đô hay nhà văn chỉ ngồi đó bịa chuyện rồi tiền vào như nước - đó là những ngón tay chai sần, những mỏi mệt và những lần bị từ chối. Muốn đi lạc thì cũng phải ra đường đi thì mới lạc được chứ. Ngồi ở nhà mà nghĩ là mình đang mất phương hướng được sao?

Bạn hiền phân vân giữa những chọn lựa, chẳng biết cái nào tốt và phù hợp với mình? “Liệu nó có làm ra tiền không, có kiếm được việc không, có thể ở lại một nơi lớn hơn được không?” Có thể hơi phũ phàng một chút, nhưng thẳng thắn thì, đây là Tư Duy Nghèo. Nếu chỉ học và làm việc để phục vụ đồng tiền thì bạn sẽ mãi chỉ là nô lệ của nó, bị nó chi phối và quyết định cuộc sống, cho dù có giàu đến thế nào thì bạn cũng chỉ là hạt cát trong mắt những người thật sự biết khiến đồng tiền phục vụ cho họ.

Bạn hiền bực mình vì không thể thuyết phục bố mẹ hiểu cho nỗi lòng của bản thân? Bố mẹ là gia đình đầu tiên, và duy nhất. Trong cuộc đời, nếu đã được có bố mẹ thì lẽ ra không bao giờ nên có sự lựa chọn. Bố mẹ chúng ta đều đã trải qua những năm tháng này, thậm chí còn vất vả hơn. Có lo có thương thì mới có nói, đã không màng tới thì đừng hi vọng có nổi một cuộc tranh cãi. Hãy nói chuyện với bố mẹ bằng cả lý trí lẫn con tim. Bố mẹ có không đồng ý với bạn hiền thì một là vì lo quá, hai là bạn còn mơ màng quá, vậy thôi.

Vậy nên, chuyện bạn không có định hướng ở tuổi 20, đó không phải là lỗi của ai khác ngoài chính bạn hiền. Cuộc đời này thật sự rất ngắn, thả đi lạc còn hơn suốt ngày mông lung. Chẳng ai sinh ra đã biết mình muốn làm gì và đam mê gì đâu, tất cả đều làm tất cả mọi thứ rồi mới cảm nhận được. Cuộc sống giống như tình yêu vậy, bạn không thể biết bạn có thể yêu và sống với một người (trong mộng/thâm thương trộm nhớ bao lâu) cho đến khi bạn thật sự quen và hiểu với người đó, cũng như đã có những người phải đi qua bao mối tình mới tìm được chân lý của đời mình vậy. Tuổi 20 hay 30 không biết mình muốn gì cũng không sao, nhưng trong khoảng thời gian đó, nhất định phải đi tìm nó.

20. Chương 20: Lên Kế Hoạch Trưởng Thành Của Riêng Bạn

Những tips để “làm chủ” tuổi trẻ của chính bạn!

1. Đi tìm câu trả lời quan trọng nhất của tuổi thanh xuân: bản thân mình muốn gì nhất? Muốn trở thành người như thế nào nhất? Thích gì nhất?
2. Lấy giấy bút viết ra kế hoạch “ngắn hạn” và “dài hạn” cho cuộc đời của bạn.
3. Kế hoạch ngắn hạn

Chừng nào bạn còn đang “làm một cái gì đó” thì sẽ không bao giờ là vô nghĩa. Nếu ngày rộng tháng dài chỉ nằm rồi ăn và than vãn thì mới đáng đánh đòn. Kế hoạch ngắn hạn phục vụ mục đích rõ ràng, nhìn thấy được, một trong những cái đó là một lá đơn xin việc sáng sủa, và một vốn sống tương đối.

- Tìm một việc làm thêm:

Bất cứ việc gì, đừng quan trọng đồng lương nó như thế nào. Dĩ nhiên tiền rất quan trọng, nhưng chuyện làm công việc nào đó sẽ cho bạn hiền vốn kinh nghiệm sống, học cách phục vụ “người khác” và “cấp trên” là một thứ không ai dạy được qua sách vở nhà trường. Việc sinh sống môi trường tập thể cũng sẽ “hoàn thiện hóa” tính cách con người. Học trực tiếp từ những người thành công, hay kể cả không thành công đi nữa. Với người giỏi, học cách họ làm việc. Với người kém, nhìn nhận cách họ đang làm sai. Các nhà tuyển dụng đánh giá rất cao những bạn từng đi làm phục vụ hay bồi bàn, vì cái này cho thấy họ có khả năng thích nghi và không ngại khó.

-Tham gia các hoạt động tình nguyện và từ thiện:

Đừng nghĩ những việc làm không lương này vô nghĩa. Đầu tiên, chắc chắn sự văn minh và nhân đạo trong con người mình tăng lên khoảng vài trăm phần trăm sau khi tham gia công tác xã hội phi lợi nhuận. Thứ một lần không sợ sệt, không sợ nắng, không sợ tiếp xúc với những người mà xung quanh người ta nói phải

tránh xa. Phá vỡ các rào cản và những điều mà mình từng sợ hãi, giúp đỡ người khác. Cái này không phải là vì vốn tiền tiết kiệm, mà là “trà sữa cho tâm hồn”. Một con người dám sống vì cộng đồng, con đường thành công trong tương lai sẽ rộng mở hơn rất nhiều. Các nhà tuyển dụng đánh giá rất cao những người tham gia công tác từ thiện và tình nguyện khi còn trẻ, vì cái này không chỉ cho thấy năng lực, mà còn cho thấy phần “người” bên trong nhân viên tương lai của họ.

- Tích vốn: chuyện này không bao giờ là trễ cả, đừng hoang phí mọi thứ mình kiếm được hay người khác cho khi còn trẻ. Ở phần kế hoạch ngắn hạn, mình sẽ chỉ nói đến những giá trị vật chất. “Phi thương bất phú”, hãy chuẩn bị sẵn sàng một vốn kè cả nhỏ hay ít để khi chín muồi thì sẵn sàng nhảy vào thương trường.

4. Kế hoạch dài hạn:

Điều này đòi hỏi tầm nhìn và cần được thực hiện sau khi trả lời được những câu hỏi quan trọng của đề bài. Mọi việc làm ở kế hoạch ngắn hạn cũng chỉ là để phục vụ cho kế hoạch dài hạn. Kế hoạch dài hạn là khi ta tự hỏi bản thân, sau khi tốt nghiệp đại học muốn thấy chính xác mình đã đạt được cái gì, đang ở đâu, và chuẩn bị bước chiến tiếp theo như thế nào.

- Đầu tư tri thức: có hai loại đầu tư không bao giờ thiệt, đó là đầu tư vào thông tin và đầu tư vào tri thức.

Nếu có điều kiện, hãy theo học một cái gì đó mà bạn hiện yêu thích. Bất kể là cái gì, một ngôn ngữ mới, một ngành nghề mới, một môn thể thao mới. Nếu đầu tư vào kinh doanh có thể thất bại thì đầu tư vào những thứ “ấm vào thân” sẽ không bao giờ thiệt được cả. Đọc nhiều sách hơn, không chỉ sách văn học mà còn cả sách kinh doanh, sách tư duy... Đặt ra mục tiêu trong mùa hè phải đọc hết bao nhiêu quyển sách. Mỗi mùa hè mình lại học một cái gì đó yêu thích, vài năm trước thì là bánh, rồi tìm cách thi lấy bằng lẫn chuyện nghiệp (dù thất bại thảm hại). Nhưng mình nhận ra rằng không phải cái gì cũng dành cho mình, và tìm ra điểm yếu của bản thân là sợ không gian kín đến chết khiếp. Thế mới nói, biết điểm yếu điểm mạnh của mình rất quan trọng. Đi du lịch cũng là một cách học, nhìn cuộc sống mới rộng lớn, xem cách người các vùng miền khác sống như thế nào, ăn cái gì, tư duy ra sao... Tất cả những cái đó, đều “ấm vào thân” hết đấy.

- Đầu tư quan hệ:

Mỗi người bạn hiện gặp đều biết (ít nhất) một thứ mà bạn không biết. Và chẳng ai nói trước được sau này bạn không cần nhờ đến người bạn hay người lạ đó, thậm chí còn làm ăn với nhau không biết chừng. Vì thế hãy dẹp bỏ sự đố kỵ hay cái tôi, làm quen với tất cả mọi người, từ mọi tầng lớp trong xã hội này, kể cả nếu bạn còn dành cả một mùa hè lê la khắp nơi chỉ để làm quen học hỏi từ người lạ, thì sau mùa hè đó, khi nhìn sổ danh bạ tăng lên đáng kể với những kinh nghiệm không học được ở đâu khác, thế là bạn hiện đã lớn hơn rất nhiều rồi.

- Đầu tư vào đầu tư:

Đơn giản thì “vắng mợ thì chợ vẫn đông”, và “núi cao còn có núi cao hơn”. Cho dù những thành quả bạn đạt được sau khi thay đổi bản thân mình là vô cùng to tát so với “em của ngày hôm qua”, thì ngoài kia cả tỉ người vẫn đang cố gắng hết sức mình, và phải thẳng thắn thừa nhận là họ hơn mình rất nhiều. Cũng như ngày hôm nay bạn hiện mệt quá, không muốn cố nữa, thì người ta vẫn đang gắng hết sức ngoài kia. Vì thế, hãy không ngừng vạch ra kế hoạch mới mỗi ngày, liên tục. Sống như vậy sẽ thấy cuộc sống rất có ý nghĩa, ngày trôi qua rất nhanh. Tìm kiếm những người cùng chung lý tưởng và chơi “trò chơi vương quyền” của riêng bạn hiện. Không ai giới hạn được điều này cả, và những người thành công thì không nghỉ ngơi - dù chỉ một giây. Bất kể sự cố gắng của họ ở thời điểm hiện tại là nhìn thấy được, hay không nhìn thấy được thì cuối cùng, họ vẫn cứ thành công. Họ không bỏ cuộc.

21. Chương 21: Vụng Về Trước Cuộc Sống

Không phải ai sinh ra cũng muốn làm Dương Quý Phi.

Có những người, cầm kiếm và trở thành Ngọc Lan.

Và đó đều là những người phụ nữ có tầm ảnh hưởng rất lớn.

Vẻ đẹp, sự giàu có, mức độ thành công, tình yêu, ước mơ, đam mê, đích đến... Tất cả đều rất tượng trưng.

Cách để trở thành một con người trẻ tuổi thanh lịch và văn minh là gì?

Ngày xưa mỗi lần mình đấu khẩu với các bạn bè đến từ nước khác, đều khẳng khái rằng cứ phải “da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun, môi đỏ như máu” mới là đẹp - trong khi đó, tụi nó thích những người phụ nữ to lớn, có mái tóc đỏ và khuôn mặt tàn nhang. Cho đến khi chẳng còn sức mà chí chèo, bạn thân mình chỉ nói: “everything is subjective”, nghĩa là, mọi thứ trên đời này chỉ mang tính chất chủ quan, tượng trưng mà thôi. Bạn nhìn nhận một sự vật và một câu chuyện là thế nào, thì nó có ý nghĩa như vậy. Nếu trong mắt bạn, bầu trời có màu vàng thì nó là màu vàng. Nếu bạn cho rằng thước đo hạnh phúc của bạn là một gia đình, thì chính là như thế. Nếu bạn nghĩ mọi con vật đều bình đẳng với con người, thì đúng là như vậy.

Và bạn biết gì không? Bạn không cần phải tranh đấu, lý giải, cố gắng làm cho người khác HIỂU hay ĐỒNG TÌNH với bạn làm gì cả. Nó không cần thiết, nó cũng chẳng để làm gì. Đặc quyền tin vào một thứ gì đó theo ý muốn là một loại quyền ai cũng có. Con cún nhốt trong nhà cả ngày đợi bạn về vẫn vui vẻ như thường, bởi vì nó tin rằng đó là hạnh phúc. Nó không coi những giờ lê thê chán chường là bất mãn của nó. Đó là cách nhìn nhận một sự việc khác nhau, trong từng đôi mắt khác nhau. Bạn không cần phải nghe theo niềm tin, quan điểm sống và giá trị chuẩn mực của bất kỳ ai cả. Nếu bạn đang rất hạnh phúc, dù vất vả một chút, và có người nói với bạn rằng “mày ngốc lắm!” thì là người ta sai, chứ không phải bạn.

Nếu đã không hiểu, không muốn hiểu, không chủ động nhìn về một hướng - bạn không ép người ta được.

Giữ niềm tin của bạn cho riêng mình, bảo vệ nó, đấu tranh vì nó. Đừng để người khác đặt bạn vào guồng quay của họ, và cũng đừng ép bất cứ ai vào vòng xoay của bạn. Bạn hiền thân mến, bạn chỉ cần sống thật tốt với những gì bạn thấy là quan trọng, để không phải nói quá nhiều chữ “nhưng” nữa.

Không phải ai sinh ra cũng muốn làm Dương Quý Phi. Có những người, cầm kiếm và trở thành Mộc Lan. Và đó đều là những người phụ nữ có tầm ảnh hưởng rất lớn...

22. Chương 22: Sự Tuổi 16

Làm thế nào để đi đúng hướng ở tuổi trăng tròn?

Trong một lần nói chuyện với một chị gái mà mình rất quý, một người cực kì thành đạt và đang xấp xỉ cái ngưỡng 30 - độ tuổi mà phần lớn phụ nữ đều sợ, chị có nói với mình là: “ước gì chị chỉ 16 tuổi! Còn thời gian, còn cơ hội để làm tất cả những cái gì mình thích. Chị ước gì mình đã làm tất cả những dự định bây giờ, sớm hơn!”

Phản ứng đầu tiên của mình là: “thôi chị ạ, em sợ cái tuổi 16 lắm!”

Thật sự là thế, cứ nghĩ đến cái tuổi 16 là cảm thấy hết hoảng. Bảo nếu bây giờ cho vàng để sống lại tuổi 16 cũng không dám.

Sợ cái tuổi phải quyết định quá nhiều thứ trong cuộc đời này, mà khi đó chúng ta lại chẳng biết gì nhiều. Nghĩ rằng cuộc đời thật đơn giản, nghĩ rằng mọi vấn đề hôm nay, chỉ ngày mai thôi là giải quyết xong.

Sợ cái tuổi có quá nhiều năng lượng, nhưng lại không có quyền với cuộc đời mình. Cái quyền lớn nhất lúc đó, có lẽ là quyết được xem bữa sáng sẽ ăn gì. Chuyện học hành, dự định, quyền hạn của một con người ở tuổi 16, nói thẳng ra là gần như không có.

Sợ cái tuổi mà mọi chuyện bạn làm khi ấy, khó mà đúng, và đều phải trả giá thật đắt về sau nếu đi sai đường.

Sợ cái tuổi tò mò về tất cả mọi thứ, hứng khởi trước tất cả mọi thứ, và bị rình rập bởi tất cả mọi thứ.

Sợ cái tuổi yêu lần đầu tiên, và bị tổn thương lần đầu tiên.

Nhiều lúc ngồi với người yêu, mình cũng cười cười, thở than: “sao em không thể gặp anh sớm hơn?”, câu hỏi muôn thuở. Nhưng anh bảo: “có gặp em sớm hơn, anh cũng không yêu em được.”

Hãy nâng niu cái tuổi 16 không-bao-giờ-trở-lại thêm một lần nào nữa ấy, các bạn ạ. Đối xử tử tế với nó, tạo ra những kỷ niệm đẹp với nó, để nó trôi qua mà không phải ăn năn hối tiếc cái gì. Để nó trở thành cột mốc quan trọng trong cuộc đời, chứ không phải là điểm bắt đầu mọi sự bi thương của bạn. Dù cho có khuyên bạn hiền “suy nghĩ thật kỹ” ở cái tuổi 16, cũng là rất khó. Vì lúc ấy, thật sự bạn đã biết gì đâu?

23. Chương 23: Đánh Nhau Với Định Kiến, Khó Thật Đây

(Hay những cách để “đạp lên trên định kiến” mà sống!)

Khi mà mình còn học cấp 3, câu mình nghe rất nhiều đó là: “làm gì có chuyện vừa ra trường đã kiếm được ngay 10 triệu hàng tháng!” Mức lương 10 triệu, tương đương với khoảng \$500, cũng chỉ là mức lương các bạn đi làm thêm ở Hàn Quốc thôi. Nhưng nó là cao với mặt bằng ở Việt Nam.

Những lúc ấy mình không nói lại nhiều. Khác với một kẻ liều lĩnh và nhiều tài năng - tất cả những gì mình có là sự may mắn và chăm chỉ, cộng với một chút cẩn thận. Mình kiếm được tiền từ trước khi cầm tấm bằng đại học. Đủ ăn đủ tiêu, nhiều hơn cái mặt bằng chung kia. Nhưng là vì chăm chỉ. Nói đơn giản thế này, có thể các bạn hiền không biết, nhưng ai giỏi tiếng Hàn và biết nắm lấy cơ hội ở Việt Nam đều kiếm được ít nhất \$1000/tháng. Mình làm công việc của riêng mình, bận nhưng vui. Và dĩ nhiên là cũng chẳng thiệt thòi gì so với mức lương của những người đã chọn Hàn Quốc.

Nhưng mình viết đến đây không phải là để khoe mẽ về chuyện tiền bạc hay gì khác, chỉ là muốn nói đến chuyện quả thật là rất khó, khi lúc nào người đối diện cũng muốn so sánh và không tin tưởng bạn. Giống như việc bạn bước vào một căn phòng, và trước khi bạn kịp nói rằng bạn là ai - bằng cái miệng của bạn, bằng ngôn từ của bạn - thì người đối diện đã có những sự đánh giá, kỳ vọng, so sánh riêng của họ rồi. Và đó là một chặng đường dài rất bất công.

Cứ như là phải tranh đấu với một đối thủ vô hình vậy. Chẳng biết bao giờ mới thắng. Mà thắng cũng chẳng được cái gì.

“Con nhà người ta”, “anh trai”, “chị gái”, “đứa bạn thân”...sẽ thật tệ nếu hai người trông hao hao giống nhau, làm những công việc giống nhau, xuất phát điểm giống nhau - thật là hoàn hảo để mang ra so đo. Bạn có biết không, như thế có thể sẽ phá hủy một mối quan hệ đấy.

Thật tệ, nếu bạn luôn nói với ai đó rằng bạn sẽ mãi mãi không bằng người kia. Bạn kiến tạo ra một rào cản cho sự phát triển, sự ức chế trong tâm lý và sự khó chịu của người ở vai thấp hơn.

Và cho đến tận khi bạn cố gắng chứng minh một điều hoàn toàn khác, người ta vẫn chỉ muốn tin vào cái gì mà họ nghĩ là đúng. À, khó chứ - nếu bạn đã luôn luôn chậm hơn một bước, đã mấp mé thành công muộn hơn. Nó gần như là chẳng có nghĩa lý gì.

Đánh nhau với định kiến, khó thật đấy.

24. Chương 24: Khi Bạn Không Có Trách Nhiệm Với Ước Mơ Của Mình

Khi bạn không có trách nhiệm với ước mơ của mình, đương nhiên là người khác có quyền tước nó đi

Vì sao bạn cần học cách có trách nhiệm với cuộc đời mình từ khi còn trẻ?

Khi còn nhỏ, mình đã vùi vĩnh rất lâu để có được con mèo đầu tiên. Mình không biết nuôi dưỡng và chăm sóc nó đúng cách. Mình nghĩ rằng “phải” sống với mình là chuyện buồn đối với nó. Chuyện gì đến cũng đã đến. Bố mẹ mình mang cho con mèo đó đi. Lúc ấy mình chỉ biết khóc lóc thảm thiết vì không ai để ý đến cảm giác của mình, vì mình mất một người bạn, tất cả mọi loại đau thương đều của riêng mình.

Mình không ý thức được chuyện đó là do mình, và chuyện con mèo của mình đã tội nghiệp đến thế nào.

Ước mơ, người yêu, hi vọng, sự nghiệp, năng lực...tất cả đều như vậy. Nếu bạn hiện không có trách nhiệm với nó, nó sẽ biến mất, hoặc tệ hơn là bị người khác lấy mất. Thông thường lúc đó bạn sẽ quá bi ai để nhận ra và thừa nhận rằng, lỗi lầm là của bạn. Bạn sẽ không thấy rằng, đó là do bạn không đủ mạnh mẽ, không đủ chu toàn, không đủ nghị lực để bảo vệ cái gì là của bạn.

Điều khó nhất trên đời không phải là chịu tổn thương hay mất mát, mà là tự nhận thức được nỗi thất vọng về bản thân mình. Là khoảnh khắc chấp nhận mình sai, nhận lỗi, cảm thấy những gì có trong đầu mình trước đó đã hoàn toàn lụi bại, nhìn nhận sự thật không được như kỳ vọng là do mình chểnh mảng mà làm lỡ. Là thật sự đối diện với cái viễn cảnh hào hùng trong đầu mình và thừa nhận mình thua cuộc là do mình đã không đủ cố gắng. Do mình đã không đủ trách nhiệm. Do mình đã ích kỷ. Quá ích kỷ để buông bỏ giấc mơ lỡ làng, hay những gì là của mình. Hay một ai đó. Nhiều người vì “nhắc lên được, mà không đặt xuống được”, nên cứ phải sống trong dằn vặt với chữ “nếu” mãi, bó buộc bản thân trong thất bại, không dám thừa nhận là mình đã vô trách nhiệm.

Nếu cứ như vậy thì sẽ chỉ khổ bạn, khổ cả giấc mơ của bạn. Cái tội của chúng ta đều lớn. Quá khó để chấp nhận mình sai. Vừa sai lại vừa rất buồn. Chẳng mấy ai muốn vừa phải nói “tôi đau quá”, lại vừa phải nói “là do tôi” cả.

Bạn hiền, nhất định phải có trách nhiệm với những gì là của mình. Lời nói, lời hứa, mong muốn, tình cảm, niềm tin, tương lai. Bạn chẳng có ai để đổ lỗi cả nếu mọi thứ tan tành. Nếu bạn đã không toàn tâm toàn ý với nó, dĩ nhiên là nó sẽ không đến và ở bên bạn đâu.

25. Chương 25: Con Gái Rất Cần Một Người Bạn Để Có Thể Tranh Cãi Cùng

Phụ nữ sinh ra là để yêu, không phải là để ganh ghét đố kỵ lẫn nhau. Nếu cảm thấy muốn làm tổn thương một người phụ nữ khác, hãy nghĩ đến “con gái” tương lai của mình. Hãy đối xử với người phụ nữ khác, như cách bạn muốn con gái mình được đối xử.

Phần lớn chúng ta đi cùng với những người làm chúng ta thoải mái, nói với chúng ta những điều tốt đẹp và gạt đầu với tất cả những chuyện chúng ta làm.

Nhưng cá nhân mình cảm thấy hạnh phúc khi có những cô bạn mà mình có thể tranh cãi đến cùng vì một vấn đề gì đó, có người nói với mình rằng mình xấu xa và ích kỷ đến thế nào, rằng mình nông cạn và ngu ngốc ra sao. Phụ nữ ít khi chịu được những lời nói...thật, nhất là khi những lời nói đó đến từ những người phụ nữ khác. Bản chất của chúng ta là đố kỵ và hiếu chiến. Chúng ta muốn được thông cảm, được tán dương, được chiều chuộng. Đặc biệt là càng không muốn thua kém (những) người phụ nữ khác.

Mình có những cô bạn mà trong vòng ba năm đi cùng nhau thì may ra bọn mình có đồng quan điểm về một thứ duy nhất. Còn lại là những lần đầu khẩu đến 3h sáng về tất cả mọi thứ trên đời. Bạn hiền có thể hỏi mình rằng có phải như thế rất chán và rất mệt mỏi hay không? Mình thừa nhận là đã từng có lúc mình rất bức, thậm chí định nghỉ chơi luôn.

Sau đó, mình nhận ra rằng mình nhớ những câu “không”, nhớ những câu “mày điên à?” rất nhiều. Những lời đó làm mình ít lạc đường hơn, so với lúc nghe thấy câu “ôi mày đúng quá, làm đi” Chỉ có những người thật lòng quý bạn, và không phải giấu giếm suy nghĩ thật của họ với bạn, thì mới sẵn sàng chiến đấu với bạn hết lần này đến lần khác như vậy. Để có thể thoải mái “hóa rồng” trước mặt người khác, không đơn giản như bạn tưởng đâu.

Mình nhận ra rằng vẻ đẹp của tình bạn không nằm ở chỗ hai bạn là hai giọt nước. Nó là mọi sự khác biệt, là những trận cãi vã, những màu sắc trên cơ thể và tính cách, thái độ - nhưng bạn có thể, biết và muốn lắng nghe lẫn nhau. Từ đó giúp nhau tốt lên. Họ không cần bạn phải trở nên giống họ hay ngược lại, họ để bạn phát triển theo cách riêng của bạn, bản sắc của bạn, suy nghĩ của bạn, sở thích của bạn, quan điểm của bạn. Bạn không biến thành một người mờ nhạt, do có bề bạn như vậy ở bên.

Và nhất là con gái. Bạn cần một người bạn gái để có thể đấu khẩu cùng, nhưng yêu thương nhau vô điều kiện.

Bạn cũng có người bạn như thế chứ?

26. Chương 26: Chọn Bạn Mà Chơi? - Câu Hỏi Khó Nhất Của Tuổi 20

Hiểu rằng mình rất may mắn, và mình không muốn trở thành một người cay đắng. Nếu có ai đó tiếp tục muốn làm tổn thương bạn, hãy mỉm cười và để nó qua đi, hãy nói về những niềm vui và hi vọng. Hãy luôn cảm thông và giúp đỡ. Từ hôm nay, hãy vị tha hơn.

Câu hỏi khó nhất của tuổi 20, ai sẽ là bạn mãi mãi và ai sẽ là người làm bạn tổn thương, sau từng đó sự tin tưởng và những gì trải qua cùng nhau? Carrie Bradshaw, cô gái nổi tiếng với series sex and the city có nói thế này: “thật ra, nếu những cô gái của chúng ta mới là tri kỷ, còn đàn ông chỉ là người để vui vẻ cùng thôi thì sao?” - phản ánh một thực tế rằng, bạn thân là người cực kì quan trọng trong cuộc sống, là gia đình thứ hai. Chúng ta cần những phẩm chất gì ở người bạn thân của mình?

1. Lòng trung thành. Phẩm giá số một là lòng trung thành. Người đến với bạn vì bạn là chính bạn, không phải vì số lượng followers hay chiếc túi Dior bạn đang đeo, cũng chẳng phải vì câu chuyện phù phiếm về bạn trên SNS. Một người nào đó đã nhìn thấy bạn không tiền, không nhà, làm chuyện ngu ngốc và vẫn “chọn” làm bạn của bạn.

2. Sự tích cực. Bạn không cần một người nói rằng bạn xấu xí, rằng bạn không làm được gì. Bạn không cần một người chỉ muốn bạn đứng đằng sau chứ không phải là bước cùng bạn. Bạn cần một người sẽ động viên bạn, tin tưởng bạn và tự hào về những chiến công của bạn.

3. Người tốt. Hoặc là một người yêu động vật, làm sao mà một người yêu chó có thể là người xấu kia chứ? Nói đùa vậy thôi, hãy chọn chơi với một người qua cách nhìn thấy bạn ấy đối xử với thế giới này. Nếu bạn ấy không coi người già, người nghèo ra gì - thì bạn ấy cũng không ra gì đâu.

4. Sự thẳng thắn. Nói thật là, nếu bạn đang đi hẹn hò với chàng trai trong mộng mà bạn lại phôi đồ xấu xí, cho dù đó có là bộ sưu tập mới của Channel đi chăng nữa, thì bạn cũng cần một người nói với bạn là: “tĩnh lại đi bà ơi!”

5. Tình yêu. Bạn thân nhiều lúc còn hơn cả anh chị em ruột thịt. Một lý do đơn giản thôi, họ yêu bạn thật lòng, yêu rất nhiều. Không quá khó để nhận ra tình yêu chân thật đâu, cho dù nó nghe có như kiểu “tại sao mày ngốc quá vậy?”, “tại sao mày không dậy ăn phở với tao?”, “tại sao mày lại tha thứ cho cái thằng đó?” - thì nó vẫn là tình yêu.

27. Chương 27: Chuyện “những Người Cay Đắng”

Làm thế nào để tha thứ cho những người làm bạn buồn?

Có bao giờ bạn tự hỏi, vì sao có những người bạn có thể ở cùng cả ngày vui vẻ không chán, và cũng có những người bạn rất “ngại” gặp không? Bạn không ghét họ, nhưng mỗi lần gặp gỡ bạn đều không cảm thấy hứng khởi, bạn thấy chán chường, uể oải và chẳng biết nói gì, mặc dù bạn cũng chẳng biết phải tả như thế nào. Bạn tự biết họ là người tốt, bạn biết họ quý bạn, nhưng bạn cũng biết là bạn rất ngại gặp họ. Tại sao vậy?

Có một từ được sử dụng rất nhiều trong tiếng Anh để miêu tả về thần thái của người đối diện, mà lại rất ít được dùng trong tiếng Việt - bitter. Nếu dịch câu “you look bitter” ra thì chỉ có thể nói đúng nghĩa đen là: “trông mày cay đắng thế”. Chúng ta thật sự không nói với nhau như vậy trong cuộc sống hàng ngày, nhưng quả thật có rất nhiều người “cay đắng”.

Trước đây mình từng có một trận cãi vã rất lớn với bạn thân nhất của mình, nguyên do là lúc đó mình rất hạnh phúc, còn bạn ấy nói những điều làm cho mình nghi ngờ chính hạnh phúc của mình. Mình đã giận trong một thời gian rất dài, cho đến một ngày cô ấy thừa nhận, cô ấy nói những điều “cay đắng” như vậy bởi vì bản thân cô ấy không hạnh phúc, không được yêu thương đủ, không cảm thấy tin tưởng cuộc sống - đó chính là lý do mà cô ấy vô tình đã trở nên “cay đắng”, không cố ý, nhưng vẫn mong muốn những người xung quanh hiểu cái cảm giác mà mình đang trải qua, mặc dù nó rất kinh khủng. Vô hình chung, vì không gian bao quanh rất cay đắng, mà cái sự cay đắng đó lan tràn.

Từ sau khi hiểu điều đó, mình luôn cảm thấy nhẹ nhàng hơn khi đối diện với những người luôn khó chịu, không bao giờ nói tốt với người khác một lời, thích “hạ bệ” người đối diện, chê bai, lên án, hay “kéo” bạn xuống cùng cấp độ đau khổ của họ. Họ không cố tình. Thực sự chỉ là đã có quá nhiều người khác “cay đắng” với họ.

Nếu bạn luôn là một người thành công, được yêu thương chiều chuộng, được đối xử tử tế, được 9/10 người qua đường mỉm cười với mình (người còn lại đang cắm mặt vào điện thoại viết blog) thì sẽ rất khó để bạn có thể hiểu được vì sao có những người lại khắc nghiệt đến như vậy. Bạn sẽ không biết cảm giác thức giấc mỗi ngày, nghe lời nhiech móc, tranh đấu, xù lông, găm gù, để bảo vệ chính mình đâu.

Vì thế, từ hôm nay, hãy vị tha hơn. Hiểu rằng mình rất may mắn, và mình không muốn trở thành một người cay đắng. Nếu có ai đó tiếp tục muốn làm tổn thương bạn, hãy mỉm cười và để nó qua đi, hãy nói về những niềm vui và hi vọng. Hãy luôn cảm thông và giúp đỡ.

28. Chương 28: Những Kẻ Nói Dối Nguy Hiểm Nhất

Cho dù có chuyện gì xảy ra trên đời, hãy luôn nhớ rằng bạn là người như thế nào, trái tim của bạn mong muốn điều gì và vì sao bạn đã cố gắng đến ngày hôm nay.

Người ta vẫn luôn nói rằng, những kẻ nói dối nguy hiểm nhất, là những kẻ không biết mình đang nói dối - họ thật sự tin rằng những gì họ nói đều là sự thật.

Bố mình là quân nhân. Điều đó có nghĩa là dối trá trong gia đình là chuyện bất khả thi, không thể chấp nhận được, không có lời giải thích. Mình không suy nghĩ lần hai về những người nói dối. Có những người nói dối nhỏ/to/vô hại/rất có hại. Có những người nói dối nhiều đến mức họ không thấy lạ miệng với chuyện đó, để tránh phiền phức, để tăng niềm tin, để tạo những thứ mà thực tế không tặng cho họ. Mình có thể hiểu được việc nói dối về một lợi ích nào đó, mình không thể hiểu được việc sống trong một lời nói dối và coi nó như là sự thật. Tại sao có thể làm được như vậy?

Trong tiếng Anh có một câu mình rất thích và cũng rất ái ngại: fake it till you make it - bạn càng nói, hành động, thể hiện một điều gì đó không thật nhiều bao nhiêu, thì sẽ có một ngày nó trở thành sự thật. Câu

này vừa có nghĩa tích cực vừa có nghĩa tiêu cực. Nhưng dù gì thì cũng vẫn là nói dối mà thôi.

Mình biết một người. Ngay từ đầu câu chuyện, mình đã biết người đó nói dối về mọi thứ. Mục tiêu chính là để kiếm tiền. Tuy vậy cậu ta cũng không làm hại ai cả. Mình dễ yên, mình cũng giả như không biết. Vì mình rất muốn quan sát xem tại sao lại có thể như vậy. Và mình rất đỗi ngạc nhiên, lời nói dối về cuộc sống đó của cậu ta dường như không phải là một lời nói dối ngay cả với chính cậu. Cậu ấy sống với lời nói dối ấy với một đam mê, sự cẩn trọng và chần chừ đến khó tả. Điều buồn cười là cho dù biết tất cả như vậy, mà khi theo dõi toàn bộ câu chuyện - đến chính mình đôi lúc còn hoài nghi cái sự thật mà mình biết.

Nói dối, hay đánh lừa chính bản thân mình đều là điều không tốt. Đó là một cảm giác sảng khoái và êm ái, nhưng nó không tốt. Mình hiểu rõ chuyện đó, mình muốn đối mặt với những vấn đề của mình. Nói dối người khác không nguy hiểm bằng nói dối chính mình. Nếu bạn không nhận ra rằng bạn đang bào chữa cho bản thân, đang đánh lừa đôi mắt và đang đổ lỗi cho người khác thì bạn sẽ không bao giờ vượt qua chính mình được.

Điều quan trọng là bạn có đối diện được với những khúc mắc của bản thân hay không? Đừng đổ lỗi cho kẻ nào đó hợp hồn bạn, nếu vốn dĩ bạn đa tình. Đừng huyễn hoặc về nơi mình đến từ, vì tổ chất mới quyết định tương lai. Đừng phân bua cho thời điểm nếu bạn chưa sẵn sàng.

29. Chương 29: Bạn Có Bị Mù Không Ấy Nhi?

Đừng để bị bắt nạt vì bạn không biết một điều gì đó. Hãy trang bị tất cả mọi kiến thức có thể, để cứu chính mình trong những lúc tuyệt vọng nhất.

Có một loại mù lòa rất đáng sợ. Đó là sự mù lòa cái mình không biết.

Khi mới sang Hàn, cái cảm giác mà mình nhận thức được rõ ràng nhất không phải là người xứ Hàn cư xử với mình ra sao, mà là lúc bạn bè người Việt đồng trang lứa với mình thường xuyên nói chuyện với nhau bằng tiếng Hàn, cười một trò đùa gì đó bằng tiếng Hàn mà họ nghe được trên đài phát thanh, khi cần phải mua gì hay cần gì, mình luôn phải nhờ họ giúp. Chưa bao giờ mình ý thức được mạnh mẽ đến như thế việc mình “mù lòa”, như một người khuyết tật. Việc không thể đọc, không thể giải thích, không thể tự tìm kiếm những thứ mình cần - quả thật vô cùng đáng sợ.

Cái mình có thể tự là được, nhất định phải cố gắng làm. Đừng nghĩ có thể trông cậy vào người ta, thuê người ta, nhờ người ta các bạn ạ. Người ta sẽ muốn tiền của bạn, hoặc là qua quýt, hoặc lừa bạn, thậm chí còn coi thường bạn sau lưng. Đừng để chuyện đó xảy ra.

Bất kể là ai, có điều kiện là phải học. Mù lòa tri thức thì chỉ có học mới chữa được. Học, để không bị người ta bắt nạt. Bạn hẳn nhất định phải học những cái mà bạn muốn làm. Rất nhiều người không đi spa ở Việt Nam vì họ hiểu quá rõ nó như thế nào. Rất nhiều người không cần tốn ngàn đô thuê phiên dịch vì họ tự làm được. Rất nhiều người khác sống được - vì bạn chẳng biết gì cả. Họ sinh ra vì bạn mù lòa.

Nhiều lúc mọi người nhờ mình tìm thông tin về cái này cái kia, hỏi nhiều quá, mình cũng nghĩ: “đơn giản vậy sao không làm được? Sau đó mình nhớ ra, đơn giản với mình vì mình biết. Phức tạp với người khác vì họ thực sự không biết. Nếu đã không biết - như mình những năm xưa, tìm mua ít đồ còn khó khăn, nói gì những chuyện to tát?

Thế nên cho dù các bạn ạ, có chuyện gì đi nữa thì cũng nhất định phải học, phải biết. Tri thức là sức mạnh.

30. Chương 30: Bạn Có Dám Tắm Cho Người Khác Vì Tiền Ko?

Nếu bạn muốn theo đuổi nghề làm dịch vụ, nếu bạn nghĩ rằng bạn có khả năng làm nhà hàng hay khách sạn, bạn cần phải suy nghĩ xem, bạn coi bao nhiêu người trên đời này là thượng đế?

Trong phố mình có hai hàng gội đầu. Tóc mình dài quá hông. Một hàng gần hơn, nhưng lần nào mình qua cũng nhận được câu hỏi: “vì sao em không cắt tóc đi?”, hàng kia xa hơn một chút nhưng cần mẫn bỏ ra hai tiếng uốn từng lọn tóc cho mình.

Câu hỏi đặt ra là, mình đi hàng nào trong số hai hàng đó, nếu chất lượng dịch vụ và giá thành như nhau?

Có rất nhiều thứ mà ở Hàn Quốc có, không biết đến bao giờ mới có thể mang về Việt Nam. Trong đó phải kể đến thái độ của người làm dịch vụ.

Trước đây khi mình mới sang Hàn, điều làm mình ngạc nhiên nhất không phải là sự phát triển hào nhoáng, mà đó là lần mình đi tắm ở bể tắm hơi công cộng, biết rằng có thể thuê người kì cọ cho mình. Các cô chú tầm trung niên, chỉ mặc mỗi đồ lót, họ sẽ kì cọ cẩn thận ra cả một...tấn ghét trên người bạn với cái giá dao động trong khoảng từ \$20 đến \$80. Họ làm rất trân trọng, rất vui vẻ, lịch sự và thoải mái. Bạn sẽ không bao giờ nghe nửa lời chê bai thân thể, thái độ khó chịu ca thán hay sự xấu hổ trong mắt họ.

Khi thấy điều đó, mình đã rất ngạc nhiên. Khi mẹ mình sang Hàn Quốc chơi, mình đưa mẹ đi tắm hơi và hỏi: “loại hình này hay như thế sao ở Việt Nam không có hả mẹ?” Mẹ mình nói rằng vấn đề không phải người Việt không đủ tiền mà xây một cái nhà tắm hơi, mà là không có người kì lưng, kì chân cho con mà vẫn tươi cười được đâu.

Đúng là như vậy. Thái độ của người làm dịch vụ quyết định nên sự thành công, uy tín và vị trí của người đó trong mắt khách hàng. Nếu như ở Việt Nam, mọi người sợ chuyện vào xem đồ mà không mua hay mua ít, mua “không đúng ý” của người bán để họ có thái độ rất khó chịu thì ở Hàn không như thế. Ở Việt Nam, khách hàng không phải lúc nào cũng là thượng đế - bạn chỉ là thượng đế khi bạn đáp ứng được những yêu cầu, đòi hỏi của người bán. Như vậy có ngược đời không?

Trở lại câu chuyện trên. Mình dĩ nhiên chọn nơi mình cảm thấy được phục vụ thoải mái hơn, cho dù xa hơn. Mỗi lần mình đi qua tiệm gội đầu kia mà họ hỏi sao mình không vào, mình đều nói: “vì lần nào anh cũng nói em cắt tóc đi.”

Bán dịch vụ rất khác với bán hàng. Hàng của bạn có chất lượng, có tiếng tăm thì tự nó đã có vị trí. Ví như cháo chửi - người ta chửi cũng được - những đúng là cháo ngon nên khách mới nghe. Còn đã bán dịch vụ thì ngoài tay nghề ra bạn chỉ có thái độ là mang ra cạnh tranh được với người ta mà thôi, còn lại chẳng gì khác cả.

Hãy suy nghĩ kĩ trước khi bắt đầu làm dịch vụ. Hãy là một người bán hàng thông minh và tiến bộ. Bạn sẽ vẫn kiếm được tiền nếu bạn hành nghề, những khả năng cao là bạn sẽ mất khách hàng vào tay một người không giỏi như bạn, nhưng khéo hơn.

31. Chương 31: 15” Cho Bản Thân Mỗi Ngày, Lấy Sức Chiến Đấu

Học cách chăm sóc bản thân mình, học cách chăm lo cho chính mình, đừng để gục ngã rồi kiệt sức. Khi còn trẻ, không được coi thường việc nghỉ ngơi, vì sao?

Mình có một cô bạn là giảng viên dạy tiếng Anh ở mấy trung tâm cùng một lúc. Bạn mình đi dạy hơn 10 tiếng mỗi ngày, chạy xe từ quận này sang quận khác hết vài tiếng, cứ như thế, đến lúc về nhà thì đứng là chỉ còn thời gian để đặt lưng xuống mà ngủ chứ làm gì có chuyện đi cà phê chém gió hay hẹn hò yêu đương. Có lần nó nói với mình, cho dù nó có về muộn đến thế nào đi chăng nữa, mệt đến thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn cứ nằm trên giường 15 phút, kiên quyết không ngủ vội - mà cũng chẳng để làm cái gì khác, không

chấm điểm, không soạn giáo án, chỉ đơn giản là có 15 phút ngồi ngó nghiêng facebook, instagram, tumblr... Và nó gọi đó là “15 phút của mình, chỉ cho mình” mà thôi.

Ngày đó thì mình không hiểu lắm. Mình viết là chủ yếu, cho nên công việc chủ yếu là ngồi...nhìn ngắm tất cả mọi thứ và viết lại. Đôi lúc mình còn có cảm giác là vua thời gian, mình viết rất nhiều nhưng khi người khác hỏi: “cả ngày hôm nay mày làm gì?” thì mình cũng chỉ có thể nói là: “à, viết!”, và người đó ngó mình như thể mình chỉ ngồi nghệt ra một chỗ cả ngày.

Rồi các tác phẩm viết lách của mình được đón nhận, mình đi nhiều hơn, làm nhiều hơn, gặp nhiều người hơn, mình không còn cái khoảng thời gian “nghệt ra” cả ngày chỉ để viết nữa. Đến lúc đó, mình mới hiểu “15 phút của mình, chỉ là của mình” quý giá đến thế nào, dù cho nó rất ngắn ngủi - nhưng đó là khoảng thời gian mình trong đời nhất trong ngày. Khi mình đã làm xong việc mình cần làm, phải làm, haim thành không chỉ kì vọng của bản thân mà còn là sự trông đợi của người khác, khi mà cuộc sống quá bận rộn, mình không còn quá nhiều lúc “chỉ dành cho mình” nữa. 15 phút đó mình cho phép bản thân nhớ lại sự thoải mái, những gì mình thích, những điều mình muốn làm. Nó làm cho mình cảm thấy mình không già đi, không bị cuốn theo những lo toan bực dọc, nó sặc đầy năng lượng cho ngày tiếp theo.

Khi lớn lên, chúng ta sẽ luôn thêm ngủ, thêm nghỉ. Nghỉ cũng chỉ để ngủ. Có quá nhiều thứ phải làm, phải lo, phải nghĩ. Những lúc đó, hãy cho mình “15 phút thần thánh” không để làm gì, chỉ để cho mình thôi nhé. Bạn hiền sẽ rất cần nó đấy.

32. Chương 32: Cái Gì Bạn Có, Người Trẻ Tuổi Khác Cũng Có

Làm thế nào để thắng các đối thủ nặng kí khác trên đường đời?

Đừng bao giờ nghĩ rằng bạn đang thắng thế trước người khác.

Trong buổi giao lưu Hàn Quốc: đi về phía bình minh, rất nhiều bạn hiền đã hỏi về chuyện làm thế nào để có được học bổng đi Hàn Quốc, làm thế nào để cạnh tranh, làm thế nào để là người được chọn.

Đơn giản như thế này: “cái gì bạn có, người khác cũng có.” Xã hội và cuộc sống là như vậy. Đừng bao giờ quá tự tin mà nghĩ rằng bạn rất giỏi, bạn có rất nhiều thứ, bạn có mối quan hệ rộng hay nhiều điều trong tay mà bạn cho rằng mình sẽ thắng. Không, đặc biệt là những thứ trên giấy tờ hay bằng cấp - cái đó đúng ra lại chính là thứ đơn giản nhất để mang ra cạnh tranh. Chẳng có gì đảm bảo rằng bạn là một, là riêng, là duy nhất trong cái thế giới rộng lớn này cả.

Chiếc áo cà sa không làm nên thầy tu, bằng cảo chứng chỉ không làm nên con người có tri thức và văn hóa - điều quan trọng là ở mình thôi. Bạn hiền cần phải hiểu là, nếu bạn để những thứ như một cái tem đánh giá giá trị của bạn, thì bạn rẻ lắm. Bởi cái giá đó, ai cũng mua được.

Nếu muốn là người được chọn, cần phải chứng tỏ bản lĩnh và trí tuệ, nhân cách và hoài bão của mình. Tất cả những thứ có trong bộ hồ sơ của bạn, người khác cũng có thể có, thậm chí còn nhiều hơn. Bản thân bạn sinh ra đã là một cá thể độc nhất, nếu bạn không biết cách giữ gìn và tỏa sáng thì không ai giúp được bạn cả.

Và phải luôn nhớ rằng - sẽ luôn có ít nhất một người trên đời này không coi tất cả những thành tựu của bạn ra gì hết. Nếu bạn nói rằng, bạn là một tiến sĩ tốt nghiệp Havard đối với một cô bán thịt, bạn cũng không được giảm giá đâu. Quan trọng là tri thức, biết đối nhân xử thế và hãy nhớ, núi cao còn có núi cao hơn. Hãy là người duy nhất, cho dù bạn không phải là giỏi nhất. Hãy là người duy nhất trong cuộc đua bạn đang đua. Và đừng trở thành một cái bóng nhé!

33. Chương 33: Theo Đuổi Một Đam Mê Mới?

Nếu thứ bạn đã dành cả đời để theo đuổi lại không phải là thứ mà mình muốn nhất thì sao?

Nên biết rằng, mọi thứ trên đời này xảy ra đều có lý do của nó. Bạn hãy luôn chuẩn bị tâm lý thử thách bản thân một cách mới nhất, sẵn sàng cho những “ổ gà”, hay thậm chí là ngã cụt đi chẳng nữa. Đừng sợ!

Mình có một đứa bạn, và từ ngày đầu tiên mình gặp, nó đã là một nghệ sĩ. Năm tháng qua đi, nó dần chuyên nghiệp, nó có khả năng, tài năng, ni đã dành cả cuộc đời để theo đuổi âm nhạc. Khi mình đang lang thang ăn chơi đầu đó, nó tập nhạc. Khi mình đang tụ tập bạn bè, nó tập nhạc. Khi mình “quấy”, nó - tất nhiên - vẫn tập nhạc.

Đến rồi hôm qua, nó nói với mình rằng thứ duy nhất nó biết làm, làm tốt, rất yêu thích - lại không phải điều mà nó đam mê nhất. Và nó không thật sự biết nên làm gì nữa, cũng không thể thật sự đối diện chuyện này.

Ở trên blog của mình, có một điều mà mình luôn nói với mọi người, đó là phải luôn cố gắng tìm ra điều mình thích, mình đam mê và sống chết với nó cho dù thế nào đi nữa. Nhưng, nếu thời gian chín muồi, nếu cảm thấy lần nữa con tim của mình lại đang mách bảo, hãy biết đến một ước mơ mới, hạnh phúc mới, đừng cố chấp theo đuổi một điều không còn làm cho bạn hiện hạnh phúc nữa - cuộc sống, sự nghiệp hay tình cảm trong đời vốn dĩ đều như vậy.

Người may mắn sẽ không phải trải qua cảm giác như thể mình đã phí hoài thời gian, công sức và sức mạnh tinh thần vào những chuyện mà sau đó “không biết đi về đâu”, không biết làm gì khác. Người kém may mắn sẽ trải qua chuyện đó sớm hơn, và người rất không may mắn sẽ trải qua chuyện đó muộn, khi mà vì lý do này hay lý do khác - bản thân bỗng không muốn cho phép mình phiêu lưu hay liều lĩnh thêm một lần nào trong đời, để tìm kiếm một kết quả mới trong đời.

Cuộc sống này không dễ dàng. Thế nhưng, bạn mất đi cái này thì sẽ nhận được cái khác. Đừng quá tuyệt vọng nếu mọi thứ vỡ vụn trước mắt mình. Bạn làm được, cái cảm giác sống với đam mê giống như một chất gây nghiện vậy. Đừng vì tiếc nuối mà ôm giữ. Cứ cho phép bản thân theo đuổi đam mê mới đi, nếu điều đó làm bạn hạnh phúc.

34. Chương 34: Làm Thế Nào Để Sếp Ko Bực Từ Lần Đầu Tiên Gặp Bạn?

Những bí quyết để trở thành một nhân Viên tốt và đầy thiện cảm!

Câu chuyện về việc “cấp trên không bao giờ ưa nhân viên” là câu chuyện muôn thuở ở khắp mọi nơi trên thế giới, chẳng riêng gì Việt Nam! Và mình cũng nhận ra một chuyện là người ta không dạy làm thế nào để vừa lòng sếp từ những ngày đầu tiên đi làm, dĩ nhiên là có thể đọc đến đây bạn sẽ nghĩ rằng “nhất hậu duệ, nhì quan hệ, tam tiền tệ, tứ trí tuệ”, nhưng nếu chúng ta thử bỏ qua những yếu tố đó thì những chuyện mà các bạn nên biết, để không trở thành cái gai trong mắt cấp trên từ những ngày đầu tiên. (Nhất là khi, đã sắp đến lúc phải ra ngoài và suốt ngày bị mắng rồi đấy.)

Ngôn ngữ chuẩn mực

Thế nào là ngôn ngữ chuẩn mực nhỉ? Rất nhiều bạn hiện tưởng rằng bản thân biết rõ điều này, nhưng thật ra lại không phải thế. “Công sở Việt Nam” là một nơi vô cùng...nguy hiểm. Bạn đừng nghĩ rằng bạn có thể bông đùa, nói chuyện thiếu trước thiếu sau và đặc biệt là thiếu tôn trọng với đồng nghiệp của mình, chứ đừng nói là cấp trên. Cho dù bạn có biết người đó từ trước đây, hay có mối quan hệ thân thiết ở ngoài chốn công sở đi chăng nữa, một khi đã bước vào môi trường làm việc là phải nghiêm túc. Nghiêm túc - không sử dụng những từ ngữ có thể làm cho đối phương cảm thấy rằng những việc bạn làm là trò đùa. Cũng đừng nịnh nọt, hoa mĩ, điều đó chỉ làm đồng nghiệp ghét bạn hơn mà thôi. Đặc biệt là trong email, văn bản hay tin nhắn, những từ bạn cần nhớ ở đây là nghiêm túc và chuyên nghiệp.

Đúng giờ

Bạn nghĩ rằng nếu sếp của bạn hiền, thoáng, thoải mái, không quan tâm lắm đến deadline và điều đó giúp bạn có khả năng “đi chơi trong giờ làm” hay lùi hẹn trước sau loạn cả lên thì bạn nhầm to rồi đó. Càng là người “trông” có vẻ dễ tính thì bạn sẽ càng phải nghiêm túc. Nếu bạn cũng dễ dãi theo họ thì khả năng là họ bị cấp trên của họ quở trách khi không đúng giờ với công việc và deadline sẽ càng cao, và họ sẽ trút cả lên đầu bạn đấy. Hãy đảm bảo rằng mọi việc sếp giao cho bạn được hoàn thành đúng hẹn, hoặc mọi chuyện bạn hứa làm được vào một thời gian nhất định sẽ xong. Đừng nghĩ họ không để ý, họ nhớ như in là bạn chẳng bao giờ đúng giờ đó!

Trang phục

Việc “không được đẹp hơn sếp” ở mọi nơi là một luật “ngầm”, nhưng trừ khi bạn đang làm việc trong ngành thời trang thì đừng biến chốn làm việc của bạn thành thảm đỏ. Cá nhân mình rất thích style công sở của dân Hàn và dân Nhật - rất đúng đắn và chuẩn mực, lại gọn gàng, trẻ trung và năng động. Lịch sự là từ khóa ở đây.

Tác phong

Văn minh là tất cả những gì bạn hiền cần nhớ. Bạn có thể vụng về một chút khi mới bắt đầu công việc, chưa quen hoặc đơn giản là làm rối tung cả lên, bạn cảm thấy mình đang bị “dìm” ở chốn văn phòng. Nhưng rồi, hãy trở nên văn minh, vì nếu bạn buông thả theo những gì bạn cảm nhận, thì chính con người bạn hiền sẽ bị mục theo đó. Hãy xin lỗi nếu thấy mình sai, hãy hỏi lời khuyên khi không biết làm gì đó, và hãy cảm ơn khi được giúp đỡ.

Nói tóm lại, không dễ dàng để được lòng đồng nghiệp và cấp trên, nhưng cho dù có ở đâu chẳng nữa, hãy luôn nhớ rằng bản thân mình phải là người nghiêm túc, chuyên nghiệp, đúng giờ, lịch sự và văn minh. Năm điều đó có thể biến bạn thành bông sen trong vũng bùn, ở bất cứ đâu trên thế giới này đấy!

35. Chương 35: Làm Thế Nào Để Có Một Môi Trường Làm Việc Thú Vị Và Chuyên Nghiệp?

Bạn vừa được nhận vào một công ty hay một tổ chức nào đó? Chúc mừng bạn! Hồi hộp phải không? Và chắc cũng hơi sợ những “lời nguyện” về cuộc sống công sở nhàm chán, tẻ nhạt và không biết phải làm gì nhỉ? Hãy quên ngay những suy nghĩ đó đi và bắt đầu tập trung vào những điều sau:

1. Có style của riêng mình. Kể cả bạn đi làm ở một nơi cần đồng phục hay không - hãy là một người có style riêng, hãy có cách chọn đôi giày, phụ kiện tóc và đồng hồ của riêng bạn! Hãy khiến cho người khác ngoái đầu nhìn bạn và mỉm cười khen ngợi! Bạn sẽ cảm thấy thích đi làm hơn, và cảm thấy yêu quý công việc của mình hơn rất nhiều.
2. Lên lịch ăn trưa với đồng nghiệp. Hãy làm quen với các đồng nghiệp của bạn, đừng chỉ muốn về nhà hoặc gặp gỡ bạn bè của bạn mà “than phiền”. Tìm hiểu những người ngồi với bạn tám tiếng một ngày là một ý hay. Và bạn không nhất thiết phải đến một nơi xa xỉ để ăn, quan trọng là có thời gian tìm hiểu nhau thôi.
3. Học kỹ năng thuyết trình, PowerPoint, excel, word... Trước khi đi làm, hãy cố gắng nắm rõ những thao tác đơn giản này, để không trở thành một “cục nợ” trong công ty, một “bù nhìn” ngoài xinh đẹp ra không biết làm gì cả. Hãy tạo ấn tượng tốt với mọi người bằng cách trở nên hữu ích ngay từ ngày đầu tiên!
4. Đừng “nổ” với sếp. Hãy cứ là bạn thôi, không phải gồng mình lên quá để thể hiện điều gì cả. Hãy làm tốt việc của bạn, đừng trở thành một người xu nịnh để thăng chức đấy nhé!
5. Đừng nói xấu ai. Không cần tìm cách hạ bệ ai cả, và cũng chẳng để ai có cơ hội bắt nạt mình.

36. Chương 36: Thư Gửi Những Người Đã Từng Là Học Sinh Cá Biệt: “bây Giờ, Các Cậu Đang Ở Đâu?”

Đừng để một khoảnh khắc sai lầm trong đời quyết định 80 năm còn lại của bạn. Cứ sai đi, nhưng hãy làm lại. Hãy sống tốt. Mình cần bạn sống thật tốt.

Trước đây, mình có nghe được một câu thế này: “tưởng là ra gì hóa ra lại không ra gì. - tưởng là không ra gì, hóa ra lại ra gì.”

Nghe thì ầu trĩ, nhưng các bạn hiền thử đảo mắt một vòng xem, những người đã từng học rất giỏi, thành tích đạt được kéo dài cả km ấy chứ (nói cách khác, là những con nhà người ta teong truyền thuyết ấy) hiện giờ đang ở đâu? Có bao nhiêu người đang ở trên đỉnh thế hệ của bạn hiền, và có bao nhiêu người biến mất như thể chưa từng ở đó để bạn ghen tị?

Và có bao nhiêu kẻ “không ra gì” giờ đây đang vượt mặt bạn xa đến cả dặm, xuất hiện trên báo đài và khiến bạn có cảm giác như sẽ không bao giờ đuổi kịp họ?

Rốt cuộc thì, bạn tự hỏi, mình đã sai ở đâu nhỉ? Mình đã sai ở đâu khi àm dù “mình đã giỏi hơn nó, mình đã làm mọi thứ đúng, nhưng nó vẫn vượt mặt mình. Mình đã cố gắng nhiều hơn nó, mình tư duy tốt hơn nó, nhưng bây giờ nó lại hiện mình về mọi thứ!”, hoặc là: “tại sao mình không cố hơn một chút, để có thể đi đúng hướng và bằng nó?”

À, nhưng đây là bức thư dành cho các bạn đã từng một lần trong đời là học sinh cá biệt cơ mà nhỉ, và có lẽ là cả những bạn đang là học sinh cá biệt nữa.

Mình đã từng là một học sinh cá biệt, vậy nên mình hiểu cảm giác thua kém mọi bạn bè là như thế nào, hiểu luôn cả cảm giác một tuần vài lần phải đưa giấy mời cho phụ huynh, hiểu luôn chuyện phải cắt tóc ngắn đến gáy vì bị phạt do quá nghịch. Hiểu luôn cả việc nhìn vào học bạ của mình và ngán ngẫm... Mình rất hiểu khi đọc được những tin nhắn như: “chị Quỳnh ơi, em không thể bằng các bạn khác được, em chẳng có cái gì được như người ta...”

Thực ra người duy nhất đã quyết định bạn “ra gì” hay không lại là bạn, chứ không phải xã hội, gai đình hay là bất cứ ai bên cạnh bạn hiền cả.

Bản thân mình, luôn nhìn những học sinh cá biệt như một điều gì đó đẹp đẽ. Lạ nhỉ, nhưng bạn hiền biết không, chẳng phải ai trong cuộc đời này cũng có gan quậy phá đến mức không coi trời đất ra gì. Và đối với các trường hợp mà người Việt Nam hay dùng từ “mất dạy” để miêu tả ấy mà, mình tin là các bạn ấy đã nhìn thấy nhiều thứ hơn chúng ta rất nhiều ở độ tuổi đồng trang lứa. Những người ngã sớm hơn, mà đứng dậy được thì thường rất mạnh mẽ và trưởng thành.

Chúng ta, đều đã có quyền lựa chọn.

Chính những người liều lĩnh hơn, từng trải hơn, ngã nhiều hơn, ít nghĩ hơn, lại vô cùng thành công - chỉ cần bạn chịu khó cố gắng. Bạn có thể nghịch, có thể điểm số bấp bênh, cảm thấy thế giới chẳng ai hiểu mình cũng được, nhưng hãy dùng những kinh nghiệm đó để đáp trả những lời xỉa xói và dị nghị. Đừng chỉ vì những cảm dỗ hay vui sướng tui mủn nhất thời mà quên đi rằng, ở cái độ tuổi khi còn rất trẻ mà dám thể hiện mình, dám sống cho vui một chút thì đã kà can đảm lắm rồi.

Học sinh cá biệt thường chia làm hai hướng: một là hồng hân, hai là thành đạt vô cùng. Hãy cố gắng trở thành loại thứ hai. Không bao giờ là quá trễ, và đừng bao giờ hối hận vì đã sống theo ý muốn của mình.

37. Chương 37: Đừng “hiểu Nhầm” Ước Mơ Của Chính Mình

Làm thế nào để không bị ảnh hưởng bởi “người trong giang hồ” mà vẫn đạt được thành công trong đời?

Suy nghĩ này đến thật ngẫu hứng, khi mình ngồi tâm sự với một em, nói chung chủ đề xoay quanh vẫn là về du học Hàn Quốc. Mình chợt nhận ra một điều rất chung, đó là ở độ tuổi từ 14 đến tận 25, rất nhiều người “hiểu nhầm” bản thân và ước mơ của chính mình.

Chẳng khó để các bạn hiền bắt gặp ước mơ có được ông chồng như bước ra từ trong ngôn tình của các cô nàng khi lang thang trên mạng xã hội. Và cả ước mơ có cục tiền rơi trúng đầu, hoặc nổi tiếng, hoặc đi du học Hàn Quốc...

Nhưng đã bao giờ các bạn tự hỏi ngược lại mình rằng những ước mơ đó, để làm gì chưa? Đây là một câu hỏi vô cùng đơn giản, nhưng phần lớn chúng ta đã bỏ qua nó trong quá trình “tưởng” rằng mình muốn một thứ gì đó.

Bạn muốn có một anh chồng như bước ra từ trong ngôn tình, vì bạn muốn có cảm giác được yêu thương, che chở, bao bọc, cơm no áo ấm, cưng chiều, vuốt ve - mà thật ra cảm giác đó, nếu là bất cứ người đàn ông nào thương bạn thật lòng, đều mang lại được.

Bạn muốn có cục tiền rơi trúng đầu, nhưng nếu chỉ là một cục tiền để đó mà ngắm thì chẳng có ý nghĩa gì hết. Bạn muốn số tiền đó, để tiêu xài, mua sắm thỏa thích không cần nhìn giá, để sống sung sướng mà không phải làm gì.

Bạn muốn đi du học Hàn Quốc, thật ra là bạn muốn đi học gì ở Hàn? Bạn đã tìm hiểu kỹ về ngành nghề đó chưa, đất nước này có thật sự phù hợp với bạn không? Hay chỉ đơn thuần là bạn muốn “đến” Hàn Quốc mà thôi?

Đừng bao giờ hiểu nhầm ước mơ của chính mình. Những người thành công là những người biết chính xác họ muốn gì từ những ước mơ của họ, và hành động. Bạn hiền thật sự phải học được cách xác định điều mình muốn, chứ không phải là một khái niệm phù phiếm mơ hồ bao quanh ước mơ của mình.

Ước mơ, từ một góc độ thực tế mà nói, thì đó là thứ phù hợp nhất đối với bạn mà bạn mong muốn. “Hiểu nhầm” ước mơ sẽ dẫn đến một tai họa khủng khiếp, đó là đi lạc đường.

Bạn cho rằng bạn ước mơ, khát khao một thứ gì đó, nhưng nếu lấy ví dụ đơn giản nhất cho dễ hình dung - một soái ca trong truyền thuyết chẳng hạn, thì liệu thật sự bạn có hạnh phúc với một người như vậy không? Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, phải biết mình như thế nào, muốn gì, có khả năng gì, thì mới có thể ước mơ và hành động được.

Có rất nhiều bạn hiền nhấn tin cho mình, và đọc email của các bạn thì thật sự mình thấy vẫn còn rất nhiều người “hiểu nhầm” và định nghĩa sai về ước mơ của bản thân.

Mình có hỏi người em cùng tâm sự vào hôm ấy: “như vậy ước mơ của em là làm bác sĩ cứu người khác hay là đi học y ở Hàn Quốc? Hai cái đó chẳng có gì liên quan đến nhau hết.

Chúng ta, là còn người - những khao khát, ước muốn mãnh liệt và thầm kín nhất thường xuất phát từ nhu cầu “cần và đủ”, không ai vô duyên vô cớ ước một cái gì đó mà không làm cho mình cảm thấy thỏa mãn. Vậy điều bạn hiền đang ước đó, có thật sự là cái bạn cần cho cuộc sống này không, bạn ước nó để làm gì?

38. Chương 38: Khi Còn Trẻ: Tiền Lương = Quan Hệ + Kinh Nghiệm

Vì sao các bố các mẹ, các cụ già lớn tuổi rất thích chơi cây?

Các bạn hiền có hiểu được cảm giác đến ngày nhìn thứ mình chăm bẵm từng li từng tí một đơm hoa kết trái không?

Các bạn hiền có còn nhớ cảm giác khi bạn có con mèo đầu tiên, bạn yêu thương, nâng niu và lúc nào cũng mong đến ngày nó lớn, bạn sẽ không còn phải kè bên từng phút một không?

Có lẽ rất lâu sau này, khi đã sống một đời hướng thiện, các bạn hiền sẽ thực sự được trải qua cảm giác hạnh phúc nhìn một người quen biết từ nhỏ “nên người” và trưởng thành là như thế nào. Niềm vui sướng trong khoảng khắc ấy ở cuộc đời này, phải nói là món quà vô giá mà những người đã từng được mình giúp có thể đem lại cho mình.

Cảm giác khi giúp được một người, một vật vô điều kiện, và thậm chí không biết liệu mọi sự có thành được không hay lại là “làm ơn mắc oán” khiến cho tất cả bấy giờ đều sinh ra một tâm lý “ngại” giúp đỡ người khác, hoặc là nghi ngờ, hoặc toan tính. Nhưng có một điều chúng ta đều quên mất đó là, những người khi đã phải mở miệng, chia tay ra cầu sự giúp đỡ của người khác là họ thật sự cần nó. Chẳng ai trong cuộc đời này muốn cúi đầu trước người đối diện, bất kỳ người nào có ý chí cũng muốn tự mình làm tất cả. Nhưng cuộc đời không dễ dàng như vậy. Để một người khác giúp mình không phải là yếu đuối, đó là biết điều gì tốt nhất. Chỉ cần khu thành tài rồi, đừng bao giờ quên những người đã ở bên mình lúc khó khăn.

Còn lại thì giúp người, thật ra lại là giúp mình.

Một cô bé mình đã giúp đỡ từ nhỏ, trải qua nhiều khó khăn, cuối cùng thì cũng đã đỗ vào một trường đại học tốt, ngành mà cô bé yêu thích. Phải thừa nhận là có những lúc mình rất khát khe với cô bé, nhưng đến chiều lúc mẹ bé ấy gọi điện nói rằng: “em đỗ rồi con ơi, cô mừng quá!” thì bao nhiêu suy nghĩ cũng tan biến và chợt nhận ra rằng mình học được quá nhiều khi giúp đỡ người khác.

Học cách đặt niềm tin vào người khác: dĩ nhiên trong cuộc đời này, đặt niềm tin vào 100 người thì chắc phải đến 99 người sẽ phụ ta. Nhưng học cách tin tưởng, cho người khác một cơ hội khi họ muốn cố gắng là vô cùng quan trọng. Có những người rất có tài nhưng lại là những đóa hoa nở muộn - sự giúp đỡ mà họ cần từ những người đối diện ở đây, không phải là tài chính hay một con đường mà đôi khi chỉ là một sự tin tưởng. Học cách nhìn thẳng vào người đối diện và tin tưởng rằng họ có thể làm tốt hơn cho dù hoàn cảnh lúc đó có tồi hơn tiền đồ của chị Dậu đi chăng nữa. Đó là nhân văn.

Học cách vị tha: khi giúp đỡ một ai đó trong đời, có thể là do kinh nghiệm sống, có thể là do văn hóa khác biệt mà ít nhất...vài trăm lần trong đời họ sẽ làm mình thất vọng. Bạn cứ nổi nóng đi, cứ nặng lời đi, miễn sao sau đó vẫn có thể giúp đỡ người khác cố gắng để trở nên tốt hơn là được rồi.

Tiền lương = quan hệ + kinh nghiệm: mọi thứ ta cho đi và nhận lại trong cuộc đời này đều có giá trị tương xứng của nó, không thể có cái gì hơn cái gì kém. Luật nhân quả hay bất kỳ điều gì tương tự thì cũng dễ làm cho đủ những thứ mà ta chưa trả hết, vẫn còn nợ trong cuộc đời. Nhiều người vẫn nói về giúp đỡ người khác, cho đi không nhận lại để cho tâm hồn mình thanh thản...nhưng thật ra mấy ai thực sự suy nghĩ được như vậy? Nếu không thể nghĩ như thế, bạn hiền hãy cứ quan niệm: khi giúp đỡ người khác, có thể bạn không sở vào được thứ bạn nhận lại, nhưng ở ngoài đường sau này sẽ có một người đối xử với bạn tốt hơn, sẽ mở cửa đón con của bạn hay người nhà bạn vào nhà trong lúc bạn nguy khốn. Và hơn cả đó là kinh nghiệm. Có một sự thật đó là giúp càng nhiều người, ngoài những mối quan hệ mở rộng ra thì còn một thứ bạn thu về và điều này giá trị hiện mọi vật chất trên đời.

Đó là kinh nghiệm và tri thức. Bạn hiền sẽ biết chính xác phải làm gì, gặp ai, xử lý bài toán như thế nào khi câu hỏi được đặt ra lần nữa. Mà đây lại là điều người ta phải trả tiền tỉ để học.

Nói dông dài như vậy là muốn tâm sự, thật ra thì ích lợi khi giúp đỡ người khác là vô biên, mỗi người có quan niệm khác nhau, mỗi tuổi trong đời lại nhìn nhận theo một quan điểm khác. Nhưng điều quan trọng là cho dù thế nào đi chăng nữa, hãy giúp người khác khi có thể. Đây không phải là vì ai cả mà là vì mình.

Quả thật cái cảm giác được nhìn thấy một người mình biết, thành công, nhờ công sức ít ỏi của mình đứng là định nghĩa đầy đủ của hạnh phúc.

39. Chương 39: Xây Dựng Network Từ Khi Còn Trẻ

Có những việc, bạn không thể tự làm một mình. Và sẽ có lúc bạn ghen tị với những người bạn quen biết nhiều và rộng của mình, sao mà công việc của họ lại đơn giản đến như vậy. Và đừng nghĩ rằng quan hệ rộng ở đây là mối quan hệ gia đình. Bởi vì từ khi còn nhỏ, bạn đã có thể xây dựng hệ thống của chính mình rồi. Làm thế nào ư?

1. Để tâm đến mọi người. Cách tốt nhất để tận dụng mọi mối quan hệ của mình đó là biết chính xác mọi người xung quanh mình đang làm cái gì, ở đâu. Khi bạn quan tâm đến những chuyện đó, thì lúc có việc cần - bạn mới biết phải gọi ai. Nếu bạn đang tìm kiếm một chàng IT giỏi, mà không biết rằng hàng xóm của bạn có cả một công ty tin học, thì đến bao giờ bạn mới có thể làm được việc kia chứ?
2. Giúp đỡ người khác. Rất nhiều người trong số chúng ta có thể giúp đỡ người khác, nhưng chúng ta lười. Và bạn biết không, vậy thì họ cũng không cần giúp bạn! Nhưng nếu bạn đã là người luôn tử tế với họ, thì việc giúp bạn cũng chẳng có gì là khó cả. Điều quan trọng là, trước đó có bao giờ bạn giúp người ta chưa?
3. Chơi với thật nhiều người. Có thể bạn nhút nhát và không muốn làm quen với những người khác hoàn toàn với bạn. Nhưng thế thì cuộc sống còn gì là thú vị kia chứ? Bạn không biết rằng một anh chàng làm ngân hàng có thể vui tính đến thế nào, và anh ấy có thể tư vấn cho bạn những sự lựa chọn tối đa khi cần vay vốn kinh doanh ra sao phải không?
4. Hỏi. Cái quan trọng nhất vẫn là đường ở mồm. Nếu bạn không bao giờ hỏi thì bao giờ bạn mới có một network khủng kia chứ? “Mày có biết ai đang tìm gia sư tiếng anh hay không?”, “mày có quen ai làm trong lĩnh vực bất động sản không?”... Đơn giản vậy thôi. Tính chất mạnh mẽ nhất của networking chính là sự bắt đầu của các mối quan hệ. Bạn cần phải hỏi, để các bạn bè của bạn có thể “xây cầu” giúp bạn chứ.

40. Chương 40: Người Trẻ Bây Giờ Nghèo Đến Mức Nào?

Hiểu bản chất của cái nghèo để thoát nghèo là việc cần làm từ khi còn trẻ.

Thế nhưng, có một sự thật phũ phàng là rất ít người thực sự ý thức được là mình nghèo đến mức nào, thật lòng mà nói, nhìn xung quanh ta thì ai cũng rất nghèo. Nhưng cũng chính bởi cái sự nghèo này, mà chúng ta đôi khi chỉ tưởng là mình nghèo tiền. Các bạn hiền đã bao giờ thực sự nghiêm túc ngồi xuống suy nghĩ, tại sao mình lại nghèo-như-thế chưa? Làm thế nào để thoát khỏi cái cảnh này? Tại sao lại có những người lại vừa giàu có, vừa đáng nể trọng, đúng ra là họ đang có cái gì trong tay vậy nhỉ?

Để có thể thoát nghèo, trước tiên phải hiểu nguyên nhân của sự nghèo. Khoan nói theo kiểu hay phân chia ở nhà như “nhất quan hệ, nhì hậu duệ”, hãy nói về những thứ liên quan trực tiếp đến bản thân mình, và mình có thể làm gì để khắc phục nó. Theo các chuyên gia kinh tế trên thế giới, “sự nghèo” có thể được đo đạc bằng bốn thước đo: nghèo tiền, nghèo tri thức, nghèo sức khỏe, nghèo thời gian.

1. Chuyện nghèo tiền thì chắc mình không cần nói dài nữa, chuyện này ai cũng hiểu, bởi vì tiền là một thứ vô cùng tận, càng nhiều càng ít, chẳng bao giờ thấy đủ cả. Điều buồn cười là ở chỗ, với người có tiền, họ sẽ luôn thấy thiếu vì họ vẫn muốn hưởng thụ nhiều hơn, hoặc đầu tư nhiều hơn. Còn đối với người không có điều kiện thì khỏi phải bàn rồi, chỉ đơn thuần là lo bữa cơm cho gia đình còn khó. Cơm áo gạo tiền luôn là mối quan tâm hàng đầu với tất cả mọi người, nhưng ba cái nghèo xếp sau đó mới khiến cho vòng luẩn quẩn của “sự nghèo” kéo dài ra mãi không cách nào thoát ra được.
2. Nghèo tri thức: mình có nói, đầu tư vào bản thân mình, vào kiến thức không bao giờ là lỗ. Nhưng chính mình cũng nói, bằng cấp đôi lúc không nói lên điều gì. Đối với những người khó khăn thì chỉ đơn thuần là có được giáo dục phổ cập đã là tốt rồi. Nhưng đối với những người có cơ hội thì nhất định phải luôn trau dồi kiến thức. Bạn hiền à, nếu bạn có cơ hội học thêm bất cứ cái gì mới, ngôn ngữ, nghề, ngành, sửa chữa,

và đặc biệt là chuyện tích cóp được vốn kinh nghiệm sống ở ngoài đời thì TUYỆT ĐỐI không bao giờ được nói không. Chuyện học có thể đôi lúc khô khan một chút, nhưng nếu bạn hiện cảm thấy “vô nghĩa” khi cứ phải “mài đũa quần” trên ghế nhà trường thì hãy thôi ngay tư tưởng đó. Tri thức là sức mạnh. Được đi học ở bất cứ đâu, học bất cứ cái gì thì đừng bỏ, trừ khi đã có một dự định học cái gì khác chắc chắn phù hợp với mình hơn. Đi học không chỉ là để học những thứ trong sách vở, mà môi trường trường học là mô hình thu nhỏ của xã hội, là nơi đầu tiên bạn học cách va chạm và nhìn người ta sống, chuyển mình trong việc đối nhân xử thế. Chỉ cần có tri thức, có hiểu biết, nhất định sẽ thoát nghèo. Và những người đã có tri thức, thì nhất định phải lan tỏa nó với những người xung quanh. “Those have the privilege to know, have the duty to act” - Albert Einstein. (Những người có đặc ân được hiểu biết, có nghĩa vụ phải chia sẻ)

3. Nghèo sức khỏe: nếu chỉ nói theo góc nhìn của các nhà nghiên cứu thì chuyên trẻ em không sống được quá 5 tuổi, người người nhà nhà mắc dịch bệnh là chuyện “nghèo sức khỏe”. Nhưng nghèo sức khỏe ở đây có thể là chuyện khác nữa, sau tri thức thì sự đầu tư vào y tế không bao giờ là sai lầm. Hàn Quốc, từ một nước rất nghèo và với sự đầu tư mạnh mẽ vào cả hai mảng này, giờ đã trở thành một trong những con hổ trẻ tuổi của Á châu. Thế nên các bạn sinh viên đã và đang hoặc sắp vào Y Dược, hãy tự tin lên nhé, vì cả đất nước đang trông chờ vào thành quả của các bạn hiền. Nghèo sức khỏe cũng còn phụ thuộc vào các bạn hiền nữa, không có sức khỏe thù dù có bao nhiêu kiến thức và tiền của cũng không thể nào lao động mà thoát nghèo được đâu. Nên cho dù thế nào cũng nhất định phải yêu thương giữ gìn cơ thể mình, một cơ thể khỏe mạnh là kết tụ của một tinh thần minh mẫn, tràn ngập các ý tưởng. Nhất định phải khỏe để còn tiêu tiền mình kiếm ra đó.

4. Nghèo thời gian: đối với mình thì từ khi biết đến khái niệm này, mọi góc nhìn như được chuyển sang một trang mới. Nghèo thời gian là một trong những lý do khiến cho sự nghèo cứ tiếp tục mãi, và những người đã lỡ mắc chân vào nó rồi thì không thoát ra được. Người giàu người nghèo, đều không có thời gian, một khi đã bị cuốn vào công việc, vào chuyện kiếm tiền nuôi thân rồi thì bắt buộc sẽ phải bỏ quên những đam mê, sở thích, mục tiêu từng là rất lớn trong đời. Đặc biệt là với phụ nữ, nhiều người không có khả năng để đạt được sự nghiệp và hôn nhân cùng một lúc. Hoặc là đạt được thì sẽ quên mất những ước mơ thời con gái của mình. Chuyện không có thời gian “ăn cắp” của chúng ta tri thức, sức khỏe, cơ hội và cuối cùng là tiền.

Điều thú vị nhất, của bốn khái niệm trên đó là: nghèo thời gian + tri thức + sức khỏe sẽ dẫn đến nghèo tiền. Và tiền thì lại không thể nào mua được sức khỏe + tri thức + thời gian. Cũng thật nực cười nhỉ? Với những bạn chuẩn bị thi đại học hay đứng trước một ngã rẽ quan trọng nào đó, dù có đôi lúc bạn cảm thấy con đường phía trước có chông chênh một chút, tuyệt vọng, chán chường, mất phương hướng thì nhất định phải nhớ lấy những điều trên nhé. Cho dù tiền có thể chưa làm ra, nhưng nhất định phải trau dồi kiến thức sống, nếu không dành cả đời nghiên cứu vì sức khỏe của cộng đồng thì chỉ cần giữ gìn cho chính bản thân mình là đã tốt lắm rồi. Và một ngày sau này có bạn đến mấy, cũng phải dành vài tiếng cho bản thân mình, gỡ gỡ, tạo quan hệ, đừng quên mất những gì muốn làm trong đời nhé.

41. Chương 41: Nếu Em Trượt Đại Học Thì Sao?

Những cách để vực dậy, để sống, để chinh phục cuộc đời cho dù bạn có trượt đại học đi chăng nữa. Sự thật quan trọng nhất ư? Đại học không phải là tất cả!

Đúng là không nên trượt đại học hay không tốt nghiệp, nhưng nếu có chẳng may trượt thì cũng đừng vì thế mà quá âu sầu hay cảm thấy mọi chuyện sụp đổ.

Có thể biết chính xác mình muốn gì và thích gì cho toàn bộ cuộc đời mình ở cái tuổi 18 là chuyện khó. Đến ngay như Steve Jobs còn phải thừa nhận bản thân mình quá may mắn khi biết mình muốn gì từ khi còn rất trẻ. Nhưng, phần lớn mọi người trong cuộc đời này không biết mình thích gì, muốn gì và thường xuyên cảm thấy hoang mang mọi lúc. Đừng nghĩ rằng những người thành công hay tài giỏi không phải trải qua những chuyện đó. Chẳng phải ai sinh ra cũng biết phải làm gì. Cách thức duy nhất để biết mình có thể làm gì và làm tốt chuyện gì đó là đừng nói không với bất kỳ cơ hội nào, thử thách bản thân trong mọi lĩnh vực, bởi

chúng ta tìm thấy bản thân mình qua cuộc sống, từ những điều nhỏ nhất. Hãy trò chuyện với chính mình, bạn thích nấu ăn, nướng bánh? Học nghề đó. Bạn thích làm ảnh, làm mạng? Học nghề đó. Bạn thích bảo vệ người xung quanh và đất nước? Hãy đi lính. Tầm bằng đại học là quan trọng, nhưng nó tuyệt đối không là tất cả. Trời sinh voi sinh cỏ, làm cái gì mình làm tốt, không chỉ cho mình mà còn cho những người khác nữa. “Be different” - hãy khác biệt. Nếu ai cũng giống ai thì bạn hãy nghĩ đến ví dụ đơn giản như thế này, cả phố Nguyễn Hữu Huân ở Hà Nội đều là hàng cà phê, nhưng tại sao vẫn có hàng đông hàng vắng? Bởi bạn sẽ chọn hàng ngon, hàng đẹp để ngồi đúng không nào?

Nhiều em gái vẫn thường tâm sự với mình là bố mẹ muốn các em đi học đại học chứ không muốn các em học nghề. Nhưng mình nghĩ bất cứ cái gì mình làm tốt mà lương thiện thì đều đáng quý. Những người thành đạt nhất, có thể cười khẩy khi thấy một nhân viên bằng cấp cao nhưng khi hỏi về cuộc đời lại tỏ ra bối rối, nhưng luôn rất tôn trọng những đầu bếp, kỹ sư, đại tá...yêu và tự hào về sự nghiệp của mình.

Chuyện thứ hai mà rất nhiều em gái nói với mình là sau khi em đã chọn, đã ở một nơi nào đó rồi em mới ngỡ ngàng nhận ra là mình đã sai. Đây không phải là cái em muốn. Đừng qua lo lắng vì chuyện này, bởi vì mình nhắc lại một lần nữa, không ai luôn đúng trong đời cả. Quan trọng là chúng ta sửa sai hay xử lý tình huống của mình ra sao mà thôi. Nếu em đủ điều kiện và dũng cảm thì cứ buông bỏ, làm lại từ đầu. Không ai đánh giá em đâu, người ta chỉ có thể xúc xiểm em khi em coi thường bản thân mình thôi. Nếu không thể buông được, hãy tiếp tục tìm kiếm đam mê trong khi làm tốt công việc hiện tại. Hãy dành thời gian đi học tiếng, học nghề, đọc sách, đi làm, đi thực tập ở ngoài. Em phải hiểu rất rõ mọi chuyện, tầm bằng đại học không nói lên trí thức của em. Năng lượng và kiến thức của em thể hiện ở nguồn năng lượng bao quanh em, ánh mắt, ngôn ngữ và cách em làm việc. Đừng để tầm bằng hay ngôi trường em chọn trở thành một cái hộp giam em tại đó, nó là một việc **NÊN** làm, chứ không phải là **TẤT CẢ**.

Tiếp đến là chọn trường. Đặt mục tiêu cao là rất tốt, vì nó kích thích sự phấn đấu. Nhưng điều cần thiết hơn là chọn cái phù hợp với mình, phù hợp ở đây là trình độ, môi trường, lối đào tạo. Chọn cái gì phù hợp với mình và mình cảm thấy là có thể phát triển được tốt nhất, có thời gian để làm các việc khác nữa. Cuộc sống là tất cả những thứ **NĂM BÊN NGOÀI NHÀ TRƯỜNG**. Tầm bằng đại học không đảm bảo em sẽ trở thành người như thế nào khi em tốt nghiệp. Học, học nữa, học mãi, nhưng là học cuộc sống. Em có đọc bao nhiêu sách, viết bao nhiêu bài luận mà em không có vốn kiến thức sống và xã hội tốt thì điểm tổng có 10, cũng không bì lại được khi chiến đấu ở ngoài.

Chuyện cuối cùng, nếu em trượt thì sao? Liệu có nên nghỉ một năm? Có nê thử lại?

Đừng sợ những lời chỉ trích, vì cái đó mới làm cho mình lớn lên và rắn rỏi hơn. Hãy biết **TIẾP THU**, chứ không phải là **KHUẤT PHỤC**. Trượt thì khóc cũng được, uống vài chai rượu cũng được, nhưng đừng bỏ cuộc. Nếu em muốn làm lại thì cứ ôn thi, cứ đi làm thêm. Nếu em muốn nghỉ ngơi để tìm định hướng, thì em tìm định hướng. Nếu em cảm thấy mình muốn đi làm, thì em đi làm. Chẳng có một cái gì cản bước chân của em được trừ chính em.

Cuối cùng thì, hãy tự tin vào mình. Em biết vì sao bố mẹ, ông bà, bạn bè buồn và la mắng em khi em thất bại không? Bởi vì mọi người lo. Nếu em đủ tự tin, không ngừng cố gắng và có một kế hoạch rõ ràng cho bản thân mình, kể cả khi em có vào được đại học thì cũng chẳng có vấn đề gì với chuyện đó đâu. Bởi lúc đó, mọi người sẽ tin tưởng em.

Bản thân mình học được rất nhiều từ anh trai, khi tuyển dụng anh chưa bao giờ đề cao chuyện bằng cấp, bởi tri thức không được đo bằng bằng đại học. Chỉ số EQ cũng quan trọng, vốn sống quan trọng, kinh nghiệm cũng rất quan trọng.

Nếu không đi đường này thì đi đường khác. Có hàng vạn đường dẫn đến đích, em đi lối nào là quyền của em, miễn là học và sống sao cho mọi thứ **ẨM VÀO THÂN** mình, thuộc quyền sở hữu của mình, chứ không chỉ là một tấm bằng vô giá trị, để rồi khi bước ra khỏi trường thì mãi mơ màng.

42. Chương 42: Rạch Cho Mình Mấy Vết Sẹo, Khi Còn Trẻ

Những chuyện khiến cho bạn muốn ra ngoài và “đánh nhau” với cả thế giới.

Đã bao giờ bạn hiền cảm thấy mình bị lừa một cách quá đáng trong đời chưa? Đã bao giờ bạn hiền cảm thấy nếu chỉ tỉnh táo hơn một chút, thì tiền lẫn tình đều không mất đến mức tê tái đến vậy chưa? Đã bao giờ bạn hiền cảm thấy cho dù có vấp ngã bao nhiêu lần thì cũng không đủ để làm kinh nghiệm cho lần sau khi kẻ ác lại tới chưa?

Có một câu như thế này: “điều đau lòng nhất của sự phản bội, đó là nó không bao giờ đến từ người đứng”

Chính là như vậy, một khi đã đặt niềm tin vào ai đó, để họ biết mình có gì trong tay, cho họ hưởng sự nhiệt thành, yếu điểm và sự rộng lượng mà mình không bao giờ cho người ngoài, thì họ mới có cơ hội lừa mình. Cho dù là cơ hội, là tiền hay là tình cảm đi chăng nữa.

Chắc chắn trên mạng đã có vô vàn bài viết, từ cách phán đoán cho đến nhân tướng học để nói về những người mà “trông đã thấy không thể tin được” rồi, nhưng cho dù có đọc bao nhiêu đi chăng nữa, vẫn không biết được ai là người muốn hại mình đâu.

Những người chắc chắn sẽ làm bạn đau là ai?

Đó là những người hoàn hảo quá, hay tất cả những ai, có chữ “quá” gắn liền với danh tiếng của họ.

Không ai trên đời sinh ra đã hoàn mỹ, những người từng trải thành đạt lại càng không. Họ chính là bởi vì đã vấp ngã quá nhiều, đã làm việc đến bạc cả mặt ra và phải có trong người không biết bao nhiêu vết sẹo mới lên được đỉnh thành công. Bởi thế, tất cả những gì quá xinh đẹp, quá hoàn hảo, quá tuyệt vời chắc chắn là có vấn đề. Nghệ thuật là một thứ ánh trăng lừa dối, đừng bao giờ để những thứ quá đơn giản và dễ dàng đánh lừa trực giác của bạn hiền.

Một trong những câu than vãn đầu tiên khi mình bị lừa đó là: “ai mà biết được, nó tốt đẹp như thế!” hay là “tại vì trông dễ ăn quá...” Tất cả những ai đến với bạn hiền mà cử chỉ, hành vi, thái độ đều không có một vết bẩn, quá quyến rũ, cũng như mọi cuộc làm ăn hay lời đề nghị nào mà chỉ toàn có lợi cho bạn hiền, không chỉ trong công việc, mà cả học hành, cuộc sống, thì tuyệt đối không được tin. Hãy làm một con người tỉnh táo và thông minh.

Bởi vì con người, đẹp nhất là khi họ có sẹo. Sẹo ở đây không phải là từ những cuộc ăn chơi trác táng, mà là sẹo cả ở trong tâm hồn khi họ đã có những thất bại trong cuộc đời, và họ đã đứng lên được. Rất nhiều người nói chuyện với mình, họ cảm thấy buồn vì không bằng được người khác, hay trong cuộc sống đã có những thất bại không thể nào cứu vãn được, hoặc khi còn ít tuổi đã trót phạm sai lầm mà bây giờ bị người khác đánh giá, không thể nào làm phai mờ đi để được tin tưởng mà làm lại một lần nữa.

Như thế, thật sự là rất bất công.

Đến làn da trên cơ thể mình còn nhăn nheo và xấu dần đi theo năm tháng, thì làm sao có ai giữ tâm hồn mình mãi trắng sạch như tờ giấy được?

Có một dạo, facebook nổi lên với phong trào “ngưng ngược đãi”, tựu chung lại thì muốn nhắn nhủ rằng: hãy tin tưởng và cho người ở bên cạnh mình một cơ hội. Có thể những ai trông khó gần, trông như đã từng làm sai hay khoác vẽ bất cần, thật ra lại đáng tin hơn những người quá hoàn hảo.

Để chính mình có thể sống dễ dàng hơn, tốt nhất là trở nên vị tha một chút và đừng bao giờ cảm thấy xấu hổ vì bản thân mình. Bạn hiền đã từng cố ý hay vô tình để cơn giận làm hại người khác? Bạn đã từng thi trượt? Bạn đã từng vì tình mà làm chuyện ngu ngốc? Bạn đã từng vào đồn cảnh sát? Bạn đã từng có những hành vi đáng xấu hổ? Bạn có một vài câu chuyện không muốn nhắc lại? Tất cả những điều đó chứng minh rằng bạn hiền đang sống một cuộc đời hoàn toàn bình thường, ai lớn lên rồi cũng sẽ có sẹo, rồi cũng sẽ mắc sai lầm phải trả giá, bất kể đắt hay rẻ. Nhìn vào (những) vết sẹo của bản thân để biết rằng mình đang sống, để nhắc mình không làm sai một lần nữa và để vị tha hơn với những người cũng có sẹo giống mình. Đúng hơn, hãy thử học cách tự hào vì những vết sẹo và các thất bại của mình. Cuộc đời này đẹp hơn vì nó có nhiều màu, chứ không phải chỉ là một màu trắng. Vì thế, đừng sợ thất bại hay lỗi lầm, quan trọng là sau đó biết rút ra kinh nghiệm để làm tốt hơn thôi. Nèn, đừng ngại thử, đừng ngại trải nghiệm nhé!

Và tuyệt đối, đừng tin vào sự hoàn mỹ. Sự hoàn mỹ chỉ là ảo giác. Cuộc sống thật, là con người với nhau, với sự sẻ chia qua những lần vấp ngã.

43. Chương 43: Bạn Chọn Làm Người Trong Sáng Hay Ngây Thơ?

Vẻ đẹp của một con người nằm ở trong tâm hồn của chính chúng ta. Một thân hình hoàn mỹ hay một chiếc mũ mới, không làm cho bạn đẹp hơn được đâu, thật đó.

Có một khái niệm vô cùng sâu sắc trong văn hóa “nhìn người, chọn bạn” của người Hàn. Người trong sáng và người ngây thơ.

Thật ra, rất khó có thể vạch ra sự khác biệt giữa sự trong sáng và sự ngây thơ, nhưng người Hàn vẫn dẫn nhau như thế này:

Người ngây thơ (): đối với người Hàn, những người ngây thơ không phải là xấu, thậm chí thật hiếm để ta chọn làm bạn trong cuộc đời này. Bởi một lẽ, con người sau khi cố gắng sinh tồn trong xã hội sẽ quên đi bản chất thật của mình. Người ngây thơ giống như một tờ giấy trắng, sau khi bươn chải và thay đổi trong đời, bị đổ lên bao thứ màu sắc khác sẽ trở thành một bức tranh khác hẳn với hình dạng thật, bản sắc của mình ban đầu.

Người trong sáng (): thật ra đối với khái niệm này mình nghĩ dịch là người trong sạch sẽ sát nghĩa và dễ hiểu hơn. Nhưng người bạn Hàn Quốc của mình một mực khẳng định là “sáng”, bởi vì những người này được bao phủ bởi một nguồn năng lượng mạnh mẽ, ảnh hưởng rất tốt đến những người xung quanh, khiến cho họ ngưỡng mộ và yêu quý. Nếu những người ngây thơ có thể bị nhuộm sang màu khác, thay đổi bản thân và sắc màu của chính mình thì những người trong sáng không bị như thế. Cho dù có bị đổ bao nhiêu lần màu lên, có bị vẽ gì lên, có bị nói năng thế nào, có vấp ngã ra làm sao, thì họ vẫn đủ bản lĩnh lấy hộp màu của mình ra sơn trắng toàn bộ tâm hồn mình lại một lần nữa, lần nữa, và lần nữa...

“Em nhìn những bức tranh sơn màu mà có nhiều tần màu ấy, khi sơn trắng lên trên lại thì vẫn có những vết gợn màu, gai góc, nhưng nó vẫn là màu trắng, giống như cái tâm của con người vậy, những người trong sạch (trong sáng) cho dù thế nào vẫn sẽ bảo vệ bản chất của họ, hướng thiện và không để bị xã hội chi phối.”

“Vậy, anh chọn làm người thế nào?”

“Chọn anh em huynh đệ thì anh muốn chọn người trong sạch, như mày. Nhưng chọn vợ, anh chỉ muốn chọn người ngây thơ, bảo vệ và yêu thương cô ấy một chút, giữ cho tâm hồn cô ấy mãi là màu trắng được thì tốt...”

44. Chương 44: Yêu Lúc

Đích đến của hạnh phúc là thứ mà bạn quan tâm nhất

Ở tuổi của mình, các bạn gái cưới rất nhiều. Và bạn hẳn biết đấy, thường khi con gái cưới, họ muốn có rất nhiều thứ, họ muốn có những bức hình đẹp, mọi việc hoàn hảo, những món quà để đời, những điều kham các cô gái đồng trang lứa khác phải ghen tị.

Ở Việt Nam, mọi thứ còn được kỳ vọng hơn vậy. Những mâm cỗ xa hoa, những chiếc phong bì nặng trĩu, những người thật nổi tiếng, “một đám cưới to” - mà trong đó dễ phải có 4/5 lượng khách mời mà bạn hẳn không quen. Mình đi đám cưới vài lần đều được thấy cảnh cô dâu chú rể hồ hởi trao nhẫn, quan khách hăm hở lựa vội bát canh để “nhanh nhanh chiều còn họp”.

Gần 20 năm trước đây, chị gái mình có một trong những đám cưới to đình đám nhất Hà Nội khi ấy. Mình được may mắn cho một cái váy mới, trong một series dành cho các cô phù dâu bé. Mình đã đứng ngó sau cái tượng thiên nga bằng băng rất lâu, tự hỏi không biết đám cưới của mình có đẹp đến như thế không. Liệu mình có váy cưới đẹp thế không, có chiếc bánh to thế không và có nhiều nến đến như thế không. Nhiều năm qua đi. Ngày hôm nay đệ đệ của mình nghiêm túc hỏi: “chị có định làm wedding planner không đấy? Chị có biết là có bao nhiêu việc phải làm không? Chị có biết là màu hoa và màu khăn phải hợp không? Thế còn ảnh cưới? Còn cỗ? Còn blablabla?...” Mình mới nghệt ra là, với đám cưới, trong đầu mình chỉ có đúng hai khái niệm: mình muốn một cái nhẫn cưới đẹp, từ người đàn ông của mình - bằng tiền anh ấy làm ra, và việc chính thức lấy người đàn ông đó. Mình chẳng có tí khái niệm nào về chuyện làm cái gì, gọi ai, hoa như thế nào. Không phải là mình không quan tâm, mà chuyện mình quan tâm là chuyện làm vợ người ta, chứ không phải là một bữa tiệc. Hôn lễ là một điều gì đó nên khiến con người ta vui vẻ và hạnh phúc khi nghĩ đến, chứ không phải là loại nghi thức rườm rà, căng thẳng và để cho người khác xem, phải vậy không?

Đúng là đời người chỉ có một lần, nhưng mình quan tâm đến chuyện làm vợ chính thức hơn. Mình có một cậu bạn thân, cậu chàng nói với mình khi ngó cái danh sách “100 việc phải làm cho đám cưới”, bằng một nụ cười rất hiền: “cuối cùng thì, nếu tao có thể làm chồng của Anna, mọi chuyện khác thật sự không quá quan trọng nữa.”

Điều bạn quan tâm nhất là cái gì? Nếu bạn quan tâm đến một đám cưới thật to nhất, hãy cứ làm thỏa thích. Nếu bạn quan tâm đến việc được trở thành của nhau nhất - cho dù không có ai chứng kiến - thì cũng chẳng sao.

Kiên định với điều bạn quan tâm nhất, và bạn sẽ hạnh phúc, sẽ bình yên và thanh thản. Đừng theo đuổi giấc mơ ước người khác! Đừng chỉ vì người ta có như vậy, mà bạn phải được như vậy.

Luôn luôn, nhớ lấy điều mà bạn quan tâm nhất. Để không lạc đường và đánh mất con người mình. Nếu bạn đuổi theo một thứ không phải giấc mơ của mình, thì còn có nghĩa lý gì chứ?

Mình đã lầm. Mình không muốn một cái đám cưới to và xa xỉ. Đó là đám cưới của chị mình. Mình chỉ muốn làm vợ người mình yêu, có một cái nhẫn đẹp và nuôi thật nhiều chó mèo mà thôi.

45. Chương 45: Yêu Bản Thân Đúng Cách

1. Ăn ngon, uống ngon, chơi vui. Thật khó để có thể nhìn thấy những tác hại của việc “chơi đến bến” khi bạn còn trẻ. Nhưng dĩ nhiên là bây giờ có nói bạn đừng ăn chơi quá, đừng “hết mình” quá thì rất khó. Tuy nhiên, trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa, hãy luôn ăn những thứ thật ngon, uống những thứ làm cho bạn cảm thấy sảng khoái và vui thú những điều mang đến trải nghiệm mới. Nên nhớ, mình phải nâng niu bản thân mình nhất, đừng cho phép những thứ rẻ tiền và độc hại tàn phá chính mình khi còn trẻ.

2. Tập một môn thể thao nào đó. Rất khó để thức dậy sớm, để đi chạy, đi chơi thể thao phải không? Nhưng hãy cố gắng tập yoga hoặc đi gym nhé! Bạn sẽ nhanh chóng nhận ra điều ấy không phải chỉ để cho bạn có cơ thể dẻo dai, mà còn để cho bạn quên đi những stress thường ngày, tạo ra những suy nghĩ mới và có sức khỏe để còn đi chơi, đi du lịch đó!

3. Luôn học một cái gì đó mới. Bạn cảm thấy hứng thú trước những lớp học lạ lùng mới xuất hiện, kể cả là “lớp học tình yêu” đi chăng nữa, sao không thử xem qua nhỉ?

4. Mua cho mình những món đồ xứng đáng. Tiến lên, bạn phải học cách chiều chuộng mình, trân trọng mình đối tốt với chính mình.

5. Cuối cùng, đừng nhầm lẫn giữa yêu bản thân và tự mãn! Yêu bản thân là chăm sóc cho bản thân thật tốt, còn tự mãn là cho rằng mình hơn tất cả mọi người - theo một nghĩa tiêu cực. Bạn không muốn trở thành một người tự mãn đâu, phải không?

46. Chương 46: Sự Đáng Sợ Của Nỗi Cô Đơn Khi Còn Trẻ

Vì sao bạn cần cảm thông hơn với những người chỉ có một mình?

Mình nghĩ rằng, khi một ai đó nói rằng họ buồn - thì đó là một việc đáng để tâm, và nó nghiêm trọng.

Chúng ta thừa nhận nhiều loại cảm xúc của mình trong một ngày, bức bối, cáu giận, bức xúc, lo lắng, câu kính, hoan hỉ, hớn hờ. Nhưng rất hiếm khi có thể thật sự nói với một ai đó câu “tao buồn quá”, hoặc “tao cô đơn quá”.

Mình từng có một cô bạn. Cô gái duyên dáng nhất mình từng biết, quyến rũ nhất, nhiều bạn bè nhất. Nhiều chuyện buồn xảy ra, và từ đó cô ấy không thể ở một mình. Đối với những người ăn một mình, uống một mình, đi du lịch một mình như mình thì chuyện không thể ở một mình là quá...nhảm nhí, lằng nhằng và vướng víu. Vướng cho chính mình khi có quá nhiều rào cản, vướng cho người khác bởi vì, ai cũng có cuộc đời riêng của người ta. Đó là những gì mình đã nghĩ.

Nhưng nếu bạn hiểu trải qua đủ chuyện trên đời, bạn bỗng cảm thấy thật cô đơn. Và rất buồn. Và khi buồn, bạn gặm nhấm sự cô đơn của bạn. Và khi cô đơn bạn đổ mắt với nỗi buồn của mình. Chúng giống như một tảng đá nặng trên ngực, bạn không biết phải gọi ai dù quen cả ngàn người, bạn không biết phải nói gì với họ ngoài một câu cảm thán: tao buồn quá!” Họ không hiểu. Và bỗng chốc bạn thành kẻ ngớ ngẩn.

Nếu có thể quay ngược thời gian, mình sẽ không trốn bạn mình nữa. Mình từng cảm thấy phiền phức với nỗi buồn và sự cô đơn của họ, mình cảm thấy rằng đó là những cái họ phải tự vượt qua, hoặc là nó kéo dài quá lâu, hoặc là nó chán nản vô vị và thậm chí hại trong mắt mình. Nhưng hóa ra, nếu bạn luôn luôn ở cương vị của một kẻ mạnh mẽ may mắn - bạn sẽ không hiểu được chuyện của một người yếu hơn, buồn hơn.

Cho đến khi bạn là họ.

Nếu có một người nói với bạn họ cô đơn và sợ hãi sự cô đơn của chính họ, hãy lắng nghe. Hãy ngồi đó. Sự cô đơn đáng sợ hơn bạn tưởng. Những bạn xem 500 days of summer chắc biết câu: “more than broken, he is alone”.

Hơn cả sự vụn vỡ, anh ấy chỉ có một mình.

47. Chương 47: Đàn Ông Cần Gì?

Hơn cả yêu, đàn ông cần sự công nhận.

Chúng ta đã nói đủ nhiều trên mạng xã hội về chuyện phụ nữ thích gì, muốn gì, cần gì - nhưng thật lạ lùng, rất ít khi nói xem những người đàn ông thật sự muốn gì trên đời. Rất nhiều người vớ mặc định đàn ông chẳng cần gì khác ngoài gái đẹp, xe sang, rượu ngon. Sự thật không phải như vậy. Nếu chỉ quan niệm tầm thường như vậy, chẳng sớm thì muộn bạn sẽ đánh mất người đàn ông của mình.

Các cậu bé và các chàng trai chỉ cần ăn ngon, mặc đẹp, tiền tiêu đủ chiều gái. Còn đàn ông, họ cần sự công nhận.

Đến một lúc nào đó trong cuộc đời này, bạn sẽ giỏi hơn người đàn ông của mình trong một lĩnh vực nào đó: bạn có thể kiếm được nhiều hơn, làm ở chức vụ cao hơn, nổi danh hơn hoặc đơn giản chỉ là làm việc nhà và nuôi con khéo hơn. Có thể một phút tức giận những suy nghĩ tiêu cực sẽ ập đến và bạn sẽ không còn “dạ, vâng”, không còn ghi nhận những thành tựu của anh ấy. Bạn cho phép mình nặng lời, cho phép mình cư xử không tốt và cho phép mình hạ thấp người ta.

Đàn ông cần sự công nhận. Họ muốn nhìn thấy sự tôn trọng, sự vui mừng và những lời khen ngợi từ người phụ nữ của họ. Bạn phải hiểu một điều là không người đàn ông nào lại thích nghe chửi mắng, đánh giá, nhiếc móc, chê bai cả. Dĩ nhiên, không phải ai cũng hiền dịu, nhưng nhất định phải ghi nhận những gì anh ấy có, tôn trọng mọi điều về anh ấy. Đặc biệt là chuyện công việc, lương bổng, mối quan hệ xã hội và nếu có thể thì là tất cả về anh ấy.

Đàn ông nói chung là những người luôn cần bảo vệ thể diện của họ. Người phụ nữ có tôn trọng, có yêu quý thì sẽ là thể diện sáng nhất một người đàn ông có thể có được.

Đừng bao giờ không công nhận người đàn ông của mình. Đừng bao giờ tỏ thái độ trước bất kỳ thứ gì họ đã phải cố gắng dành cho bạn. Đàn ông, cũng là để yêu mà, đúng không?

48. Chương 48: Sao Phụ Nữ Bây Giờ Khó Tán Thế Nhỉ?

Phụ nữ cần trở thành người như thế nào trong môi trường xã hội hiện đại hiện nay?

Nói chung thì phụ nữ trên đời có hai kiểu: người cần tiền và người không cần gì cả.

Tiền ở đây dĩ nhiên không chỉ nói đơn giản là...tiền, tiền ở đây là vật chất, nếu nói “sang miệng” một chút có thể là những cô gái duy vật. Dĩ nhiên duy vật không có nghĩa là xấu, duy vật là một sự thực tế với cuộc sống rất thẳng thắn. Thích những cái cụ thể, muốn những cái cụ thể thì thật ra lại vô cùng dễ chiều, dễ tán, dễ đổ. Các bạn đã xem Mĩ nhân ngư của Châu Tinh Trì chưa? Giám đốc Nhược Lan xinh đẹp, giàu có chính là minh chứng của tuýp phụ nữ này. Họ rất chủ động, biết rõ cái mình muốn và sẵn sàng xù lông lên để đấu tranh cho cái họ muốn. Một lần nữa mình xin nhắc lại, mình không nghĩ phụ nữ duy vật là chuyện xấu.

Nhưng phụ nữ không cần gì cả mới là khó tán. “Không cần gì cả” thật ra cũng có hai loại. Một loại là không có gì trong tay và mơ màng một chút, giống cô người cá San San trong phim vậy - đối với những cô nàng như vậy, bạn cũng phải có máu hâm trong người, như chàng giám đốc Lưu Hiên.

Loại phụ nữ “không cần gì cả” thứ hai - là những người phụ nữ đặc biệt độc lập về kinh tế và suy nghĩ. Khi một cô gái đã có khả năng mua cho bản thân cô ấy từ son, túi xách, đồng hồ cho đến những thứ đắt giá hơn thì quả thật rất khó để bạn có thể mua cho cô ấy một cái gì đó mà khiến cô ấy ngạc nhiên được. Lại nói chuyện “độc lập về suy nghĩ”, đó phải là những cô gái có học thức, biết nhìn trước nhìn sau và có khả năng tự chăm sóc tốt cho cuộc đời của mình. Sự thật là có một khối lượng lớn đàn ông rất quý trọng những người phụ nữ như vậy. Nhưng cũng có thể vì khó tán, và cũng bởi vì không bao giờ biết các nàng muốn gì, cho nên phụ nữ “không cần gì cả” thường rất cô đơn so với các cô gái duy vật.

Cho dù cần gì, hay không cần gì, xuất phát điểm thì, phụ nữ - quan trọng hơn cả xinh đẹp, giàu có, học thức, biết mình muốn gì hay không muốn gì - cũng nhất định phải là một người tốt. Chỉ cần là một cô gái tốt, thì cho dù xấu hay đẹp, giỏi hay không giỏi, có điểm trừ điểm cộng nào cũng không quan trọng, nhất định vẫn sẽ có người nguyện đỡ hộ bạn vài phát đạn không thấy tiếc. Đừng bao giờ chỉ vì bạn xinh đẹp, hay có khả năng làm ra rất nhiều tiền mà trở thành một người xấu, chẳng ai muốn yêu thương, muốn tán đổ một người phụ nữ xấu xa đâu. Cho nên đừng quan trọng quá chuyện mua gì, xinh đẹp ra sao, học thức thế nào. Hãy quan tâm hơn đến việc rộng lượng, vui vẻ, tích cực với cuộc sống hơn.

Hôm nay, các cô gái hãy làm một người tốt nhé.

49. Chương 49: Hơn Cả Yêu, Con Người Cần Phải Hợp

Nếu một mối tình nào đó vô cùng sâu đậm nhưng vẫn phải đi đến kết thúc, bạn hãy dũng cảm để nó ra đi. Điều đó không phải nói rằng bạn không đủ yêu người ấy, mà quả thực là hai người không sinh ra để dành cho nhau. Hơn cả thứ tình cảm mãnh liệt, điều mà chúng ta cần nhất để có thể sống cùng một ai đó cả đời, đó là khả năng thấu hiểu và hòa hợp tuyệt đối.

Mình không quá lớn, nhưng đã trải qua nhiều loại cảm xúc. Mình đã từng có những lần hẹn hò đầu tiên khi học cấp Ba, nhớ rõ cảm giác hồi hộp khi bông tuyết đầu tiên rơi trên chóp mũi mình, rồi không nhớ vì sao mà chia tay. Mình đã từng mê một ai đó mà mình tưởng là “nếu không phải chàng thì không thể là ai khác”, khóc trôi không biết bao nhiêu mascara rồi quên lúc nào chẳng hay. Cứ nghĩ nếu đã từng yêu nhiều đến thế, vì sao trông mọi thứ ổn như vậy, sao lại không thành?

Chúng ta vẫn hay nói một câu đơn giản khi tan vỡ, “không hợp”. Nghe thì nực cười, nhưng sự thật là như vậy. Từ những chuyện đơn giản nhất cho đến to tát, hơn cả Yêu, cần phải Hợp để có thể duy trì một mối quan hệ.

Có một chuyện là, nếu bạn là người duy nhất không uống rượu trong một căn phòng - bạn dĩ nhiên sẽ là người duy nhất mệt mỏi và khó chịu trong căn phòng đó, dù bạn muốn hay không muốn. Rất khó để hai người không cùng sở thích, thói quen, tư duy, cách sống có thể bên nhau lâu dài - cho dù có thể trước đó đã từng phát điên vì nhau. Nếu chưa từng một lần thích đi bar, rất khó để bạn siêu lòng trước một anh trai sành rượu.

Nhưng hơn cả Hợp, con người cần phải Hiểu.

Hiểu ở đây không chỉ là thấu hiểu, là đồng cảm. Không phải lúc nào trong cuộc sống - hai người cùng thích thuốc lá sẽ ở bên nhau, hay cùng nóng tính, khó tính sẽ ở bên nhau. Cho dù rất hợp - nhưng nếu không hiểu thì sẽ không yêu nhau được.

Hiểu là thông cảm, là có thể linh động với những thứ mình không quen. Nếu mình không lớn lên, hiểu rằng bố mình đã luôn vắng nhà, luôn bận rộn không thể về cơm tối - thì rất khó để có thể bây giờ đang ăn cơm mà người yêu đứng dậy nói: “Anh phải lên cơ quan” mà mình vẫn có thể vui vẻ thoải mái như thường.

Tình cảm nồng thắm chỉ đến nếu bạn hiểu hợp và hiểu người yêu của mình. Bạn không thể thoải mái, nếu bạn là người nhể nhẹ, thích làm hơn tiêu - mà lại sống cùng người bố bã, thích tiêu hơn làm. Có thể cả hai đều là người tốt, nhưng một mối quan hệ không phù hợp sẽ biến bạn thành kẻ phản diện trong chuyện tình. Bạn không sai, và chưa chắc người ta đã cần thay đổi. Cái gì đúng sẽ đến. Ngủ tầm ngủ, mà tầm mà. Nếu cứ nhịn mãi không nói, sẽ không hiểu, sẽ không hạnh phúc.

Hơn cả yêu, cần phải hợp. Hơn cả hợp, cần phải hiểu. Khi đã hợp và hiểu, mọi chuyện sẽ đi đúng quỹ đạo của nó, sẽ không có những trận cãi vã vô vớ, không có những lần cà phê nói xấu nhau, không có cả những cuộc vui lén lút. Bạn hiểu sẽ không chỉ là tình nhân, còn là tri kỷ, là tất cả.

Chúc bạn sớm tìm được người hợp và hiểu mình.

50. Chương 50: Làm Thế Nào Để Trở Thành Chỗ Dựa Tinh Thần Vững Chắc Cho Nửa Kia Của Bạn?

1. Tin tưởng vào nhau. Đừng đọc trộm tin nhắn, đừng cài GPS, đừng theo dõi. Nếu người ấy là của bạn, chẳng có gì phải nghi ngờ cả. Nếu vốn đã không phải là của nhau, có bỏ đi cũng đừng tiếc.

Lắng nghe. Không phải lúc nào người ấy kể chuyện với bạn cũng vì muốn được nhận lại một sự phản hồi, đôi khi bạn chỉ cần làm một người lắng nghe thật tốt.

2. Cùng nhau vạch ra những dự định mới. Đi du lịch cùng nhau, mở một tiệm trà bánh cùng nhau, nuôi một chú chó cùng nhau...tất cả những điều đó sẽ khiến các bạn gần nhau hơn bao giờ hết.
3. Sẵn sàng cho biến cố. Hãy “lớn lên” vì nhau, đừng bỏ chạy khi có một điều gì đó đáng sợ xảy ra. Hãy dũng cảm đối mặt với nó cùng người yêu của bạn, cho dù nó có kinh khủng đến thế nào, thì các bạn có hẳn một đôi hai người cơ mà?
4. Khoảng cách. Sẽ có những lúc hai bạn không thể nhìn thấy nhau ngày ngày, không thể nói chuyện thường xuyên, không thể luôn ở bên nhau - hãy làm một cách gì đó để thấy rằng bạn luôn ủng hộ người ấy từ phía xa, hãy viết những bức thư tình theo hướng cổ điển, hãy gửi những món quà nhỏ từ phía xa, đừng chỉ ngồi và cầu nguyện.

51. Chương 51: Con Gái, Không Ai Chờ Đợi Ai Mãi Mãi

Con gái cũng phải luôn chủ động với cuộc đời, công việc và tình cảm của chính mình. Bạn không thể chỉ ngồi đợi tất cả mọi thứ xảy đến với mình được. Tuổi thanh xuân trôi qua nhanh như một cơn gió, theo đó là cả những cơ hội, những cuộc gặp gỡ và câu chuyện tình.

Nếu có một điều mình biết về con gái và tình yêu, thì đó là trong chuyện chờ đợi, chỉ có hai loại, nhưng kết quả thì chỉ có một, mà chung quy là con gái không chờ đợi mãi mãi.

Có hai loại con gái chờ đợi. Loại một là con gái có thể đợi một giờ, hoặc một tháng, hoặc một năm. Họ đợi cái mà họ thích, họ yêu. Đó có thể là một lời hứa, một cái hẹn, một món quà, đợi một người trở về, đợi một sự tha thứ hay đợi một người thay tâm đổi tính... Nhưng rồi họ không đợi được nữa, họ bỏ cuộc. Buồn bã có, giận dữ có, thất vọng có.

Còn loại thứ hai thì, qua rất nhiều những bẽ bối ở đời rồi, họ không còn quá kỳ vọng vào những lời hứa hẹn nữa. Họ không nổi giận, không trách cứ, không vội vã, không gì cả. Cứ như thể họ không quan tâm.

Những cô gái ấy không đợi một điều gì nữa cả. Thời gian và công sức không còn mang ra để chờ đợi, không đặt vào tay người khác, không uốn mình theo thời gian biểu của bất cứ ai.

Cho dù bạn chờ đợi theo kiểu nào thì bạn vẫn là một tiểu thư. Người khác không nghĩ bạn là một quý cô, thì bạn cũng phải đối xử với bản thân mình như một quý cô. Nếu mọi thứ đều thật chủ động, bạn hẳn sẽ không phải buồn trước những lời hứa hẹn của người ta nữa.

Nhưng dù sao thì, các bạn trai à, đừng vì một cô gái luôn thông cảm và dễ chịu mà để cô ấy đợi nhiều quá, leo cây nhiều quá, trễ hẹn nhiều quá. Có thể cô ấy sẽ chẳng nói gì đâu, nhưng tự thâm tâm lại thấy rằng, việc chờ đợi không quan trọng nữa.

Và từ đó, cho dù bạn không nhận ra, cô gái của bạn cũng không đợi bạn nữa.

52. Chương 52: Yêu Nhau Như... Chó

Nhìn nhận cuộc đời và yêu như các bạn nhĩ bốn chân của chúng ta như thế nào?

Mình đôi lúc cũng muốn viết những áng văn lãng mạn về tình yêu, nhưng sau đó nghĩ lại thì chưa thấy một thứ tình cảm nào mạnh mẽ như cách một chú chó yêu quý chủ của nó. Cứ luôn chửi nhau những khi không vui là “đồ chó” nhưng nếu ai cũng như một...chú chó thì có lẽ thế giới này đã tốt đẹp hơn nhiều lắm.

Bạn để ý mà xem, khó ai có thể yêu được như một chú chó, tức là...

Khó có thể đợi ai cả ngày mà vẫn háo hức, không dằn dỗi.

Khó có thể vui vẻ chân thành với người đã để mình đói bụng quá bữa, chỉ với lý do là “bạn”.

Khó có thể luôn sẵn sàng ra đường cùng bạn, bất kể nắng mưa lạnh nóng, bất kể có đang mệt mỏi hay đau ốm hay xinh đẹp hay không.

Khó có thể tha thứ cho bạn, sau một cơn giận dữ mà bạn đã mắng chửi hay thậm chí là nặng tay.

Khó có thể bảo vệ bạn hết sức trước hiểm nguy, không tính toán như vậy.

Khó ai có thể...nhịn đi “xì” cả đêm chỉ để được ngủ chung phòng với bạn.

Khó có ai sẽ yêu bạn từ lúc thuộc về bạn cho đến lúc phải ra đi đến thế.

Nếu có thể, hãy yêu thương nhau như cách vật cưng của bạn yêu bạn. Hãy hết lòng vì nhau, luôn tha thứ, luôn trông chờ và hạnh phúc vì được nhìn thấy nhau.

Vậy nên, bạn đừng để tội nhỏ ngủ ở ngoài, cũng đừng liên hoan bằng...các em. Không vì gì cả, nhưng vì tình yêu. Xin hãy để có thêm những đôi mắt đen láy này được yêu thương nhiều hơn nữa, bạn nhé.

53. Chương 53: Váy Vera Wang & Nhẫn Tiffany

Giá trị của những thứ bạn đắp lên người không quan trọng bằng việc người thương nhìn bạn như thế nào, kể cả khi bạn không có những thứ đó.

Mặc dù đã từng là một người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng mình cũng đã là một bé gái, xem nhiều phim Mĩ và rất bị ảnh hưởng. Bị ảnh hưởng tới mức mình đã tự hứa rằng nếu có lấy chồng, mình sẽ chỉ lấy vào lúc mình có khả năng tự mua cho mình một cái váy Vera Wang, đeo nhẫn Tiffany. Mình vẫn còn nhớ cảm giác khi là một sinh viên đại học, ngồi dưới vòm trời thật xanh kia và nói với tội bạn gái những điều như thế.

Mình đã từng nghĩ, khi lấy chồng mình “phải” có khả năng tự mua được Vera Wang mà không cần nghĩ ngợi gì khi quẹt thẻ, rằng đó là mình chứng minh cho việc mình đang đã khả năng độc lập về tài chính, có khả năng chăm sóc tốt cho bản thân, có khả năng yêu thương chính mình và khi đám cưới, mình muốn tự mình tặng cho mình một món của hồi môn lớn lao.

Đó đã từng là một mục tiêu rất lớn của mình.

Mình đã rất nỗ lực và cố gắng. Mình nhận ra hai điều. Một là, mình muốn mua được chiếc váy đó không phải vì nó đẹp, mà là vì giá trị của nó, mình muốn đủ khả năng để mua cho chính mình bất cứ cái gì mình thích, không nhờ ai cả. Hai là, giá trị của chiếc váy cưới không nằm ở mức giá, mà là người đàn ông của bạn nhìn bạn như thế nào trong chiếc váy đó.

Khi chúng ta còn nhỏ, chúng ta nhìn mọi thứ mình chưa có rất lớn lao. Bạn sẽ muốn từ xe ba bánh, tới xe đạp, xe máy, xe ô tô, rồi tới xe thương hiệu lớn hơn. Bạn nhìn lại và không còn thấy chiếc xe ba bánh lúc bốn tuổi là đáng ước mơ nữa, trong khi bạn đã từng mê mẩn và yêu quý nó biết chừng nào.

Ước mơ, mục tiêu...đều như vậy. Khi bạn đã đạt được nó, bạn bỗng thấy nó là một điều có thể, không còn là thứ phi thường bạn thèm muốn nữa. Đó chính là lúc bạn cần một ước mơ và thử thách lớn hơn.

Mình cứ cố mãi, rồi nhìn lại mới nhận ra - tự hào nhận ra là mình đã có thể tự mua Vera Wang được rồi. Nhưng khoảnh khắc ấy, mình cũng nhận ra là còn nhiều thứ mình muốn chinh phục hơn, muốn làm được những cái lớn hơn thế.

Mà như mình đã nói đây, ước mơ là một đứa bé, biết ăn và lớn theo năm tháng.

54. Chương 54: Yêu Đường Kiều Ung Thư

Một lúc nào đó trong cuộc đời bạn, bạn sẽ nhìn lại và nhận ra người đó đã làm tất cả vì bạn như thế nào. Có thể “em của ngày hôm qua” cảm thấy như vậy là không đủ đây, cảm thấy khao khát nhiều hơn thế...nhưng người đó đã yêu bạn bằng tất cả khả năng của họ. Khi có thể nhận ra, hãy cảm ơn họ - cho dù không còn bên nhau.

Hồi mình còn nhỏ, mình luôn cho phép bản thân trở nên nhõng nhẽo hết sức có thể, đồng đánh và lăm chuyện hết sức có thể trước bạn trai cũ. Nếu cái gì làm mình không vừa ý, mặt mình lập tức sưng lên như một cái bị; người ta nói cái gì làm mình khó chịu, mình thở ngắn than dài đầy ẩn ý trên mạn xã hội, ví như đi chơi mà trễ hẹn, mình cũng tắt điện thoại bỏ về nhà luôn. Rất lâu đã trôi qua rồi, mình không còn là người như thế nữa, không nhớ rằng mình đã từng hành động và suy nghĩ như vậy. Bây giờ nhìn lại, mình vẫn tự hỏi đó vẫn là mình thôi, nhưng sao xa lạ thế? Mình lúc nào cũng sợ thiệt, sợ người khác bắt nạt, sợ nếu nhu nhược thì sẽ đánh mất mình.

Thế rồi, mình lớn lên. Mình còn nhớ trong talkshow “tôn trọng Bản Thân” của Water Wise Vietnam, mình có nói rằng “lớn lên” cần thời gian, cần đủ những trải nghiệm và cú ngã. Đọc một quyển sách hay đi xem một buổi tọa đàm thì hay đó, nhưng bạn hiện vẫn chưa thể lớn lên từ đó. Mình nói như vậy, là bởi vì bây giờ nhìn lại, thấy mình trẻ con không phải vì tính cách con người như vậy, mà vì lúc đó yêu thương chưa đủ, chưa lớn, chưa tìm được đúng người. “Người” ở đây không chỉ là bạn đời, người ở đây là chính chúng ta, bản thân chúng ta khi đủ chín muồi để yêu, để cho đi, học hỏi và nhận lại.

Khi con người ta yêu đúng và yêu đủ nhiều, bạn sẽ thôi không còn so đo toan tính thiệt hơn, những suy nghĩ xuất phát từ sự cảm thông, trân trọng lẫn nhau sẽ đè bẹp những thứ linh tinh trong đầu, đơn giản hơn là bạn biết “hiểu”. Hiểu rằng anh ấy đã rất cố gắng làm cho bạn vui, cố gắng dành mọi phút cho bạn, cố gắng dành tất cả cho bạn. Đó là tình yêu khi bạn gặp đúng người bạn cần gặp trong cuộc đời này. Bạn cần phải gặp họ, để biết cách yêu đúng nhất cho mình.

Yêu đúng rất quan trọng. Nó làm bạn khỏe mạnh, vui vẻ, tâm tư thoải mái và cầu và tiến. Yêu sai, còn chết người hơn cả ung thư.

Bây giờ, có giận dỗi vu vơ thế nào mình cũng luôn chủ động tác ôm, một cái ôm siết chặt không rời. Người thương bạn thật lòng sẽ ôm lại bạn, vuốt tóc bạn, đu chẳng cần nói gì cũng biết là còn cần nhau. Còn nếu người ta cứ hững hờ quay đi hoặc đẩy tay bạn ra...

Thì có lẽ, họ vẫn chưa lớn.

55. Chương 55: Hãy Mặc Thật Đẹp Khi Yêu Anh

Không quan trọng là thời gian hay điều kiện có cho phép hay không, không quan trọng là đã bao lâu rồi - bạn vẫn cứ phải đẹp trong mắt người yêu mình. Đó không phải là bởi vì đẹp thì họ mới yêu bạn, mà là bởi vì bạn yêu người ấy, nên bạn đẹp.

Cho dù bạn không làm gì, hãy mặc đẹp và hẹn hò với người yêu của bạn.

Có lẽ rất nhiều người trong số các bạn hiền có một chuyện tình yêu đẹp. Các bạn đã đi qua những ngày mất cả tiếng để chọn đồ, trang điểm, chọn địa điểm đi chơi, đưa đón...mỗi lần gặp nhau. Các bạn dần trở nên bô nhếch một chút, ăn vận thoải mái, có khi cả ngày chỉ ở nhà với nhau không làm gì thật lười biếng.

Đối với rất nhiều người, đó là một loại hạnh phúc. Thứ hạnh phúc khi có thể là chính mình ở bên cạnh người yêu, tăng cân, nói chuyện tình yêu, bình yên.

Nhưng các bạn có còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy hoặc cô ấy, rất quyến rũ và xinh đẹp trong buổi hẹn đầu không? Các bạn có còn nhớ cảm giác khi nhìn thấy chị ấy mặc váy lần đầu tiên, trang điểm vì bạn lần đầu tiên không?

Các bạn có còn nhớ cảm giác hồ hởi vui mừng và cảm thấy thật tự hào khi nghĩ “à, cái con người rất quyến rũ này, là của mình!” không?

Đúng là khi đã yêu nhau thật lòng, cho dù người đó có thế nào, bạn hiền vẫn thấy họ thật đáng yêu. Về ngoài chẳng quan trọng nữa. Dù thế, có một câu nói thế này: “các quý cô, xin đừng bao giờ ngừng hò hẹn với chồng của bạn. Và các quý ông, xin đừng bao giờ ngừng tán tỉnh vợ của bạn.”

Hãy cố gắng xuất hiện đẹp trong mắt người ấy, kể cả bạn hiền có không thể đi ăn, đi chơi chỗ xa hoa. Hãy thật đẹp, đủ để người đó nhận thấy bạn đẹp vì họ, để thấy lúc nào cũng như thuở ban đầu mới yêu. Hãy giữ lấy những cảm giác đó. Đừng cho phép mình trở nên biếng nhác vì đã có được ai đó. Trân trọng mình, cũng là trân trọng người ta.

56. Chương 56: “cảm Ơn Vì Đã Dính Lầy Anh Trong Thời Gian Qua!”

Cặp đôi trong câu chuyện dưới đây đã làm lễ kết hôn trong ánh hoàng hôn tại Bali. Chuyện cổ tích thật sự đến với tất cả mọi người, đừng nghĩ bạn thật sự phải có một đôi giày pha lê và một chàng hoàng tử để có cái kết viên mãn! Tình yêu không có định nghĩa hay giới hạn.

Nói chung, để có thể sống sung sướng như một cặp đôi trên màn ảnh tại Hàn Quốc là chuyện không đơn giản. Vì đơn giản, “tình phí” ở Hàn Quốc rất đắt đỏ.

Mình có một thằng bạn. Rất thân. Nó không giàu. Người yêu của nó rất xinh.

Điều mà mình thích nhất khi nhìn cách chúng nó yêu nhau, đó là bạn gái ấy chấp nhận và yêu quý tất cả những cái gì ngớ ngẩn nhất của thằng bạn mình, không phán xét, nếu thằng đơ nghịch một cái gì đó - nó cũng sẽ nghịch như vậy. Chúng nó là dạng cặp đôi có thể thức dậy vào lúc 10h tối và sẵn sàng bắt xe buýt đi ra sông Hàn ngồi chết còng, cười sằng sặc rồi lại đi bộ xuyên đêm để về nhà. Hoặc là vào dịp kỷ niệm yêu nhau thì có thể...tặng nhau hai lọ sữa chuối vậy.

Một hôm, thằng bạn đó vác laptop đến trước mặt mình và hỏi ý kiến về chuyện mua cho con bé một món quà xa xỉ. Mình rất ngạc nhiên. Đó không phải là phong cách của tụi nó. Có những người yêu nhau rất lâu và không bao giờ cảm thấy cần đòi hỏi một cái gì đó giá trị, chỉ đơn thuần là thời gian ở bên cạnh nhau rất vui vẻ. Mình có tư vấn cho nó một vài thứ có thể mua trong khả năng cho phép của nó, ni có vẻ rất vui. Nhưng sau đó bỗng ngập ngừng hỏi mình: “mày có nghĩ là tao mua mấy thứ này cho nó thì nó sẽ nghĩ là nó bắt ép hay tạo áp lực cho tao không?”

Phải nói là đó là lần đầu tiên mình nghe thấy một điều như vậy ở một người đàn ông. Chuyện con gái thích đồ đẹp, đồ lóng lánh, đồ hiệu thì là chuyện đương nhiên - và một số người vẫn thích được bạn trai tặng quà, cũng là chuyện rất đời bình thường. Nhưng nghe thấy một điều như vậy thì mình thấy rất ngạc nhiên. Mình có nói với nó, phụ nữ thật ra không cần nhiều, mày tặng gì thì con bé cũng sẽ vui thôi, quan trọng là mày đã bỏ thời gian ra suy nghĩ và thật sự quan tâm đến chuyện tặng quà cho nó như vậy là quý lắm rồi. Không nhất thiết phải tặng đồ xa xỉ, tiền có thể để làm nhiều việc khác phù hợp với bản thân hơn.

“Ừ, tao không phải làm như thế. Nhưng đó là cô gái của tao. Tao nghĩ tao phải dành cho cô ấy những gì tốt nhất. Tốt hơn bây giờ. Tao chỉ muốn cảm ơn vì nó đã dính lấy tao trong thời gian qua.”

Sau một hồi tư vấn thì nó chọn một cái vòng Pandora. Mình biết đối với nhiều người, một chiếc vòng pandora thì rất bình thường. Nhưng điều đó cũng có nghĩa là bạn mình sẽ phải làm tăng ca một chút, làm cả cuối tuần. Tuy vậy nhưng ánh mắt nó rất sáng, và đầy hứng khởi. Nó thậm chí còn nghiêm túc quay lại hỏi mình là liệu nó có phải mặc đẹp chỉ để đi mua vòng hay không. Mình nói không, mà cứ là mà thôi.

Và mình nghĩ, cô bé người yêu của nó chắc là Giáng sinh ấy đã rất hạnh phúc.

57. Chương 57: Yêu Như Lúc 20

Có rất nhiều người không trải nghiệm được “tình yêu trẻ” khi họ còn trẻ. Đó là lý do họ cảm thấy nuối tiếc rất nhiều sau này. Làm thế nào để không cảm thấy hối hận và yêu hết mình khi bạn chớm 20?

Mình có một thằng bạn thân, tính không thích nói nhiều, tốt với tất cả mọi người và quan tâm đến tất cả mọi người. Nó là loại người không thích đấu tranh với ai trong cái thế giới bừa bộn này, thích sống nhẹ nhàng, không xa hoa nhưng vui vẻ đủ sống.

Nó yêu một cô gái. Lúc nào nó cũng nói mình may mắn và phải cố gắng rất nhiều vì cô gái này. Một cô gái rất xinh đẹp, khéo, thành đạt và là ước mơ của không biết bao nhiêu gã đàn ông.

Mình chứng kiến nó thay đổi.

Không quá nhiều những hứa hẹn, những lời đường mật, những lời lãng mạn đầu gió. Mình thấy nó có chí hơn, kiếm nhiều tiền hơn, chịu nhiều vất vả hơn để người phụ nữ của mình hạnh phúc. Không nữa lời kêu ca kể lể.

Điều tuyệt vời nhất của một người đàn ông tốt có thể dành cho người phụ nữ mình yêu thương không phải là những thứ xa hoa, mà là sự cố gắng bền bỉ ngày qua ngày vì cô ấy. Tình yêu hay tình thương không được đo bằng một phút quẹt thẻ. Nó là điều diễn ra hiển nhiên và vô hình mỗi ngày.

Đừng tặng hoa cho cô ấy, nếu chỉ vì cả thế giới bảo bạn làm vậy.

Đừng tặng quà cho cô ấy, nếu chỉ vì cô ấy vui vĩnh trên facebook.

Đừng viết những lời đường mật triệu like trên facebook, nếu bạn đang nhắn tin cho một người con gái khác.

“Với em mỗi ngày trôi qua đều là Valentine, đều là sinh nhật, đều là 8/3, đều là 20/10, giáng sinh và hơn thế nữa. Món quà tuyệt vời nhất vẫn luôn là cách anh nhìn em mỗi lần đi làm về, và cách anh nhìn em mỗi ngày qua đi”

Khi đó, mỗi ngày đều là 20/10 đối với một người phụ nữ, trong mắt một người đàn ông thật lòng yêu quý họ.

58. Chương 58: Đàn Ông Đi Qua Tuổi Trẻ, Yêu Ai Nhất Trên Đời?

Đừng bao giờ so đo mình với một người khác. Bạn không phải là mảnh tình cũ, không phải là giấc mơ vô hại, càng không phải là người đã mang nặng đẻ đau người đàn ông của mình. Hãy yêu người ta hết khả năng khi còn bên nhau. Đừng nghĩ quá nhiều, đừng ghen tuông vô ích. Yêu, là yêu.

Dĩ nhiên, mỗi người trong đời có một chuẩn mực về người mà họ yêu. Thậm chí “yêu nhất” còn là một khái niệm vô cùng trừu tượng và mơ hồ. Không phải ai cũng ý thức được là họ trân trọng điều gì nhất và cần gì nhất trong đời. Đàn ông, có những người yêu mẹ mình nhất, yêu con cái mình nhất, cũng có người yêu bản thân mình nhất hoặc...chiếc đồng hồ của anh ta nhất.

Thế nhưng, yêu chân thành và yêu thật lòng nhất một người phụ nữ, chắc có lẽ là người đã là tất cả của anh ấy, khi anh ấy chẳng có một cái gì. Ở đó cùng nhau cố gắng, xây dựng nên một mái ấm gia đình, một đề chế. Tóm gọn lại là từ khi họ trắng tay, người con gái này đã nhận ra tiềm năng và tin tưởng họ. Lòng tự tôn của một người đàn ông có chí lớn như ngọn lửa, gặp gió sẽ nổi lên cuộn cuộn. Gặp phải người xấu, mà như các cụ hay nói “hậu phương không vững” thì sẽ chơ lạy lất chậy mà thôi.

Có những người đàn ông trong cuộc đời này, chẳng cần ai mà cũng gây dựng nên cơ đồ của mình. Sau khi họ đứng lên đỉnh hào quang rồi, thì mọi đôi chân dài, mọi thứ gia phả của bất kỳ cô gái nào thật ra cũng như nhau. Chẳng thật sự quan trọng nữa nếu như người đó có bản lĩnh.

Mình có quen một người anh. Tài giỏi, phong lưu, đào hoa. Biết anh từ ngày anh còn nghèo, chăm chỉ làm nên nghiệp lớn. Từ đây hồng nhan vây quanh không xuể. Anh cũng vui vẻ với những cuộc tình chóng vánh của mình, nhưng trong ví vẫn còn lưu giữ hình ảnh của mỗi tình đầu. Mình có hỏi là bây giờ, anh có điều kiện tốt như vậy rồi sao không quay lại với người ta? Câu trả lời của anh, đến bây giờ mình vẫn nhớ như in:

“Không ở bên nhau vì không hợp, níu kéo vô ích. Nhưng cái ngày tao còn nghèo, tao chẳng có gì trong tay thì con bé ấy đã yêu tao rồi. Lắng nghe mọi dự định, ủng hộ mọi kế hoạch, vừa chờ đợi lại vừa đồng hành. Đàn ông, thằng nào có chí thì ngoài cơ đồ ra còn cần nhất là sự công nhận. Sự tin tưởng và tôn trọng từ những bước đi đầu tiên trong đời, vốn chỉ có mẹ cho được...vì thế nên người con gái nào vừa mạnh mẽ, vừa bao dung lại làm động lực được thì sẽ luôn được yêu nhất, kể cả khi có không còn bên nhau nữa.”

59. Chương 59: Vì Sao Em Không Thể Gặp Anh Sớm Hơn?

Học cách đợi một điều đúng đắn và tốt đẹp nhất trên đời.

Đã bao giờ trong cuộc đời này, bạn hiền gặp những người mà chỉ không quá năm phút kể từ khi bắt đầu nói chuyện đã có cảm giác thân thiết, như có thể kể mọi thứ với họ? Đã bao giờ bạn hiền có cảm giác gặp một người mà mọi thứ trong cuộc đời này chỉ được tính là mới bắt đầu, từ sau khi gặp người đó? Cuộc đời như được chia ra làm hai mốc thời gian trước và sau khi gặp họ? Từ chuyện tình cảm cho đến làm ăn, trước giờ có thất bại bao nhiêu nhưng gặp họ rồi thì không bao giờ phải nghĩ nữa? Đã bao giờ bạn hiền nghĩ rằng nếu trong cuộc đời này, nếu mình gặp người đó sớm hơn thì có thể mọi chuyện sẽ khác, cuộc đời biết đâu đã tươi sáng và hạnh phúc hơn? Đã không có những lầm lỡ, hối tiếc, đã có thể sống trọn vẹn? Và hơn cả, không nuối tiếc khoảng thời gian có thể ở bên nhau sớm hơn trong đời?

Chuyện này không chỉ áp dụng cho chuyện tình cảm đôi lứa, mà còn cả những người bạn những người anh em cùng đi với mình suốt cả cuộc đời còn lại nữa.

Tại sao bọn mình không thể gặp nhau sớm hơn?

Đơn giản, là bởi vì bọn mình không thể.

Mình chỉ có thể gặp đúng người, khi đúng thời điểm và mình đã đủ chín.

Còn nếu không, thì cho dù có là gặp đúng người khi còn trẻ, thì vẫn sai thời điểm, và từ đó vẫn sẽ dẫn đến kết cục rất đáng buồn.

Mình thật ra rất thích câu “em của ngày hôm qua”, bởi vì quả thật, bản thân một người của ngày hôm qua, chưa chắc đã giống như vậy ở ngày hôm nay. Ngày hôm nay có được là do những trải nghiệm và đúc kết, nào có thêm vài nếp nhăn, con đường đã có thể rẽ sang hướng khác, và những người tưởng chừng như là rất quan trọng hóa ra lại có thể thoáng qua trong đời như chưa từng quen biết nữa.

Nhiều lúc mình cũng hỏi những anh em bạn bè bây giờ của mình, đi với mình, cũng chung lý tưởng rằng: “tại sao bọn mình không thể gặp nhau sớm hơn?”, mình đã nghĩ nếu có thể bắt đầu sớm hơn, chia sẻ kiến thức kinh nghiệm và học hỏi từ những người xung quanh mình bây giờ sớm hơn thì cuộc đời có lẽ đã không quá uổng phí những năm tháng tuổi trẻ. Nhưng rồi sau đó, mình nhận ra là không thể.

Để có thể “gặp đúng người”, khiến cho bạn hiền có cái cảm giác “ngày ấy trong tôi bừng nắng hạ”, cảm thấy như mình có thể phát triển đến tận cùng hoặc có thể yêu hết mình, thật ra cuối cùng lại vẫn phụ thuộc vào bạn. Mình đã nói rồi, ông trời sẽ không ngồi đó nhìn lịch xong nghĩ là “à à, cái con bé vô tích sự này, hôm nay đã đến lúc trao cho nó một người hoàn hảo để dẫn đường chỉ lối” được đâu.

Thế nên, bạn hiền đừng buồn quá, nếu cho đến tận thời điểm này, cho dù có yêu qua bao nhiêu người, cặp kè chơi bời với những ai, hay là giao du với “bạn” thì ít mà bè thì nhiều, thậm chí là có đang buông thả và chán nản với cuộc sống cứ trôi qua vô nghĩa, tìm hoài không thấy một lý do, hay một người để cho mình tin tưởng mà muốn sống hết mình vì, hoặc là gặp những người anh em có thể nhìn thấy mình đang vất vả, chẳng có gì trong tay mà vẫn tin tưởng đến cùng.

Đơn giản là bởi vì chưa đến lúc, bạn hiền chưa đủ chín. Có khi họ đang sống lù lù ngay bên cạnh, nhưng khi mắt nhìn chưa thông, tâm chưa tịnh, chưa đủ lớn thì sẽ không thể nhìn ra được. Mọi vất vả, kiến thức, khổ đau, trải nghiệm, cuộc sống đang phải diễn ra đối với bạn hiền bây giờ, cho dù bạn hiền có không thích và cảm thấy bất công đi chăng nữa, thì cũng là để chuẩn bị cho ngày - anh - đến.

Bạn hiền chỉ có thể gặp đúng người khi đúng thời điểm. “Nhất kỳ, nhất hội”, gặp rồi sẽ thấy đời như nở hoa sau những tháng ngày dài đắng đắng. Cho nên, hiện giờ hãy cứ yên tâm sống và cố gắng trải nghiệm đi nhé, tích lũy cả những vết sẹo và cả những hồi ức trong đời, để còn mở đường cho những người quan trọng đến. Có những sự kiện bạn hiền nhất định phải trải qua, có những con người nhất định phải lừa bạn hiền, có những cú ngã nhất định phải băng bó, và sẽ có cả những giọt nước mắt đủ để bản thân mình thay đổi toàn bộ con người mình, cứ như là thay máu vậy, lúc đó, bạn hiền sẽ nhìn lại và bất cười, “tại sao ngày xưa mình lại sống như thế được nhỉ?”, rồi sẽ cảm thấy tự tin yêu đời và mạnh mẽ hơn rất nhiều. Và tìm thấy nhau sau những mất mát và thăng trầm đó rồi, sẽ biết quý và trân trọng mà không đánh rơi, làm vỡ nữa, sẽ có ý nghĩa hơn nhiều lắm.

Khi hoa nở, sẽ gặp đúng người.

60. Chương 60: Vì Sao “người Ấy” Vẫn Chưa Xuất Hiện?

Làm thế nào để đi tìm nửa kia của mình?

Có bao giờ bạn hiền nhìn những người xung quanh, hay dõi theo những người mà trông có vẻ như là “họ có tất cả” rồi chỉ trong một giây suy nghĩ, cảm thấy tị nạnh vì sao mình không bằng người ta chưa? Có bao giờ bạn hiền cảm thấy cuộc đời đối với họ, dường như quá hoàn mỹ và dễ dàng, cứ như thể ông trời trao vào tay họ tất cả mọi thứ, một ngôi nhà đẹp, một cái ví dày cộp, danh tiếng lừng lẫy và một người thương đúng kiểu vợ - chồng - nhà - người - ta chưa? Và có bao giờ bạn hiền thấy mình có yêu bao nhiêu, cũng như không phải là đúng người? Trong khi đó họ cứ như có những người bạn đời, mới gặp là như đã quen cả trăm năm về trước chưa?

Rồi có bao giờ bạn tự hỏi vì lý do gì mình không được như họ chưa?

Mình dám cá là rồi.

Thật ra trên đời không có gì là cho không cả. Mình nghĩ, thành công giống như một núi băng trôi vậy. Tất cả những gì bạn hiền có thể nhìn thấy, cho dù có huy hoàng đến thế nào cũng chỉ là chóp mũi của bao sự cố gắng, hi sinh chịu đựng. Những người có vẻ như có tất cả thực tế đã phải trải qua rất nhiều để có được ngày

hôm nay. Kể cả trong chuyện gặp được người hoàn hảo đối với mình, để cho người đó vừa là tiền tuyến, vừa là hậu phương cũng vậy.

Bạn hiền không thể chỉ ngồi nhệt ra một chỗ ở trong nhà, hay là đi siêu thị mua que kem rồi chờ bạch mã hoàng tử đột nhiên vô tình đi ngang qua và có tình yêu sét đánh với bạn hiền được. Chuyện đó thật sự là hư cấu lắm. Chính vì thế mình rất không thích các bộ phim hay phát triển theo hướng này vì ni làm phần lớn chúng ta trở nên ỉ lại và sinh ra suy nghĩ biếng nhác. Vì sao nó lại là hư cấu? Mình không nói bạn hiền không xinh đẹp hay không quyến rũ, mà mấu chốt vấn đề là...

Tình yêu, xét cho đến tận cùng gốc rễ là sự đồng điệu giữa hai tâm hồn. Người ta vẫn nói yêu sẽ cùng nhìn về một phía, sự thật là như vậy. Nhìn về một phía ở đây không phải là cứ thấy mặt trời mọc ở hướng nào thì dỗi về hướng đó, nhìn về một phía, là chung tư duy, chung lối suy nghĩ, có thể cảm thông được cho những cái nhìn và hoàn toàn thấu hiểu với những hoài bão của nhau. Và tất cả những người nhìn về cùng một phía sẽ thường tìm thấy nhau dễ dàng hơn.

Hãy hình dung đơn giản như thế này, tại sao những người làm ăn lớn, hay có chung đam mê, hay như những cặp đôi chu du thế giới cùng nhau thường có một tình yêu rất đẹp? Bởi vì họ đã tìm thấy bạn đời của mình ở trong chính họ. Nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng khi bạn hiền sống một cuộc đời biết mình muốn làm gì, yêu thích cái gì và dám sống vì nó thì chuyện tìm được người hoàn hảo lại vô cùng đơn giản. Bởi vì bạn sẽ xuất hiện ở những nơi giống nhau, kể cả là những chơi bạn thích lui tới, quán cà phê hay quán bar bạn chọn, rồi làm những việc giống nhau, gặp những người giống nhau, như là bạn bè chung, mục tiêu chung, hướng đi chung vậy. Không phải vô tình hay sét đánh đâu. Những người bạn đời hoàn hảo sẽ tỏa ra thần khí hấp dẫn chỉ riêng bạn hiền, bởi vì chính bản thân và tâm hồn bạn đã quen với cái thần đó, đã tìm kiếm nó trong chính bản thân mình mỗi khi nhìn vào trong gương. Cho nên khi gặp một tâm hồn đồng điệu, sẽ gây ra cảm giác sét đánh.

Xét cho cùng, tại sao cho đến thời điểm này bạn hiền vẫn chưa gặp được người ấy?

Đó là bởi vì bạn chưa hiểu rõ bản thân mình, không biết mình muốn và thích gì, không giám sống.

Mình dám cá với các bạn, nếu các bạn sống một cuộc đời mãnh liệt, tự tin và đầy đam mê, sống mà luôn yêu thương chính bản thân mình, theo đuổi những ước mơ sự nghiệp và “sống cho ra sống” thì tỉ lệ bạn sẽ gặp người hoàn hảo đối với mình, cao hơn một người suốt ngày ở nhà than vãn, online than thở, gào khóc sự F.A của mình. Phải đi ra ngoài, yêu bản thân mình và cuộc sống của mình thì “người ấy” mới có thể xuất hiện được chứ. Bạn hiền đã nghe câu: “những đường em đi rồi cũng đưa em về bên anh” chưa? Vấn đề chính là ở chơi đó, bạn hiền phải đi cái đã, thì mới có thể “dẫn bạn về bên người ấy” được.

Cũng giống như bài Mirror của Justin Timberlake vậy, người thương hoàn hảo, là người cho ta cái cảm giác thân quen như khi ta nhìn vào chính mình trong gương. Yêu bản thân mình, rồi bạn hiền sẽ tìm thấy người đang đi cùng đường với mình, chung cái nhìn với mình, và bởi vì họ cũng yêu cái cuộc đời như thế, nên bạn hiền sẽ không mất công “chỉ cho họ cái đích đến của cuộc đời”, mà chỉ cần nắm tay họ bước đi thôi. Điều này có nghĩa là đừng than vãn về sự cô đơn của mình, đừng đổ lỗi tại ông trời nữa. Đi ra ngoài, sống hết mình đi, rồi người ấy sẽ tới trước khi bạn hiền kịp nhận ra điều đó. Cuộc sống, Không chỉ ở việc ăn tiêu hết mình, mà những người yêu nhau nhất là có thể cùng nhau làm nên một cuộc đời ý nghĩa. Có như thế, mới không bao giờ buông tay nhau. Không có một sự ràng buộc nào, nhưng chỉ đơn giản là mọi thứ ý nghĩa nhất trong cuộc đời này, kể từ khi chưa gặp nhau, đã có sự hiện hữu của nhau rồi. Một nửa của mình, chứ có phải ai xa lạ đâu, phải không?

61. Chương 61: Ly Biệt - Chuẩn Bị Bao Nhiêu Là Đủ Cho Lời Chia Tay?

Không ai trong số chúng ta chuẩn bị đủ cho lời chia tay.

Cho dù, đó là kết thúc của một mối tình, sự gắn kết của hai người bất kỳ, cái chết của một người thân hay chỉ đơn giản là cuộc sống hạnh phúc của ngày hôm qua. Khi sự ly biệt ập đến, bạn ngơ ngác nhìn lại và hụt

hăng. Nhất là khi bạn còn trẻ và không có kinh nghiệm. Chúng ta chưa từng đối đầu với mất mát và chúng ta không bao giờ biết khoảnh khắc nào là phút cuối cùng của những gì vui vẻ, thân thương, bình dị cả.

Bạn hẳn có nhận ra hạnh phúc mong manh đến như thế không?

Những điều chưa kịp làm, những thứ chưa kịp nói, tất cả quay mòng mòng trong đầu bạn cùng hai từ “lẽ ra...”. Lẽ ra hôm nay là ngày kỷ niệm, lẽ ra chúng ta đã có thể cùng ngồi đây, lẽ ra...

Chúng ta luôn nghĩ sự ly biệt ở đâu đó xa xôi lắm, diễn ra với một ai đó khác trên mạng, trên bản tin, chứ không phải với mình. “Đang yên đang lành thế này làm sao có chuyện gì được” Thế nhưng, ai mà biết được ngày hôm nay sẽ thế nào?

Đó là một điều về sự xa cách, nó xảy ra vào lúc bạn không ngờ tới nhất, không có chút chuẩn bị nào, và khiến cho bạn giống như một đứa bé bị bỏ quên vậy. Nó giống như một món quà không bao giờ được tặng, những bức ảnh đơn độc, những kế hoạch bỏ lỡ, như lần rong chơi cuối cùng tẻ nhạt, như cơn mưa mùa hè, vội vã đến tẻ cứng.

Sự chia tay của cuộc sống an bình, yêu thương và khờ dại là khó khăn nhất. Bạn nhìn lại và không biết từ lúc nào bản thân đã không thể sống thoải mái như trước, tự hỏi đến ngày nào cảm xúc đau lòng này mới qua đi, dần vật tâm can về những gì đã có thể xảy ra, cuồn quay trong nỗi nhớ, những hi vọng và tuyệt vọng.

Và sự cô đơn.

Không ai có thể ngăn ly biệt đến bên đời. Rồi sẽ có lúc bạn cảm thấy rõ, hạnh phúc trượt ra khỏi đầu ngón tay mình, đoá là một khoảnh khắc ám ảnh.

Hãy biết sợ sự chia ly. Mọi phút giây, đều có thể là cuối cùng.

62. Chương 62: Làm Sao Để Vượt Qua Mất Mát

1. Đừng biến mình thành một cái sọt rác: mỗi người chống chọi với khổ đau khác nhau, có người thì khóc lóc, cầu nguyện, la hét, đánh đập, sử dụng chất kích thích, ăn uống, ngủ... Nhưng nói chung bạn phải tự trải qua nỗi đau của lòng mình, khóc thỏa thích nếu bạn cần, đừng giữ trong lòng. Sẽ rất đau lòng và mệt mỏi.

2. Ở bên những người nhìn thấy cầu vồng trong cơn mưa: khi trải qua đau đớn, nhiều người chỉ thấy những lời chỉ trích, lên án, tò mò về câu chuyện buồn của bạn. Bạn không cảm những điều đó đâu, thật đấy. Hãy cố gắng ở bên những người tích cực, làm bạn cười cả trong nước mắt.

3. Nhớ về nỗi đau bằng hạnh phúc: đừng chỉ vì nó không còn nữa, mà bạn sợ đối mặt với những kỷ niệm đẹp đã từng có. Hãy nói về những kỷ niệm đẹp, hãy ôm ấp và trân quý nó. Hãy nhớ về những gì không còn một cách đẹp đẽ.

4. Có một kế hoạch: đây là lúc chúng ta cảm thấy mất phương hướng và chán chường nhất. Bạn cần có một kế hoạch để vực mình dậy. Gặp ai, làm gì, làm như thế nào để những người thân yêu dù không còn cũng có thể tự hào và yên tâm về mình. Bạn sẽ mất rất nhiều năng lượng để có thể lại đứng lên, nhưng bạn phải tự làm được.

5. Giúp đỡ người khác: khi một mất mát xảy ra, ta có xu hướng cho rằng đó là dấu chấm hết của những điều tốt đẹp

Không phải như vậy. Chỉ có giúp đỡ người khác, vật khác từ những bài học và kinh nghiệm của mình mới khiến bạn trở nên thanh thản hơn.

6. Có một đức tin cho riêng mình: điều đáng sợ nhất về mất mát, đó là chúng ta tự hỏi liệu còn có ngày hội ngộ? Mỗi người có một cách tin về thế giới khác nhau. Mình chọn tin vào nhân quả. Việc chấp nhận và học cách hiểu, đã làm cho mình hi vọng và năng lượng vượt qua mất mát.

7. Không từ chối cuộc sống: không phải vì bạn không còn làm mẹ, làm vợ, làm chồng, làm con của một ai đó - mà bạn không muốn làm những điều đó nữa. Bạn sẽ muốn yêu thương, ôm ấp, chăm sóc một người duy nhất trong tâm can, nhưng khi họ không còn nữa, hãy tặng tình cảm đó cho những người thiếu thốn. Không phải bạn đã quên người quan trọng với mình, mà là bạn đang làm những gì có thể.

8. Ngừng ân hận và ăn năn: không thay đổi được gì cả. Mất mát là mất mát. Bạn có dần vật thân mình, giận cả thế giới, thù hận một ai đó - thì cũng không thay đổi được điều buồn nhất. Ngừng ăn năn ngay khi có thể. Hãy cứu rỗi chính bạn.

9. Có một câu chuyện của riêng bạn: tất cả mọi người sẽ muốn nói chuyện về mất mát của bạn khi gặp bạn, họ sẽ rĩ tai bạn bè bạn trước khi gặp bạn. Đừng. Đừng để người ta nói về chuyện của bạn hộ bạn. Hãy mạnh mẽ đối diện với nó, hãy kể câu chuyện về mất mát đau thương của bạn một cách nhẹ nhàng, dừng cảm và yêu thương nhất có thể.

10. Sẽ ra sao nếu họ nói bạn máu lạnh, vô tâm, nhanh quên? Bạn không phải người như vậy. Hơn ai hết, bạn là người đau buồn nhất. Bạn khóc cạn cả nước mắt, bạn đi tìm một tia hi vọng nhỏ nhất dù là không có, bạn mất ăn mất ngủ, nhiều lúc cảm thấy cô đơn đến phát điên. Người ta không cần biết chuyện đó. Cái bạn cần là an nhiên trong lòng, những gì lỡ rồi, hãy buông tay cho nhẹ nhõm. Tình yêu của bạn với những điều không còn nữa, không phải để dần vật hay tra tấn bạn. Bạn còn nhiều hối tiếc, hãy để sau này thời gian sẽ trả lời.

Và tin ở cuộc sống.

63. Chương 63: Những Gì Đã Là Của Quá Khứ, Hãy Để Nó Qua Đi

Có rất nhiều người đắm chìm trong nỗi đau của họ. Minh hiểu, mình hiểu chuyện thức giấc mỗi ngày và nhìn mãi vào khoảng không trước mắt, không muốn dậy, cảm thấy trống trải và cô đơn là như thế nào. Minh hiểu chuyện này khó khăn thế nào. Nhưng hãy cố gắng giữ những thứ đẹp đẽ trong trái tim của bạn, chứ không phải trong đầu bạn. Đừng để nó chìm chết bạn.

Rất nhiều người trong chúng ta dần vật về quá khứ. Bạn không nói rõ điều đó ra khi nghe thấy một điều gì làm bạn buồn về “ngày hôm qua” của bạn, nhưng chúng ta đều như vậy.

Chúng ta đã từng mắc lỗi, đã từng chơi với người không tốt, yêu nhầm phải người không hợp mình. Những chuyện đó kể cả bây giờ đã chấm dứt rồi đi chẳng nữa nhưng vẫn có ba điều bạn không thể thay đổi: khoảng thời gian đã mất không thể làm lại, những điều bạn đã làm để trở thành một phần con người bạn của ngày hôm nay và sự ảnh hưởng của những việc đó lên cuộc sống của bạn.

Ví dụ như nếu bạn ăn cướp và phải ngồi tù? Bạn sẽ không thể thay đổi được việc bạn đã từng là kẻ cướp, đã từng ngồi tù và đã có người đau vì bạn. Quá khứ, hay mọi lỗi lầm của quá khứ cũng như vậy. Cho dù tội của bạn có là gì đi chẳng nữa - bạn có quên thì người ta cũng không quên, cũng không muốn để bạn quên.

Dĩ nhiên chúng ta không nên đổ lỗi cho quá khứ, với mọi thất bại và vấp ngã của mình. Bạn chỉ có thể học cách chấp nhận, đối diện và chiến thắng những lỗi lầm của mình thôi.

Và hãy mạnh mẽ, thật mạnh mẽ. Hãy để những nỗi buồn ấy qua đi. Bạn vấp ngã, trong một thời gian rất dài - không sao cả. Bạn biết rằng cuộc đời đáng lẽ đã có thể tốt hơn rất nhiều. Nhưng nó không như vậy, bạn chẳng thể trách bản thân khờ dại, ngốc nghếch mãi được. Bạn buồn vì những gì người khác nói, đúng với tâm trạng của bạn về quá khứ: “đúng vậy. Là tôi đã sai”. Cảm giác thất vọng về bản thân kinh khủng hơn cảm giác thất vọng về người khác hơn rất nhiều.

Bạn không thể quên được quá khứ, nhưng hãy để nó qua đi, như ý nghĩa thực sự của quá khứ. Tha thứ cho người, tha thứ cho mình, tha thứ để sống tốt hơn.

64. Chương 64: Nỗi Đau Thay Đổi Tuổi Trẻ

Khi còn nhỏ, bạn thấy ngã trầy đầu gối chảy máu là điều thật khủng khiếp, lớn lên mới thấy, vết thương nặng nề nhất chẳng có chút máu nào cả. Hãy cố gắng để một vết thương chỉ là một vết sẹo, đừng cho nó cơ hội kéo bạn xuống mãi.

Bạn sẽ trải qua rất nhiều cung bậc cảm xúc trong cuộc đời này. Càng lớn, càng nhiều, càng không thể gọi tên. Càng chẳng biết là mình đang cảm thấy thế nào. Mọi sự vụ đều được gọi vắn tắt thành: mệt, phiền, bực.

Con người, đặc biệt là phụ nữ, nhớ nhất là nỗi đau, quên nhanh nhất cũng là nỗi đau. Nhiều lúc đau không phải vì một câu chuyện nhất định, mà đau vì một người khác. Đau vì tại sao người ta có thể đối xử với mình như thế, trong khi mình đã tin tưởng và yêu quý họ đến như vậy.

Bạn không còn nhớ sự việc đã xảy ra như thế nào, nhưng bạn sẽ nhớ bạn đau đớn ra sao, không nói với ai nhưng bạn đã rất buồn khổ và mất niềm tin vô vàn. Thứ cảm giác đó lâu ngày tích tụ thành vết sẹo. Bạn quên nỗi đau, nhưng bạn biết sợ và biết cảnh giác, thậm chí còn hình thành sự ghen ghét và ác cảm.

Có rất nhiều điều bạn làm, bạn nói, bạn hành động mà không có lý do cụ thể. Nhiều lúc trông chẳng ra làm sao, không hợp lý, thậm chí khác hẳn con người bạn và thật tồi tệ khi nghĩ lại. Nhưng nếu nghĩ thật sâu vì sao bạn lại làm như vậy, trở thành như vậy, bạn sẽ nhận ra...

...là bởi vì trước đây, bạn đã đau đớn đến như thế. Nỗi đau thay đổi con người, hơn bất kỳ điều gì khác trên đời.

65. Chương 65: Có Những Loại Nỗi Đau, Nhất Định Phải Trải Qua Mới Hiểu Được

Cảm thông cho người khác, cảm thông cho những mất mát của họ, tất cả những sự tử tế và tốt đẹp trên đời này đều bắt nguồn từ việc bạn thôi cho rằng, “mình biết tất cả mọi thứ trên đời”

Không phải đau đớn nào cũng giống nhau. Những chuyện tưởng chừng như là đứt ruột đứt gan với kẻ khác, có thể cũng chỉ là một cái share trên facebook, một cái tặc lưỡi, một câu chuyện phiếm của bạn hiền mà thôi.

Thời buổi mạng xã hội đi trước cả vạn dặm như bây giờ cho phép chúng ta bày tỏ sự cảm thông, an ủi và cả những quan điểm tích cực lẫn tiêu cực trước mất mát của người khác.

Và chúng ta nghĩ rằng như vậy là đủ. Chúng ta nghĩ rằng moi vài cái hastag, một vài cái ảnh, một vài câu thở than là đủ. Là chúng ta đã hoàn thành xuất sắc nghĩa vụ của việc “cảm thông” với nỗi đau của người khác. Và lãng quên. Bởi vì thực tế mà nói, đó chẳng phải chuyện của bạn hiền. Bạn làm vậy, nhiều khi chỉ vì số đông làm vậy. Bạn không muốn trở thành kẻ duy nhất “trông có vẻ” vô tâm trong friendlist của mình.

Nhưng nỗi đau không dừng lại đối với những người thật sự phải gánh chịu.

Nếu chưa bao giờ đi qua chiến tranh, bạn hiền không hiểu tiếng bom đáng sợ như thế nào.

Nếu chưa bao giờ mất một ai đó, bạn không hiểu cảm giác ngày giỗ hàng năm, vẫn luôn đáng sợ như lần đầu.

Nếu bạn chưa bao giờ vượt cạn, đương nhiên bạn không sợ việc sinh nặng đẻ đau.

Nếu bạn chưa bao giờ thất tình, cũng không biết sợ chuyện yêu lắm.

Cứ như vậy, chúng ta nghĩ rằng mình hiểu nỗi đau của người khác. Và bởi vì chúng ta cho là mình hiểu, chúng ta không cần quan tâm nữa. “Biết rồi, khổ lắm, nói mãi!”

Nếu đã không hiểu, thì không thể đánh giá. Đừng bao giờ cho mình cái quyền đánh giá một nỗi đau của ai đó. Đừng dạy cách người ta trải qua nỗi đau của họ, đừng mang nó ra làm câu chuyện đùa.

Bạn không hiểu đâu!

66. Chương 66: Tình Mình Tan: Tại Ai?

Nhìn sự chia tay dưới một góc độ khác.

Cách đây rất lâu rồi, mình nghe một câu nói như thế này “chuyện cô ấy mất niềm tin ở anh, khiến cho anh cũng mất niềm tin ở cô ấy. Nếu cô ấy không bỏ anh thì anh cũng chẳng bao giờ từ bỏ cô ấy cả.” Thời điểm đó, mình thấy hơi buồn cười, nhưng càng sau này lại càng thấy đúng.

Khi chia tay, chúng ta thường tìm đủ mọi lý do và tội lỗi để đổ lên đầu nhau. Có hàng nghìn bài viết về người đàn ông lăng nhăng, người phụ nữ vô tình đi cùng cả trăm lượt chia sẻ với những câu nói chẳng lấy gì làm vui vẻ - từ những người đã có ít nhất một vết sẹo trong tim. Ừ thì khi tình tan vỡ có ai mà không buồn không đau, có ai không muốn nghĩ rằng lỗi chẳng phải của mình? Có ai không đếm ngược những sai lầm và thốt ra chữ “tại”. Không tại người thì cũng tại ta, hay là tại duyên.

Chúng ta có thật nhiều phản ứng khi tan vỡ: người thì mang lên mạng xã hội chửi bới ăn vạ, người thì ngày ôm cả chục cô rồi tối về hoạn hạc vợ, cũng có người chẳng nói gì với nhau nữa...ngoảnh đi ngoảnh lại đã thành người lạ. Những lúc ấy, có người thì xót xa, có người thì giận dữ, cũng có người thì tự trách mình.

Thế rồi rốt cuộc khi chia tay, tình tan vỡ, ai mới là người có lỗi?

Là ai buông tay trước.

Các bạn hiền hẳn luôn biết phần lớn ba mẹ luôn yêu thương con cái mình vô điều kiện, cho dù thế nào cũng là tuyệt đối. Đơn giản vì một lẽ, trong cuộc đời có khó khăn đến thế nào, có thử thách ra sao và cho dù bản thân mình có trở nên thân tàn ma dại thì một người bố, người mẹ bình thường cũng sẽ không buông bỏ con mình, chẳng cần một lý do gì cả, yêu thương trở thành bản năng, đó là gia đình.

Người thương mình, đem lòng yêu mình sau này cũng là gia đình của mình. Xét theo lẽ đó thì cho dù trời đất có sập xuống cũng không thể buông tay nhau.

Nếu thật lòng yêu thương nhau và quyết định không buông tay thì có là một trận cãi vã, có chút xung đột, có là lúc xé chiếu bất hạnh hay những lầm lỡ sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả. Cũng sẽ không có cả vòng tay người đàn bà hay người đàn ông khác, không có cả những thứ tầm phào như “nếu để cho ai đó cần em hơn anh, anh sẽ ra đi”. Yêu là không buông tay nhau cho dù thế nào đi chăng nữa.

Mọi người thường trở thành những con thú say máu trong nỗi buồn và giận của mình, mà quên đi rằng, khi tình tan vỡ, điều quan trọng không phải là ai đã bắt đầu cuộc chiến, mà là ai có ý định từ bỏ. Người nào có ý định từ bỏ và nói ra lời chia tay, ngừng chiến đấu, ngừng yêu thương thì người đó là người có lỗi. Buông tay ở đây chẳng phải chỉ đơn thuần là một từ chấm dứt, dừng lại nữa. Lớn cả rồi, hành động luôn có ý nghĩa nhiều hơn lời nói. Hãy để ý đến người thương của bạn nhiều hơn một chút, nếu đúng là yêu nhau, rất dễ để nhận ra một người đã chẳng còn tin yêu mình, đã buông tay từ trong tiềm thức.

Có nên tha thứ cho những người đã từng muốn từ bỏ mình không?

67. Chương 67: Bạn Là Bản Sao Những Gì Xấu Xí Nhất Của Người Yêu Cũ

Đừng trở thành những gì bạn căm ghét, đừng trở thành những gì khiến bạn đau đớn. Bạn xứng đáng nhiều hơn vậy, bạn xứng đáng được hạnh phúc.

Bạn hiện đã từng ghét cay ghét đắng mùi khói thuốc của anh ấy? Bạn hiện đã từng không ít lần giận dữ trước sự thờ ơ và vô tâm của anh ấy? Bạn hiện đã từng có những lần cãi vã đến đổ máu - theo nghĩa đen?

Nếu đã từng yêu người đó thật lòng, thì khi chia tay, chắc chắn những gì mang theo là những thói quen xấu xa nhất, ăn vào máu và tâm trí mình trong vô thức.

Ai yêu lần đầu cũng như tờ giấy trắng. Làm sao biết người yêu mình khi buồn phải làm thế nào? Biết người ấy đã trải qua những kỷ niệm buồn gì mà nói tránh đi? Biết được lúc nào là lần sau cuối?

Tư duy não bộ của con người thật ra rất buồn cười. Đối với những người ta yêu thật lòng, não bộ thường có xu hướng ghi nhớ thói quen, hành vi của đối phương và sau đó lên đến cấp cao nhất là mirroring - bắt chước tương phản. Đó là lý do vì sao người ta hay nói những người yêu nhau dài lâu thường rất giống nhau, bởi sự thật là hai não bộ đang sao chép mọi thứ.

Giờ các bạn hiện nghĩ sâu và thực tế hơn một chút nhé, ngay cả ở trong đời thường, ta cũng nhớ đến vị đắng hơn vị ngọt. Nhớ những lần vấp ngã hơn những lần cười. Nhớ những gì làm mình đau phải không.

Khi chia tay, tuy là chẳng còn bên nhau nữa nhưng chúng ta vẫn nhớ những gì xấu xa, đã làm ta đau nhất, hơn là những thứ tưởng chừng đã mang lại hạnh phúc. Đó cũng là lý do vì sao sau khi chia tay lúc nào cũng thấy người cũ thật tệ... Không phải vì người ấy không ra gì, mà quả thật là não bộ không còn muốn nhớ những thứ vui vẻ. Như một dạng phủ định, tin là mình đúng.

Những thói quen ấy dần ăn vào máu.

Và rồi bạn cũng quen cả việc những lời thủ thỉ chẳng bao giờ được đáp lại. Bạn cũng chẳng mấy ngạc nhiên khi sau này người ta thất hứa. Bạn hiện vỗ gối cho rằng, bạn sẽ chẳng sao cả. Khi đã quá quen với nỗi cô đơn và khổ đau, con người ta thường trở nên lạnh nhạt với những nỗi niềm trước đó từng khiến bản thân mình khóc cả đêm.

Giờ hãy nghĩ lại xem nhé, bạn hiện có giống người đã làm trái tim bạn vụn vỡ không? Hãy nhìn xung quanh phòng, có bao nhiêu vật dụng giống một thứ người đó đang dùng? Soi gương xem có động tác nào mà bạn từng ghét vô cùng? Bạn có hay cầu nhau những thứ bạn cầu nhau và bạn cảm thấy khó chịu không?

Dĩ nhiên, chuyện này chỉ áp dụng trong trường hợp bạn đã yêu, thật lòng.

68. Chương 68: Vì Sao Bạn Không Bao Giờ Gặp Lại Người Yêu Cũ Trên Đường Đời?

Có thể bạn không tin, nhưng những gì làm bạn đau ngày hôm nay - chỉ vài năm nữa sẽ trở thành một hồi ức phai nhạt. Bạn sẽ có công việc mới, người thương mới, cơ hội và cuộc sống mới. Đừng ép bản thân mình quá, hãy để thời gian làm việc của nó.

Trong tiếng Hàn có chữ nhân duyên (), nhưng quả thực là chữ này nó sâu và rộng lớn quá, có viết mấy quyển sách cũng chẳng hết được, hôm nọ có nói chuyện về điều này và sau khi nghe xong mình bỗng cảm thấy đây cũng có thể là một cách nói về nhân duyên: nhân duyên thực chất liên quan rất mật thiết với vương vấn ().

Dĩ nhiên trong cuộc đời, lúc này hay lúc khác ở những sự kiện nhất định, ta vẫn sẽ va phải người cũ. Người đã từng tưởng gần gũi như da thịt, mỗi ngày không gặp, không thấy thì nhức trong người... bỗng trở thành xa lạ. Hoặc có thể là người mình đã thầm thương trộm nhớ bao lâu, cũng có khi là người mình đã từng ngỡ ý mà thất bại. Khi còn yêu, còn nhung nhớ tới người ta thì kể cả khi có dời đi nơi khác rồi vẫn gặp.

Nhưng khi đã hết tình, hết duyên rồi thì kể cả có ở cạnh nhà cũng không nhìn thấy.

Chuyện tình cảm hồi xưa của mình nói chung cũng thảm lắm. Tệ nhất là cho dù có không muốn nhìn thấy, có không muốn biết thì chẳng hiểu sao tất cả những chỗ mình vô tình bước đến cũng thấy người ta. Càng như vậy càng khó hiểu, bản thân vốn là đã muốn dứt duyên rồi nhưng tại sao không được? Đã là chuyện tình cảm, mà càng đập vào mắt thì càng không rũ bỏ được.

Nhưng kể từ ngày không còn yêu, không còn nghĩ đến, không còn suy nghĩ về người đó nữa thì đúng là gần đến thể nào cũng không bao giờ thấy lại nữa.

Nhân duyên, thật ra ngoài chuyện ý trời, thì cũng có thể nhìn nhận theo một cách rõ ràng như sau:

Con người ta, bản thân cho dù có không muốn thừa nhận, thì khi yêu một người nào đó, vô hình chung là đã sao chép phong cách sống, hình ảnh và thói quen của người mà mình thương. Bạn hẳn có thể không chấp nhận chuyện đó, nhưng khi đã yêu một người, kể cả họ là của mình hay không thì bản thân ta cũng sẽ ghi nhớ những nơi họ thích, những thứ họ muốn ăn, cách họ chọn đi một con phố nhất định, chỗ đi mua sắm, hàng cà phê họ hay ngồi... Kể cả khi nghe không hoàn toàn tập trung, nhưng vô thức cái đó đã thuộc mặt sở hữu thông tin của não bộ và trí nhớ. Càng muốn tránh, những cái đó lại càng mạnh vì khả năng tư duy bị dồn ép. Chính vì lý do đó mà một khi còn tình cảm, còn vắn vương thì sẽ còn nhân duyên.

Và, cho dù không thừa nhận thì khi yêu, khi bạn đi giữa đám đông sẽ luôn vô thức tìm kiếm bóng hình một người. Sẽ có những mái tóc, bờ vai, dáng đứng,...khiến bạn lầm tưởng là mình vừa nhìn thấy người ta. Bạn lừa mình là không nhưng thực tế lại muốn tin bất cứ điều gì mình vừa nhìn thấy cũng thuộc về người đó.

Khi không yêu nữa thì hết vương vắn và dứt duyên.

Bạn sẽ không bao giờ gặp lại người yêu cũ khi bạn hoàn toàn hết yêu người đó. Cho dù người đó có xuất hiện ngay trước mặt bạn hẳn cũng sẽ không nhìn thấy, vì lúc này trái tim và suy nghĩ của bạn đã thuộc về một nơi khác. Những con đường bạn đi, những món bạn ăn, đều là một nơi khác. Không còn yêu sẽ không còn nhìn chung một hướng, không suy nghĩ theo một phong cách. Và đơn giản là không còn nhận ra nhau nữa.

Chính vì thế, nói cách này hay cách khác, khi dứt duyên sẽ không gặp lại. Đời thay đổi khi mình đổi thay. Nhận duyên, trông vậy mà vẫn là nằm trong tay mình.

69. Chương 69: Tình Tan Vỡ: Vắn Vương

Mọi người xem phim Hàn vẫn hay thắc mắc tại sao trong phim người ta lại...sến thế nhỉ. Nhưng trên thực tế thì đại đa số bộ phận người Hàn, nhất là đàn ông, khá nặng tình. Theo trang tìm kiếm Naver, phần lớn định nghĩa từ “vắn vương” là “kết thúc rồi vẫn không quên được, nặng lòng, vắn vương đến phát điên”. Ngoài ra còn có những người giấu tên đăng câu hỏi “làm thế nào để bỏ được vương vắn?”

Cũng có người Hàn đã nói, kỷ niệm càng đẹp thì vương vắn càng nhiều, càng cô đơn chứ không nhất thiết phải là những chuyện gây hối hận trong quá khứ giữa hai người.

Mình có một cậu bạn hậu bối ở bên này, cậu bé nói rằng “em vương vắn lắm, không rũ bỏ được đâu chị ạ”. Mình hỏi nó thế nào thì biết mình đang vương vắn? Thằng bé trả lời, vương vắn là kể cả có nói mình không quan tâm, nghĩ mình không quan tâm thì đôi lúc vẫn lén lút check các trang mạng xã hội của người đó, xem họ sống ra sao, bất kể xấu hay tốt vẫn thấy trong lòng không khỏi suy nghĩ. Là khi uống rượu, cho dù không say vẫn nghĩ đến những kỷ niệm đẹp ngày xưa. Là trong vô thức, đi qua những góc kỷ niệm vẫn bồi hồi. Là lỡ có vô tình gặp lại, nhìn vào mắt nhau, vẫn bật ra những câu hỏi chăm sóc như xưa. Vắn vương là một thói quen, từ những kỷ niệm đã tạo thành một cái gì đó đã ăn sâu vào tiềm thức sau khi yêu. Cho dù tự bản thân biết không còn gì nữa, có đường quay lại cũng không muốn, nhưng bởi vì đã từng yêu nên vẫn nặng lòng.

Các bạn hiền xem phim Hàn đôi khi vẫn thấy, trai Hàn sau khi chia tay thường tỏ ra khá “phũ” và lạnh lùng với bạn gái cũ, đổi số điện thoại đổi nhà, vứt bỏ hết quà tặng và cắt đứt toàn bộ liên lạc với người cũ, nhưng sau đó lại đi uống rượu và nằm bẹp dí ở quán soju. Cảnh đó thật ra không phải là hư cấu đâu, mình đã không ít lần chứng kiến những thằng bạn của mình say rữ cả ra mà vẫn cứng rắn đến cùng không nhấc điện thoại lên gọi điện cho bạn gái cũ, chỉ vì trai Hàn quan niệm phải cắt hết như vậy mới rũ bỏ được vắn vương.

Dĩ nhiên, khái niệm vắn vương là một khái niệm cổ và rất sâu, nếu để phân tích kỹ vào nghĩa Hán và những quan niệm cổ xưa thì chắc chắn phải dài lăm lăm lăm. Nhưng đó là điều bạn hiền nên biết nếu có một lần yêu người Hàn. Vắn vương đối với họ là không thể quên được, không quay đầu lại nhưng vẫn rất nặng lòng. Biết cái gì đúng, cái gì sai, cái gì nên, nhưng trong tâm căn bản là vẫn còn thoảng hình ảnh của người cũ. Dù sao cũng đã từng yêu, đâu thể nói dứt là dứt? Cũng có người nói, phàm đã là con người, đều không bao giờ tránh được vắn vương. Đã có vắn vương trong lòng, thì nặng lăm, không làm được cái gì vào lúc đó nữa.

70. Chương 70: Vượt Qua Một Mối Tình Tan Vỡ?

1. Đừng vội vã “quảng” mình vào một mối quan hệ mới nếu bạn chưa sẵn sàng. Không bao giờ nên ép bản thân mình, làm vậy chỉ có buồn chính bạn thôi. Hãy cho bản thân thời gian.
2. Cắt đi tất cả những kỷ vật của hai người. Nếu chưa đủ dũng cảm để vứt nó đi, bạn đừng vứt đi vội, nhưng hãy cất đi, đừng cả ngày ngồi nhìn chăm chăm vào chúng, không có gì đổi thay cả đâu.
3. Thay đổi style. Để nhìn thấy mình tươi mới và xinh đẹp. Không phải để vứt bỏ đi một cái tôi cũ, mà là để có một khởi đầu mới cho bản thân mình mà thôi.
4. Tập một thói quen mới: nuôi một con mèo, học một môn thể thao mới, đi tập gym... Rất nhiều người nói rằng, cuộc tình là những thói quen ăn sâu vào da thịt. Khoảng trống bỏ lại khi ai đó không còn bên bạn là mệnh mang, tại sao không tận dụng khoảng thời gian đó, làm một việc gì mới mẻ để lấy lại tinh thần?
5. Có những người bạn mới. Làm quen bạn bè mới, đi chơi, đi du lịch. Đừng ép mình gặp những người bạn chung của hai người, đừng kể đi kể lại một câu chuyện mà trong đó bạn là nạn nhân, rằng bạn đau khổ. Hãy gặp những người lạ, không biết bạn và anh ta là ai. Hãy nói chuyện về những điều thật mới.
6. Đi du lịch luôn là một phương án hay.
7. Khi đã sẵn sàng, hãy tha thứ. Hãy bỏ những món đồ kia đi một cách nhẹ nhàng. Hãy yêu một lần nữa.

71. Chương 71: Bạn Hư Hỏng Bởi Vì Truyền Thông

Làm sao để tiếp xúc với mạng xã hội một cách thông minh?

Như mình đã kể, mình từng có một con chó, một con Corgi. Nó dĩ nhiên là rất dễ thương, hóng hớt, hơi ngổ. Mọi người rất thích Corgi.

Một lần mình dắt nó đi chơi với chị gái, một người follow quá nhiều trang trên mạng xã hội. Trong lúc đi chơi qua phố, có một con Bull to vạm vỡ, mũi nào ra mũi đấy, chỉ thiếu nước đeo vòng vàng thành...soái ca. Nó chạy từ trong nhà ra hăm hở ngửi con Corgi của mình. Một phản xạ quá bình thường của loài chó. Con Corgi của mình cũng hóng hớt nhảy lên đầu nó.

Chị gái mình sử dụng tần số hét ở mức siêu nhanh, và theo chị thì đã rất sẵn sàng để “cầm cục gạch ở đây phang vào đầu con Bull một phát”

Chúng ta có xu hướng sợ những thứ mình không có hiểu biết và từ đó hành động theo đám đông.

Một điểm chung giữa cá mập và chó là chúng tấn công khi bị kích động, trong đó có âm thanh và mùi máu, đương nhiên là do sợ hãi và tự vệ nữa. Mình không muốn nói nhiều về việc con Bull là như thế nào vì sẽ lại xảy ra tranh cãi này kia - điều mà mình muốn nói đến là nhận thức của một con người về vấn đề mà họ chưa bao giờ trực tiếp gặp phải mà chỉ “ở trên mạng nó là như thế”

Nếu một con Corgi điên lên thì cũng không dễ chịu hơn một con Bull là bao. Con người nuôi con vật thế nào thì nó thành như vậy. Con người đối xử với con người như thế nào, thì cũng thành như vậy nốt. Đừng chỉ vì một ai đó nói thế, làm thế, nhìn thấy như thế mà cho đó là sự thật. Bạn cầm nhiều hiểu biết để đi đến kết luận hơn bạn tưởng. Nếu bạn mình da màu nâu, và mặc trang phục Hijab thì không có nghĩa là bạn ấy là phần tử hội giáo cực đoan, bạn ấy hoàn toàn còn s thể là một công an Anh Quốc, gốc Ấn Độ.

Một lần nữa, mình mong muốn các bạn làm truyền thông hãy công bằng, hãy văn minh và hãy biết nghĩ đến hậu quả dưới mọi ngòi bút của mình. Đã từ rất lâu rồi, truyền thông có năng lực kết án còn nặng hơn cả tòa án. Hãy học hỏi, hãy đọc thật nhiều, hãy tìm hiểu để không bị những thông tin sai trái dẫn dắt nữa. Hãy bảo vệ bộ não và khả năng phán xét của chính mình.

Nếu đã có hiểu biết, sẽ không phải sợ vô cớ nữa. Bởi như mình đã nói rất, rất nhiều lần: tri thức là sức mạnh.

72. Chương 72: Bí Quyết Làm Giàu Của Mã Vân

Bạn không thể trở thành Mã Vân thứ hai, nhưng bạn có thể trở thành “bạn” đầu tiên, và duy nhất.

Mã Vân từng nói một câu thế này: “nếu như doanh nghiệp, công ty của bạn không giải quyết được một vấn đề nào đó trong xã hội, thì rất khó để bạn có thể thành công được”

Đúng vậy, nếu như việc bạn hiện đang làm, bất kể đó là ngành nghề gì, công việc gì, chuyện gì - nếu nó không giải quyết được một vấn đề nào đó mang tính cộng đồng, và chỉ mang tính cá nhân và phút chốc thì bạn sẽ có những khoảnh khắc ngăn ngủi của vinh quang, chứ không có sự thành đạt và hưng thịnh mãi mãi về sau.

Nếu bạn hài lòng với một mức lương tương đối, một mái nhà tương đối thì bạn hoàn toàn có thể dừng đọc tại đây. Nhưng nếu bạn cũng khao khát có một sự nghiệp, một thương hiệu để người khác ngưỡng nhìn, thì thật sự bạn phải trả lời được câu hỏi: sự nghiệp của bạn trả lời được câu hỏi nào của xã hội, phục vụ cho mục đích nào của cộng đồng, và vì sao người dân cần tìm đến bạn? Nếu bạn không trả lời được, thì bạn sẽ chỉ dừng chân ở đích đến là kiếm được lợi nhuận.

Hãy học cách suy nghĩ đó của Mã Vân và áp dụng nó vào mọi quyết định hàng ngày của bạn.

Vì sao bạn học tiếng Hàn? Vì sao bạn muốn nói chuyện với người Hàn, nghe nhạc, xem phim Hàn Quốc? Vì bạn muốn kiếm một mức lương khởi điểm là \$1.000 một tháng? Vì bạn hiếu kỳ và yêu thích nó?

Nếu bạn chỉ nghĩ như vậy, khả năng cao là đến một lúc nào đó, bạn sẽ đạt được TOPIK 5 hoặc 6, đạt được tất cả những gì bạn muốn ở trên kia. Và khả năng cũng rất cao nốt, là suốt phần đời còn lại bạn sẽ chỉ đi làm cho các công ty Hàn Quốc, cầu nhàu về sếp của mình như bất kỳ một người nào khác. Bạn sẽ giàu có và bận rộn, sẽ đọc về những người không giỏi hơn bạn, nhưng lại có nhiều thứ hơn bạn.

Bạn đã bao giờ thử nghĩ mình có thể làm được gì cho cộng đồng khi bạn thông thạo một thứ ngôn ngữ khác chưa?

Một trong những chiếc chìa khóa để đậu vào các trường top hay các tập đoàn hàng đầu, đó là trả lời được câu hỏi: bạn làm được gì cho chúng tôi, nếu chúng tôi nhận bạn?

Muốn làm một người thành công, đặc biệt là một doanh nghiệp thành công, sự nghiệp của bạn nhất định phải giải quyết được (ít nhất) một vấn đề trong xã hội này. Bạn khá là may mắn đấy, vì ở Việt Nam có không ít các vấn đề. Ở một đất nước gần thuộc thế giới thứ ba, thuộc thế giới đang phát triển, bạn có một tỉ cơ hội để làm những việc mà tại những quốc gia đã phát triển thành hình - bạn không thể làm được.

Việc bạn đang làm, các bạn đang học, con đường bạn đang đi - làm được gì cho xã hội này?

73. Chương 73: Khi Còn Trẻ, Kiểu Gì Bạn Chẳng Lỗi!

Đương đầu với thất bại ở tuổi 20 là như thế nào?

Đừng vội mừng khi nghe thấy: bạn sẽ có lỗi rất nhiều nếu đầu tư làm việc cùng tôi. Hãy mừng khi có người nói với bạn: đây là con số ước tính của chúng ta sẽ lỗi trong sáu tháng đầu tiên, bạn có chịu được và có khả năng cứu nó khi nó lâm vào tình trạng này không?

Nên biết rằng, thời kỳ ban đầu khi gây dựng cơ nghiệp, Mã Vân đã phải đi bán hoa và quà lưu niệm để đủ tiền nuôi cửa hàng dịch thuật của mình, bạn sẽ nhận ra không phải cái gì bạn bỏ ra rất nhiều tâm huyết hay tiền bạc và cả sự liều lĩnh vào đều đáp lại kỳ vọng của bạn ngay lập tức. Có rất nhiều ths đòi hỏi thời gian, bản lĩnh, tính chịu đựng, sự mềm dẻo và hi sinh để đạt được thành quả.

Bắt đầu bất cứ việc gì cũng giống như có một đứa con vậy. Bạn có thể đã chuẩn bị rất nhiều, hoặc liều lĩnh, hoặc “nhỡ”. Bạn phải đợi và kiên nhẫn nuôi nấng, dạy dỗ nó 10 năm để nó có thể làm bạn tự hào, ít nhất 20 năm để bạn thấy nó thành công và 30 năm để nó có thể trả ơn bạn.

Đó, bạn hiền ạ, hãy làm việc với những người không hứa hẹn với bạn một tương lai rực rỡ. Hãy làm việc với những người cho bạn thấy thực tế và tin rằng bạn có thể thay đổi nó. Đừng bỏ cuộc khi thấy khó khăn và bế tắc, bố mẹ chúng ta không từ bỏ khi chúng ta quấy phá, đau ốm, không chịu nghe lời đầy thôi.

Nên bạn hiền đừng bỏ học, bỏ làm, bỏ đam mê, bỏ đấu tranh. Tất cả những nỗ lực đó là vô giá. Chẳng ai nói với bố mẹ mình là “nuôi con dễ lắm” cả, nhưng có phải vì thế mà bố mẹ chúng ta đã từ bỏ không? Không.

Khi bắt đầu một việc gì, hãy tận tụy, hãy kiên nhẫn, hãy cố gắng, như cách bố mẹ chúng ta đã nuôi nấng chúng ta vậy.

74. Chương 74: Sự Khác Biệt Giữa Cố Gắng Và Cống Hiến

Bạn không thể làm được việc gì “ra hồn” nếu không có sự cống hiến.

Mình có một nguyện vọng, đó là cố gắng, cố gắng, cố gắng thật nhiều để có thể “không phải giới thiệu bản thân mình khi đi xin việc nữa”, không phải ở vào vị thế mong người ta chấp nhận mình nữa, mà mình đã có thể lựa chọn những người muốn đầu tư vào mình. Đó là một điều làm cho mình cảm thấy tự hào, cảm thấy rất vui. Nhìn những cái tên muốn cùng làm việc với mình, từ nhiều khía cạnh và từ những thử thách rất lớn làm cho mình cảm thấy đầy hứng khởi. Nhưng rất nhanh sau đó, mình nhận ra là mình không thể làm tốt bất cứ việc gì nếu không có sự cống hiến, cho dù có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa.

Đúng vậy các bạn ạ, không phải là sự cố gắng nữa. Ở đây, là sự cống hiến.

Khi còn trẻ, tất cả những gì bạn cần làm đó là cố gắng. Cố gắng đi học, cố gắng ngoan ngoãn, cố gắng nghe lời, cố gắng làm vừa lòng người lớn. Bạn phải cố gắng từ khi bạn chưa hiểu rõ định nghĩa của cố gắng là gì. Bạn phải cố gắng vì người lớn dạy bạn như vậy, rằng: “nếu không cố gắng thì con chẳng có gì cả.”

Nhưng khi trưởng thành, có thể tự quyết định cho mình và khi bạn muốn hết mình với một điều gì đó thì cố gắng là chưa đủ, bạn phải cống hiến cho nó. Cống hiến là một sự lựa chọn cho bản thân, vì bản thân, cho bản thân và dài lâu không tưởng.

Cống hiến là một từ rất mạnh, chúng ta chỉ nghe thấy khi nói về một người lính hi sinh cả đời mình để bảo vệ một đất nước. Chúng ta không bao giờ nói về cống hiến khi nói tới công việc hay sự nghiệp học hành của mình. Rất ít người trong số chúng ta cảm thấy cần phải trung thành và tận tụy với lý tưởng hay công việc của mình.

Chính vì vậy mà bạn không bao giờ thành công tới đỉnh cao nhất. Bạn chỉ cố gắng tới một mức nhata định mà thôi.

Mình nhận ra chân lý đó, khi mình cố gắng làm rất nhiều việc. Cơ hội nào trao vào tay mình cũng nhận, mình muốn thử sức, muốn cố gắng khi mình còn trẻ. Và sau đó, mình nhận ra một cái gập đầu tự hứa cố gắng là không đủ. Mình không thể hoàn thành nên một kiệt tác khi trong đầu đang tính chuyện khác nữa.

Bạn phải toàn tâm toàn ý, phải ăn ngủ với nó, phải sống chết với cái ý nghĩ về đích đến hay mục tiêu trong đời, phải đủ mạnh mẽ để giấc mơ đó “ám ảnh” bạn. Bạn phải trung thành với nó như cách một người lính trung thành với đất nước mình.

Khi ấy, bạn mới thành công.

75. Chương 75: Vì Sao Có Những Người Phụ Nữ Đặc Biệt Mạnh Mẽ?

Có những người phụ nữ đặc biệt mạnh mẽ, bởi vì họ chỉ có một mình.

Như bao người có chút máu nghệ sĩ trong người, thỉnh thoảng mình có những cơn đau đầu vật vã, nước mắt nước mũi tùm lum với vô số suy nghĩ trong đầu chỉ muốn nổ tung ra. Rồi mình chợt hiểu, kiếm cơm một mình, đau ốm một mình, chống chọi một mình - nên họ phải xinh đẹp, phải giàu có, phải mạnh mẽ hơn người khác rất nhiều.

Phụ nữ lúc yêu lòng hay đau ốm, có thể gọi một tiếng “anh ơi” và nghe thấy “anh đây” ngay lập tức không phải là nhiều. Khi đã có được một người yêu thương, quan tâm, nâng niu rồi thì bỗng thấy không cần quá mạnh mẽ nữa. Lúc ngã sẽ có một đôi tay đưa ra đỡ, mạnh mẽ quá để làm gì đâu?

Như mọi người con gái khác, mình vẫn tị nạnh với những người hơn mình, cho dù muốn hay không muốn. Mình thấy người ta xinh đẹp quá, thành đạt quá, còn trẻ quá, làm được nhiều thứ quá - đương nhiên là mình rất tị. Sau khi nghe ai nói là họ một thân nuôi con, hoặc không có ai ở cạnh - mình cũng chỉ đơn giản buông một tiếng “à...” chứ không nghĩ nhiều nữa.

Nhưng hóa ra, phụ nữ cô đơn rất mạnh mẽ. Họ biết chăm sóc bản thân và trở thành điểm tựa duy nhất của bản thân và gia đình. Cho nên, họ rất giỏi, rất xinh đẹp, làm được những thứ bạn không thể - vậy là đúng rồi.

76. Chương 76: Vì Sao Các Quán Cà Phê Ở Hàn Quốc Luôn Rất Đông Khách?

Nếu đã quyết theo nghề dịch vụ, bạn cần học một số điều cơ bản sau.

Trong một lần đi ăn với một người bạn sắp mở quán, bạn mình có hỏi là ở bên Hàn có loại hình ăn uống dessert nào hay, thú vị mà ở Việt Nam chưa có hay không? Nếu có thì bạn mình rất muốn tham khảo để đem về quán của bạn ấy.

Tuy nhiên, tất cả những gì mình có thể trả lời được là “mọi menu ở các quán cà phê của Hàn đều giống nhau và cũng đều khác nhau”

Và điều gì khiến cho người ta cứ nhất định phải đến hàng này, mà không phải đến hàng kia?

Hãy nhìn sâu vấn đề hơn một chút, chẳng hạn như ở Việt Nam, Cộng là một quán duy nhất phục vụ cà phê trong một cái chén nhỏ xíu bằng nhôm cũ mèm. Khách rất thích.

Chính là như vậy, không bao giờ các món ăn, đồ uống ở Hàn được phục vụ theo cách giống nhau. Vẫn là món bạn quen ăn hàng ngày đấy! Nhưng cách trang trí, cách bày biện, cách chọn nguyên vật liệu, cách phối đồ hoàn toàn do sự tưởng tượng và phần lớn là do quyết định của mỗi cá nhân. Không nói đến những chuỗi nhà hàng, chúng ta đang đề cập đến những quán tự phát. Nếu chỉ đi menu của người khác, người ta sẽ không có niềm cảm hứng với quán của bạn. Mình cũng nhớ rất rõ việc đi đâu mình cũng gọi Yogurt Bingsu (đá bào sữa chua) ở Hàn, mỗi nơi mỗi khác, cách họ xay đá, làm sữa, thêm bông hay trái cây khiến mỗi nơi có một vị ngon khác nhau, rất riêng biệt.

Việt Nam là nơi duy nhất mình được ăn Yogurt Bingsu mà phía dưới có đá xay, rồi đổ up một hộp sữa chua lên.

Tóm lại, nếu muốn quán của mình trở nên khác biệt, bạn phải thật sự suy nghĩ, chăm chút cho nó. Nếu chỉ đơn giản là từ một nơi khác thì ai cũng làm được. Dĩ nhiên menu chỉ có từng ấy thôi, thứ gia vị duy nhất bạn có thể thêm vào cho mình đó là sự đam mê, sự nghiên cứu, óc sáng tạo và những cái gì chỉ - bạn - mới - có. Nếu quán cà phê ở đầu phố mà phục vụ menu giống hệt với quán cách đó 20km, thì mình cũng không có cái cảm giác “nhất định hôm nay phải tới đó”. Mà có tới, thì cũng chỉ một lần rồi thôi.

77. Chương 77: Tuổi Trẻ, Đường Ngại Phải Hi Sinh

Hạnh phúc là hiện tại. Đừng bao giờ đặt hạnh phúc ở quá khứ hay tương lai. Quá khứ thì bạn không thể thay đổi. Còn tương lai thì nói thật là, bạn chẳng biết gì về nó.

Hàn Quốc không phải sự lựa chọn đầu tiên của mình. Vì thế thế mình hiểu, rất hiểu hàng chục email mỗi ngày bày tỏ nỗi thất vọng, buồn chán của các bạn hiện nay khi vẫn chưa thể đi học tại Hàn như mong muốn của các bạn. Có 3 nguyên nhân chính: kinh tế - gia đình không ủng hộ - hoặc các bạn ấy có một sự lựa chọn thứ hai.

Một lần khi mình ngồi ăn trưa, có một cậu bạn đến tận nơi chào mình (mình rất cảm kích) và nói rằng bạn ấy đã gần hoàn tất thủ tục đi Hàn rồi nhưng phụ huynh không đồng ý và nhất mực muốn bạn ấy đi Úc. Vậy là bạn ấy đi Úc. Lúc ấy mình chỉ có thể cười và nói rằng: “đi Úc tốt mà”, nhưng thật sự là mình muốn nói nhiều hơn.

Câu chuyện này có hai hướng đi: bạn có thể miệt mài đấu tranh và đợi điều mình muốn, hoặc bạn có thể nắm lấy cơ hội thứ hai, và biến nó thành vũ khí của mình.

Mình đã chọn cơ hội thứ hai. Và mình không cho phép bản thân tỏ ra tuyệt vọng, chán ghét, giận dữ với nó. Không có một cơ hội nào trao vào tay mình lại là thừa thãi, vấn đề là bạn có học được gì từ cơ hội đó hay không mà thôi.

Nếu bạn trượt kỳ thi quan trọng, không học được trường yêu thích: bạn có thể thi lại, hoặc có thể đi học trường khác. Không có vấn đề gì to tát cả.

Nếu bạn phải học một cái gì đó bạn không thích, nhưng nó có ích cho đơn xin việc hay apply học bổng của bạn thì học đi, đừng than phiền nữa.

Nếu bạn có cơ hội đi một nước khác, trong khi đang vô lối với dự định của mình: cứ đi đi. Có mất gì đâu nào?

Phải luôn hỏi bản thân mình cái mình muốn nhất từ một vấn đề. Mình viết sách về Hàn Quốc, mình thích đi học ở đây là bởi vì mình muốn hội nhập. Bạn phải hiểu, nếu bạn muốn đến Hàn chỉ để nhìn ngắm, vui chơi thì đi du lịch dài ngày là được. Muốn nói tiếng Hàn nhuần nhuyễn? Học lớp tiếng Hàn. Đừng rập khuôn một ước mơ nào cả.

Quay trở lại câu chuyện của mình. Mình yêu nước Nhật, muốn đến Nhật, muốn nói tiếng Nhật. Mình đã từng đấu tranh, mình đã từng áp ú. Nhưng khi cơ hội đi Hàn trao vào tay, mình gật đầu ngay tức khắc. Mình là tuýp điển hình của người không muốn đợi. Hạnh phúc lệ thuộc vào hiện tại. Mình không biết phải đợi cơ hội đi Nhật đến bao giờ, nếu ngày đó mình nói không. Còn bây giờ? Mình có thể xách vali lên và đi bất cứ lúc nào. Tự tạo ra cơ hội và điều kiện cho mình và không nói không trước bất kỳ chỉ cơ hội nào.

Tuổi trẻ, đừng ngại hi sinh.

78. Chương 78: Học Nghề Là Tương Lai

Nếu không thích học đại học, bạn có thể học gì?

Nếu bạn kiên nhẫn theo dõi đủ lâu blog của mình, chắc đủ hiểu mình là người tin vào tri thức và giáo dục. Tin đến mức mình nói câu “tri thức là sức mạnh” không biết đến bao nhiêu lần, ở cả blog lẫn trong cuốn sách này, và suy nghĩ rất nhiều về nó.

Mình không dám nhận mình là người học nhiều, nhưng mình muốn biết nhiều. Thời còn nhỏ khi xem phim Nhật, rất nhiều người khi tốt nghiệp cấp ba xong sẽ đi học các trường học nghề, từ làm đẹp, sửa chữa hay nấu nướng. Hồi đó mình không hiểu được nhiều, nghĩ rằng như vậy thì không tốt, lẽ ra phải theo học cao đẳng hay đại học trở lên chứ.

Sau này, trong quá trình trưởng thành, mình nhận ra có hai điều mình học nhiều nhất, ở ngoài trường. Đó là ngoại ngữ và học nghề. Mình đã học nhiều khóa nấu ăn, làm bánh, làm rượu, học kỹ năng, học tiếng anh, tiếng Hàn, tiếng Nhật (dù không thành công với tiếng Nhật lắm). Mình cảm thấy nó thật sự hữu ích, áp dụng ngay được, làm ra tiền ngay được, có tương lai ngay được.

Và sau đó mình nhận ra sức mạnh của việc học nghề. Trong thời buổi mà có hàng trăm hàng nghìn sinh viên thất nghiệp với bằng cử nhận loại ưu khi ra trường, bản khoản với câu hỏi “làm cái gì nếu học cái đó” thì rất ít khi một người thông thạo ngoại ngữ hay lành nghề gì đó lại không kiếm được việc. Chúng ta cũng phải cân nhắc việc không phải ai trên đời cũng có đủ quỹ thời gian và tiền bạc cho việc ngồi mãi ở ghế nhà trường.

Mỗi người có một việc khác nhau dành cho họ trong đời, nói theo cách đơn giản nhất thì đó là sự phân hóa xã hội. Bạn kiên nhẫn cần phải làm những việc người ta làm, không cần phải chạy theo những chuẩn mực xã hội nếu nó làm cho bạn cơ thể không đủ ăn, áo chẳng đủ mặc.

Có thời gian hay không có thời gian thì nhất định vẫn phải trau dồi ngoại ngữ, tiếng nước nào cũng được. Nhưng nhất định phải biết ngoại ngữ. Hãy học nghề, hãy biết ít nhất một nghề nào đó - coi nó như phao cứu sinh nếu có chuyện gì trong đời. Hãy nhìn mọi thứ theo một góc nhìn khác, hãy theo đuổi cái bạn muốn và có niềm tin ở nó. Rốt cuộc thì câu hỏi lúc cuối ngày vẫn chỉ là bạn ăn có no không? Mặc có ấm không? Có mua được cái mình muốn không? Có hạnh phúc không? Phải không nào?

79. Chương 79: Nếu Bạn Muốn Có Một Cái Gì Đó, Bạn Phải Gắn Bó Với Nó Cả Đời

Các bạn 9x “trông” có vẻ thành công nhưng lai nhàn nhĩ? Ồ, bạn nhầm to rồi đấy!

Nếu có ai đó nói với bạn là chỉ cần đầu tư 1 đồng, bạn sẽ có 100 đồng, là người ta đang nói dối đấy.

Nếu có ai đó nói với bạn chỉ cần viết một quyển sách là bạn sẽ thành một nhà văn, là người ta đang nói dối đấy.

Nếu có ai đó nói với bạn là chỉ cần yêu người đó một chút, người ta sẽ yêu bạn tất cả những phần còn lại, tất nhiên, lại rõ là nói dối.

Nếu bạn đã muốn một cái gì đó cả đời, bạn phải cố gắng, cố gắng, gắn bó với nó suốt đời. Cho dù đó là tiền tài, danh vọng hay tình yêu. Đừng nghĩ rằng “thế là đủ”, đừng nghĩ rằng có ai đó sẽ làm hộ mình việc của mình, hay yêu mình mãi mãi - nếu mình không cố gắng. Nếu như có một cái gì đó ngừng diễn ra trong cuộc sống của bạn, bạn phải hỏi bản thân mình xem bạn đã ngừng cố gắng ở đâu, chứ đừng vội đổ lỗi cho thế giới. Thế giới là một nơi tàn nhẫn, nó sẽ bỏ quên mọi cố gắng của bạn chỉ trong chốc lát nếu bạn ngừng lại.

Chúng ta rất dễ sinh ra cảm giác chểnh mảng khi đã có được một cái gì đó mình “đã từng” rất muốn trong đời: một cái túi đất tiền, được lên báo một lần, có được tình yêu của ai đó... Mình vẫn còn nhớ những lúc rất nhỏ, thèm thuồng nghĩ nếu được in một mẫu truyện ngắn thì sẽ thế nào, được xuất bản sách thì ra sao, được đi họp báo... liệu những ngày ấy có bao giờ đến không? Hay nó chỉ xảy ra với những người khác, không phải mình, không đến “lượt” mình, không phải chuyện của mình, mình không thể?

Thế rồi trong số báo Tết của Hoa học trò, mình đã trở thành một trong những nhân vật truyện cảm hứng của năm 2015, mình nhận ra sau 11 năm được các báo và các nhà xuất bản từ chối, thì chỉ cần muốn - là sẽ có cách, có đường.

Nếu mình - một học sinh cá biệt, không xuất sắc, ế rất dài, từng nhầm lẫn về giới tính của mình, đã có thể leo tới ngày hôm nay, thì bất cứ ai trong số các bạn hiền đều có thể. Không ai sinh ra trên đời này đã có tất cả mọi thứ, bạn phải cố gắng cả đời vì giấc mơ bạn muốn.

80. Chương 80: Bạn Thật Sự Không Còn Là Trẻ Con Nữa Vào Lúc Nào?

Cũng như rất nhiều người khác, mình cũng đã từng là một đứa trẻ: không có nhiều quyền hạn lắm với những điều mình mong muốn, không có khả năng quyết định cái mình sẽ làm, không bảo vệ được những điều mình yêu quý và luôn chịu sự sắp đặt của người khác.

Mình vẫn nghĩ, lớn lên, “trở thành người lớn” không chỉ có nghĩa là già đi, có thêm vài nếp nhăn, kiếm ra tiền, đi đây đó... mà là thật sự có thể đưa ra quyết định cho cuộc đời mình và bảo vệ hoặc chịu trách nhiệm với nó, cho dù thế nào đi chăng nữa.

Đã từng là một đứa trẻ, mình hiểu rõ cái cảm giác bất lực, ôm gối khóc buổi đêm với những chuyện mình không hiểu, những cái mình không thể, những điều mình không muốn.

Lúc ấy, mình có tự lập lại một suy nghĩ: “chỉ 10 năm nữa thôi, 10 năm nữa thôi”

Con số ấy sẽ dần ngăn lại khi mình lớn lên. Mình bắt đầu học cách tự quyết định, tự bảo vệ, tự tìm hiểu, tự tranh đấu. Nếu đã muốn một cái gì đó đủ nhiều, bạn sẽ tìm ra cách để có nó.

Bây giờ, trước những điều mà mình cảm thấy “không, mình không muốn thế” thì cảm giác đầu tiên của mình luôn là “đã qua rồi cái thời mình để người khác quyết định đời mình”

“Quyết định đời mình” nghe thì to tát, nhưng thực tế lại diễn ra hàng ngày, hàng giờ, và từ những cái nhỏ bé nhất, nếu không tự quyết định chính những điều nhỏ bé đó thì nó dần dà trở thành một thói quen xấu và từ đó bạn dần mất đi khả năng tư duy về cái bạn muốn làm và cần làm.

Nó bắt đầu rất đơn giản thôi: “con không thể đi học môn đó”, “anh không thể gặp cô ấy”, “con không được về muộn quá 9 giờ”, “em không được mặc chiếc váy ấy”...

Cho đến những thứ to tát hơn: hôn nhân, sự nghiệp, giáo dục, định hướng, sức khỏe... Chính vì chúng ta đã luôn để người khác quyết định cuộc đời mình, từ chuyện cón con nhất, vậy nên giác quan và ý thức về điều mình muốn làm và phải làm trong đời sẽ yếu đi. Nói đơn giản hơn, bạn dần không có thói quen quyết định bất cứ điều gì của mình. Có thể là tình cảm, ân nghĩa, cả nể, hay đơn giản là một thói quen từ bé, khi mà chúng ta luôn nghe theo quyết định không phải của mình.

Hãy nói “tôi không muốn” với những điều bạn thấy là không đúng như nguyện vọng của bản thân mình và nói “tôi muốn thế” trước những thứ bạn thích, cho dù nó có bé nhỏ thế nào đi nữa. Khi người ta nhận ra rằng họ đang đứng trước một người làm chủ từng chuyện nhỏ nhất hàng ngày của họ, người ta sẽ không thể nào bắt bạn làm một cái gì trái với ý nguyện của bạn hết.

81. Chương 81: Điều Ngu Xuẩn Nhất Một Người Có Thể Làm,

Đó là trao cuộc đời mình vào tay một người khác

Từ 20 đến ít nhất là 40, bạn sẽ nợ nần chồng chất!

Đã bao nhiêu lần trong cuộc đời này, những suy nghĩ như “anh ấy sẽ tốt với mình”, “cô ấy sẽ thay đổi vì mình”, “người ta sẽ giúp mình”... chạy qua đầu bạn dần và sau đó là một cái kết thúc chẳng mấy xinh đẹp? Bạn tức mình đập đánh, chửi bới, khóc than, oán trách và không biết phải tin vào cái gì sau đó?

Điều duy nhất bạn nên tin trong cuộc đời này chính là bản thân bạn. Mọi thứ khác chỉ mang tính tương đối và có thể đổi thay không báo trước. Phải biết rằng, trời có sụp xuống thì cũng chỉ có mình yêu thương mình nhất, biết phải làm gì cho mình nhất. Không có gì đảm bảo là người ta phải sống chết giúp bạn cả.

Luôn luôn chừa cho bản thân một lối về an toàn, một phương án B, một người khác để cầu cứu. Đừng bao giờ đặt mọi hi vọng, công sức và cuộc đời bạn hoàn toàn vào tay một người khác, bởi vì khả năng cao là họ sẽ làm rơi nó. Và bạn chẳng thể kêu oan.

Chưa nói đến việc, đã nhờ vả người ta thì ơn nặng bao nhiêu, nợ nặng bấy nhiêu. Nợ vật chất, nợ quan hệ, nợ tình cảm, nợ cơ hội... Có những món nợ trả được, có những cái sẽ đeo đuổi suốt đời.

Hãy là chủ cuộc đời của mình. Học cách lo cho bản thân. Học cách giữ tỉnh táo. Học cách nghi ngờ. Học cách trả giá. Học cách sống độc lập. Bởi vì khi đã dựa vào người khác, bạn không có quyền đàm phán - bạn chỉ có thể chấp nhận kết quả cho dù ảm ức. Mà sống vậy, chỉ khổ bạn hiền thôi.

Bắt đầu từ hôm nay, hãy học cách tự chăm lo cho bản thân mình, dù khó đến thế nào đi nữa.

82. Chương 82: Không Có Ai Trên Đời Này Có Quyền Đánh Giá Bạn

Hãy tự hào về tất cả những cố gắng và thành công của bạn, cho dù nó có bé nhỏ đến thế nào đi chăng nữa. Đó là bước đầu tiên trong việc khiến cho người khác xem trọng thành công của bạn.

Mình từng nhận được tâm sự của một em gái, em sợ hãi về những điều mà người ta đánh giá về mình.

Lẽ ra, em không cần phải lo lắng về những chuyện đó.

Nếu có một người nào đó nói với em rằng, tất cả những gì em đã cố gắng đạt được - cho dù là nhỏ bé đến thế nào đi chăng nữa - chẳng là gì cả, thì, có lẽ em không nên lo lắng về chuyện đó.

Chúng ta đều ít nhất một lần trong đời biết đến cảm giác đứng ở đâu đó giữa đám đông, mờ nhạt, nhìn về một người khác, trên sân khấu, trên tv, trên internet, trên những thứ hào nhoáng, những người có vẻ như có tất cả mọi thứ, bỗng nhiên cảm thấy ghen tị một chút, vì sao người đó lại hơn mình, vì sao người đó lại giỏi như thế ở độ tuổi trẻ như thế? Tất cả chúng ta đều biết đến cảm giác những nỗ lực là không đủ, những cố gắng này chưa là gì, và kể cả những thành công bé bé có vẻ chẳng là gì này của mình, cũng đã phải rất vất vả mới kiếm được.

Kể cả trông có vẻ thoải mái đến thế nào, dễ dàng đến thế nào, nhẹ nhàng đến thế nào - những gì bạn hiện đạt được của ngày hôm nay qua một quá trình cố gắng là không đơn giản. Vì thế, đừng để người khác đối xử với bạn như thể những gì bạn đã cố gắng không là gì. Hãy biết trân quý bản thân và tự hào về những cố gắng của bạn, cho dù nó có nhỏ bé đến đâu.

Lẽ ra, bạn không cần phải lo lắng tới chuyện người khác nghĩ sao về bạn.

Lẽ ra, bạn không cần phải cảm thấy tội tệ vì những ánh mắt và nụ cười đầy ẩn ý đó.

Lẽ ra, bạn không cần phải buồn, vì những cố gắng của bạn, không được người khác công nhận.

Có một điều tệ, rất tệ đang diễn ra trong thế giới này ở hiện tại. Đó là rất, rất nhiều người không muốn công nhận những cố gắng của người khác. Những chuyện có thể là rất bé nhỏ với một người, thì có thể người khác đã phải cố trong rất nhiều năm mới đạt được. Có thể đối với bạn, nó chẳng là cái gì - nhưng đối với người ta, đó là sự lo lắng, sự nỗ lực, sự bền bỉ trong im lặng. Đừng tìm cách thể hiện một thái độ, một ánh nhìn, một ngôn từ mà trong đó rõ ràng là ta đang làm cho người đối diện cảm thấy mình nhỏ bé, thất bại và kém cỏi. Chuyện đó, chẳng hay ho gì cả.

Từ đáng buồn ở đây chính là từ “lẽ ra”. Chuyện làm ta cảm thấy thất vọng vô cùng, đó là từ “lẽ ra”, những vấn đề mà chúng ta nên lo lắng đó là thời gian đang trôi qua, là đam mê không được theo đuổi, là những cơ hội vụt qua mất chứ không phải là những thứ tiêu cực kia. Những điều đó, lẽ ra không nên tồn tại. Cái sự thật là ta phải suy nghĩ về nó, về thái độ của mọi người trước những thành công cho dù là bé nhỏ của mình khiến ta buồn. Lẽ ra, ta không cần phải lo lắng về những chuyện đó.

Hãy tự hào, nếu hôm nay bạn đạt được điểm cao đầu tiên. Cho dù nó có là 7 điểm đi chăng nữa.

Hãy tự hào, nếu hôm nay bạn có bài đầu tiên được đăng báo. Cho dù nó chỉ ngắn tũn mà thôi.

Hãy tự hào, nếu hôm nay bạn dũng cảm thức dậy và ra khỏi nhà để chiến đấu.

Đừng lo lắng về việc người khác sẽ nhìn bạn như thế nào. Vì khả năng rất cao họ sẽ nói, bạn “chỉ” là một cái gì đó. Sự thật không phải thế, bạn hẳn phải biết tự hào về bản thân mình, về những cố gắng của mình, cho dù người khác có nói gì đi chăng nữa. Bạn cần phải tự hào và đứng vững.

Bởi vì, cảm giác thấy mình “chẳng là cái gì” so với người ta như thế nào. Nó không dễ chịu.

Nhưng bạn hẳn, bạn đã vượt qua rất nhiều chuyện để có được ngày hôm nay. Đừng buồn. Người ta không thấy, thì vẫn còn có mình biết với mình - mình cố gắng, và bởi vì nó còn nhỏ nên mình sẽ nuôi nó lớn. Nếu bạn cảm thấy mình muốn nhiều hơn, và thế này vẫn còn nhỏ. Ừ, không sao.

Nhưng người khác, họ không có quyền quyết định chuyện đó. Họ không có quyền đánh giá bạn.

Chỉ có bạn mới có thứ đặc quyền đó mà thôi.

83. Chương 83: Học Cách Nghi Ngờ Tất Cả Mọi Thứ

Làm thế nào để trở thành một người làm truyền thông tốt?

Điều đầu tiên mà mình học được, trong lớp học đầu tiên tại Korea University là câu chuyện đơn giản vô cùng: “hãy biết nghi ngờ tất cả mọi thứ”. Lúc đó, mình cũng chỉ nghe như vậy chứ không nghĩ nhiều về nó. Nhưng càng lớn, và khi ra trường rồi thì đó gần như là điều đầu tiên mình nghĩ đến, mỗi buổi sáng khi mở mắt dậy.

Nếu bạn cảm thấy có người giỏi hơn bạn, thì chắc là bạn đúng rồi đó.

Nếu bạn cảm thấy kế hoạch của bạn có vấn đề dù trông nó rất đẹp, thì chắc là bạn đúng rồi đó.

Nếu bạn cảm thấy những đồng minh của bạn bỗng trở nên xa lạ, thì chắc là bạn đúng rồi đó.

Và nếu bạn cảm thấy người ta đang lừa bạn dù mọi thứ thật hoàn hảo, thì chắc là, bạn cũng đúng rồi đó.

Có một thứ - mạnh mẽ vô cùng mà đại đa số chúng ta hay lơ đi - cái đó gọi là “cảm tính”. Con người cũng giống như con vật ở một số chuyện, đó là chúng ta có khả năng cảm nhận được sự nguy hiểm khi nó đang tới. Chẳng có gì đổi thay ngày hôm đó, bầu trời vẫn xanh như thế, nhưng rất có thể hôm nay là ngày bạn nhận được một nhát dao, ai mà biết được? Trời càng cao, đi càng xa, gặp càng nhiều người, càng thành đạt... thì ta càng biết cách nghi ngờ mọi thứ. Đừng hài lòng với bất kỳ một kết quả nào quá. Đừng nghe những lời đường mật quá. Đừng đi theo những con đường trông có vẻ bình yên quá.

Hãy thử nhìn mọi thứ theo một góc độ khác. Liệu mọi thứ bạn muốn làm, đang làm, sẽ làm có đúng không? Hãy biết cách đặt câu hỏi ngược lại với mọi vấn đề. Hãy luôn tỉnh táo, bạn hiền nhé.

84. Chương 84: Đối Mặt Với Người Làm Bạn Đau

Đối diện với nỗi sợ tuổi 20!

Sẽ đến một lúc nào đó trong đời, cho dù sẵn sàng hay chưa - bạn sẽ phải đối mặt với những người mà bạn ghét nhất.

Chúng ta không phải là thánh thần. Trên đường đời, sẽ có lúc bạn va phải ai đó, hoặc người ta va phải bạn hiền. Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra và bạn, sẽ ghét một ai đó trong cuộc đời này.

Những người bạn hiền không ưa nhất, không muốn nhìn mặt nhất, không muốn tiếp chuyện nhất lại không phải là người lạ, không phải người nào đó bạn cho là vô duyên, không phải người mà bạn thấy ngứa mắt.

Những người mà bạn ghét nhất, thường là những người mà bạn từng thân nhất, quen nhất, gần nhất, tin tưởng nhất. Cái cảm giác đối diện với một trang nhật ký cuộc đời “đã từng” yêu quý và vui vẻ, nhưng giờ đây tràn trề trong sự chán chường làm bạn mệt mỏi. Bạn không muốn làm một kẻ tì tiện, quá khắc nghiệt trước quá khứ. Nhưng bảo bạn mỉm cười vui vẻ, quên đi những gì họ đã làm thì cũng là điều không thể.

Rất lâu sau này, bạn hiền sẽ nhận ra rằng: bạn không giận những gì họ làm nữa, bạn không nhớ những kỷ niệm vui từng có nữa....

Sẽ đến một lúc bạn biết mình phải đối mặt với những người bạn từng yêu quý và tin tưởng, nhưng lại sẵn lòng phản bội và làm tổn thương bạn. Con người, không nhớ được nhiều thứ, nhưng cảm giác sợ đau lại rất rõ ràng trong tiềm thức.

Khi phải nhìn vào mắt người bạn ghét, hãy mỉm cười. Bạn không thể thay đổi được quá khứ đâu. Nhưng ít ra, hãy trở nên mạnh mẽ, và sống hạnh phúc. Mọi suy nghĩ tiêu cực không giúp gì hết. Hãy cho qua những gì bạn không có khả năng thay đổi.

Hãy sẵn sàng. Nếu không có những vấp ngã, sao bạn trưởng thành như ngày hôm nay?

85. Chương 85: Hãy Học Cách Yêu Lấy Những Thứ Mà Bạn “phải” Làm

Có rất nhiều điều trong cuộc đời này mà bạn sẽ không thích, à không, đại đa số những điều mà bạn “phải” làm trong cuộc đời này là những điều mà bạn không thích, thậm chí là ghét cay ghét đắng từ khi còn rất bé: đi học, mặc đồng phục, bị mồi phụ huynh vì những tội lỗi quá nhỏ, đi làm, một văn phòng tẻ nhạt, những con người mà bạn cảm thấy không thể nào tương đồng trong suốt cuộc đời mình mà vẫn phải gặp hàng ngày...

Hãy học cách yêu lấy những điều mà bạn nhất định phải làm trong đời, như là một con người bình thường, đầy đủ hi vọng ấu ố và sinh lão bệnh tử.

Không phải ai trong số chúng ta sinh ra đã có cái quyền “chỉ làm điều mình muốn”, và cũng không phải bất cứ ai cũng có đủ khả năng, thời gian và điều kiện để TRẢ GIÁ cho mọi hành vi mà mình đã làm theo ý muốn của riêng mình. Chính vì vậy, một trong những điều đầu tiên bạn cần phải học, đó là “không phải cứ cái gì mình muốn cũng được”, và cách duy nhất để những ngày dài mà bạn luôn oán hận này trở nên có ý nghĩa hơn, đó là hãy học lấy cách yêu những việc mà bạn hiện tại không có khả năng thay đổi.

Có rất nhiều email mà mình không trả lời. Đó là những email giận dữ về cuộc sống hàng ngày, than vãn tại sao cuộc đời lại bất công như vậy, tại sao cuộc sống lại tẻ nhạt, tại sao chúng ta phải làm điều mình ghét, tại sao không thể sống đời như mình muốn, vân vân và vân vân...

Bạn hiền thân mến, bạn không thể giữ mãi thái độ tiêu cực đó về cuộc sống của mình được. Cho dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng đừng chán ghét cuộc sống của mình. Nếu không thể, hay chưa thể thay đổi hoàn cảnh trước mắt, hãy học cách nhìn nó từ một góc độ khác, học cách yêu lấy nó, học cách cải thiện nó - bởi vì đơn giản lắm, nó không phải là một bộ phim bạn xem mà chẳng liên quan gì đến bạn hiền đâu, nó chính là CUỘC ĐỜI của bạn đấy.

Bạn không thích đi học? Có rất nhiều người muốn đi học mà không được.

Bạn cho rằng những thứ mình đang học chẳng có ý nghĩa gì? Bạn sẽ tuyệt vọng khi biết một bảng điểm thấp chẳng mang lại học bổng mà bạn hằng mong muốn.

Bạn chán ghét những con người không có ý chí xung quanh mình? Nếu không rộng lượng hơn, bạn cũng sớm trở thành họ mà thôi.

Hãy học cách yêu lấy những việc mà bạn “phải” làm trong cuộc đời. Cuộc sống không là mơ, không màu hồng - nhưng bạn có thể chọn màu để tô nó. Đừng chọn màu đen u ám, rồi lại nổi giận với thiên hạ. Mỗi buổi sáng khi thức dậy, hãy cố gắng nhìn thấy điều tốt đẹp nhất, trong cuộc sống của mình.

Không ai trong chúng ta có một cuộc đời hoàn hảo cả, chỉ là có những người đã chọn việc sống hạnh phúc, kể cả khi họ không có gì đi nữa.

86. Chương 86: Có Ăn Cơm Một Mình Thì Cũng Phải Ăn Ngon!

Cách để chăm sóc bản thân thật tốt, để yêu cuộc sống khi chỉ có một mình.

Một trong những chuyện đầu tiên bạn nên phải đối mặt khi lớn, khi đi học xa nhà, khi ra ở riêng... là chuyện ăn cơm một mình.

Không còn là những bữa cơm ngon ngọt mẹ nấu, đợi bố về cùng ăn, tranh miếng cánh gà rán cuối cùng trên mâm với anh trai. Lần đầu tiên ăn cơm một mình, trong một môi trường lạ hoắc, nấu thì hỏng, tường bốn bức, một màn hình điện thoại. Bạn thấy không ngon lắm, nhưng vẫn ăn. Vì đói nên phải ăn. Dù không vui. Dù không có tiền mua đồ ăn ngon cũng phải ăn. Vì đói.

Lớn lên một chút, bạn biết làm ra tiền. Và bắt đầu biết bỏ bữa ăn để đi kiếm tiền. Bạn bắt đầu cảm thấy một giờ nấu nướng dọn dẹp không xứng đáng để đánh đổi lấy giờ đi làm nên thường bỏ bữa.

Làm ra tiền rồi, bạn không nấu cơm ăn với bốn bức tường nữa. Bạn ra ngoài ăn với bạn bè, nhậu nhẹt thâu đêm. Cảm thấy chuyện ăn một mình mới đáng buồn và thậm hại làm sao. Nó vừa cô đơn, vừa mệt mỏi, vừa không ngon.

Nhưng để đến được giai đoạn hơi “hư” sau này đó, bạn hẳn vẫn phải trải qua cái cảm giác ăn cơm khê với bốn bức tường một lần trong đời. Bạn luôn kêu gào trên facebook chuyện thèm cơm nhà, thèm không khí gia đình thèm cả món dưa cà bạn từng cự tuyệt ăn trước đó.

Người Hàn ăn một mình ở ngoài tiệm rất nhiều. Bạn đầu mình phục lắm, làm sao có thể cứ thế xông vào một nhà hàng đông gia đình và cặp đôi, rồi gọi đồ... thậm chí là ăn thịt nướng, uống rượu một mình được nhỉ. Họ chẳng hề làm sao với chuyện đó cả.

Rồi mình mới vỡ ra một lẽ: “ăn một mình cũng được, nhưng nhất định phải ăn tử tế và ăn ngon. Tuyệt đối không thể tạm bợ với chính bản thân mình được!”

Nếu chúng ta dễ dãi với bản thân quá, sẽ không thể nào tiến xa được. Hãy trân trọng bản thân và nhu cầu của mình. Hãy học tập và làm việc chăm chỉ, để có quyền ăn ngon mặc đẹp - ngay cả khi chỉ có một mình.

87. Chương 87: Đàn Ông Hay Đàn Bà Đầu Đầu Ít Nhất Nên “chữa” Một Lần Trong Đời!

Mình, còn rất trẻ, trẻ hơn so với số tuổi mà rất nhiều người theo dõi blog mình nghĩ. Và mình nghĩ là mình đang “thai nghén” lần đầu tiên trong đời.

Cảm giác khi cuối cùng thật sự cũng có một cái gì đó là của riêng mình, từ đầu đến cuối, nó là một cảm giác rất đặc biệt. Có sự mừng rỡ, có những lo lắng, và có cả những hi vọng cùng tâm lý của việc “làm bố làm mẹ lần đầu tiên”.

Tất cả chúng ta, trên đời này nên có ít nhất một lần “thai nghén” một cái gì đó là của riêng mình. Một ngôi nhà, một chiếc xe, một cửa hàng, một quán ăn... hay bất cứ cái gì - chỉ là của riêng bạn hiền. Đánh dấu công sức trưởng thành, làm việc vất vả và quan trọng nhất, là tuổi trẻ của bạn. Một cái gì đó, đòi hỏi thời gian, sự quan tâm, công sức như một đứa trẻ.

Sau những mớ quan trọng của cuộc đời như khi đã kết thúc quãng đời mài dũa quần trên ghế nhà trường, hoặc... bỏ việc, rất có thể bạn sẽ bắt đầu thai nghén ý tưởng kinh doanh, hoặc làm bất cứ một cái gì đó trên nền móng những suy nghĩ trong đầu bạn - những thứ mà bạn cho là đúng, có thể sẽ đúng, và cho dù có chẳng tính được hết những bất lợi, rủi ro, những thất bại, bỏ mặc lời anh em bạn bè nói “đừng” thì bạn vẫn muốn... để.

Và sự thật là, ở độ tuổi nào đi nữa, cho dù bạn là ai, bạn cũng nên cố... để một đứa như vậy trong đời.

Đừng mãi đi làm thuê cho người khác, đừng mãi chỉ ề lưng ra xây dựng để chế cho người khác đừng mãi chỉ sống một cuộc đời quá êm đềm. Bạn có thất bại, có mất sạch, có “sẩy” thì cũng chẳng sao cả. Bạn có thể làm lại.

Cảm giác “có một cái gì đó, chỉ là của mình” nó rất khác. Và bạn sẽ yêu mến thành phẩm của bạn như yêu đứa con đầu lòng của chính mình. Bạn sẽ trang hoàng cho nó, sẽ chăm chút, tỉ mỉ. Đương nhiên rồi, vì chúng ta luôn yêu con của mình hơn yêu con của kẻ khác, đúng không nào?

Bạn chỉ có thể thành công nhất, hạnh phúc nhất khi bạn “mang nặng đẻ đau” và theo đuổi ý chí, đam mê, sở thích của riêng mình. Bởi vì khi nhìn vào những gì là “của mình”, do bàn tay mình tạo nên, có cả mồ hôi và nước mắt, bạn thấy một phần hình ảnh của chính bạn trong đó - là một lần bạn dám sống cho chính bạn. Hãy cố gắng, một lần trong đời này thôi, làm một cái gì đó chỉ là của mình.

Bạn muốn làm một website, làm game? Làm đi.

Bạn muốn làm một nhà văn, nhà báo? Viết đi.

Bạn muốn mở một quán bar, tiệm cafe? Mở đi.

Bạn muốn có một thương hiệu thời trang? Vẽ đi.

Bạn muốn làm một cái gì đó với cái tên của bạn không?

Vậy, bạn hiền đáng mến, bạn đã “thai nghén” bao giờ chưa? Hãy thử ít nhất một lần trong đời nhé.

88. Chương 88: ”em Không Cần Một Cái Túi \$2000!...

...Em cần những thứ có giá trị gấp 100 lần hơn thế.”

Hãy đặt cho mình một chuẩn mực vô giá làm thước đo thành công trong cuộc sống.

Mình có một cô bạn thân, ngoại trừ việc cô nàng là tín đồ của các hãng thời trang cao cấp và nghiện mua sắm từ những năm 12 tuổi thì nàng là một cô bạn tuyệt vời. Nàng rất biết lắng nghe, nàng vui vẻ và dễ chịu, chỉ có điều, như mọi tiểu thư nhà giàu khác, nàng vẫn hơi đồng đánh và khó chiều một tẹo.

Có một dạo, chủ đề hot nhất xoay quanh nhóm bạn bè của mình đó là nàng lèo nhèo bám theo mình đến 15 dãy phố, quyết tâm đòi cho bằng được một cái túi YSL mới, có giá trị vào khoảng \$2000. Một con số không hề nhỏ. Thực ra thì chuyện có thể tặng quà cho bạn bè thân là một điều mà bất cứ người nào cũng muốn. Lập luận của nàng trong việc đột nhiên đòi mình (chứ không phải người yêu nàng) một cái túi có giá trị lớn đến như vậy là bởi vì: “nếu mày có khả năng mở ra một công ty, một trung tâm tư vấn du học, một học viện dạy tiếng thì mày phải có khả năng tặng cho bạn mày một cái túi có giá trị \$2000 chứ. Là con gái, chẳng lẽ m chưa bao giờ muốn có một cái túi Dior, YSL, hay Chanel à?”

Lúc ấy thì mình chỉ cười. Là con gái, đương nhiên là ai cũng phù phiếm một chút, điệu một chút, thể ngan hàng càng lớn thì càng muốn quẹt nhiều. Nhưng cuối cùng thì câu trả lời của mình lại là: “tao không cần một cái túi \$2000. Những cái tao muốn và cần có giá trị lớn hơn như vậy khoảng 100 lần trở lên cơ.”

Đúng vậy, để có thể cùng anh em bạn bè mở ra một trung tâm văn hóa ngôn ngữ, hoặc như bao người đồng trang lứa muốn có một nhà hàng, tiệm cà phê, quán bar, bất cứ một điều gì khác mà những người có tham vọng ở tuổi 20 ấp ủ - đều tốn khoảng gấp 100 lần so với một cái túi Dior, Chanel, Louis Vuitton hay Hermes. Với những cái đích lớn hơn trong cuộc đời này - một thời son, một cái túi, hay một cái đồng hồ thực sự trở nên không cần thiết lắm nữa.

Việc có khả năng chi trả cho những thứ mình muốn, và muốn trả cho thứ xứng đáng với mình là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hôm nọ có một đứa bạn phàn nàn về “giá trị của cuộc sống”, mình có nói với nó rằng: “mày đất, chứ không phải là những cái mà mày sở hữu, hoặc có thể làm được, đất.” Tất cả chúng ta đều sẵn lòng trả một cái giá cao hơn, cho CÁI TÊN, chứ không phải là ĐỒ VẬT. Ví dụ như một cái túi y xì như thế, mà không gắn mác YSL thì chắc tối đa lên tới \$200 là cùng. Thế nên là, thay vì đầu tư vào những thứ làm rạng danh tên tuổi của người khác và chỉ như một lớp sơn có thể tróc bất cứ lúc nào, hãy cố gắng làm cho cái tên và khuôn mặt mình trở nên đắt giá, Hơn 100 lần so với một cái túi YSL thì tốt quá, hơn 1000 lần thì không mấy người làm được.

Đầu tư vào Tri thức của bản thân. Đầu tư vào Quan hệ của bản thân. Đầu tư vào danh tiếng của bản thân. Đầu tư vào lòng tốt của bản thân. Đầu tư vào chính bản thân.

Mà, tốt nhất là những thứ có giá trị gấp 100 lần chiếc túi kia nên đứng dưới tên mình, là thành quả của mình. Đừng ngửa tay đi xin của người khác, người ta cho mình được thì cũng lấy đi được, và lúc ấy, nó sẽ chẳng còn quý giá như bạn nghĩ nữa.

89. Chương 89: Thất Bại Thì Đã Làm Sao?

Thất bại là mẹ thành công”, thật ư?

Sẽ đến một lúc nào đó trong cuộc đời này, bạn phải trải qua cảm giác thất bại. Có hai loại thất bại trong cuộc đời: bạn thất bại với sự kỳ vọng của người khác và bạn thất bại với sự kỳ vọng của chính mình.

Không ít lần mình nghe được chuyện: “chị Quỳnh không hiểu đâu, cảm giác mọi thứ đều không đúng, khi mọi người luôn không bắt đồng với mọi thứ mình làm và mình chẳng là cái gì so với sự thành công của người khác.”

Sự thật là mình rất hiểu, rất hiểu cảm giác của sự thất bại, khi mọi thứ mình cố gắng đều vô nghĩa, khi mọi thứ vui, sở thích, đam mê, những suy nghĩ và những gì mình đạt được đều trở thành một cái gì đó kệt cớm trong mắt người khác. Khi mọi thứ mình làm là sai, khi mình mãi chẳng là một chuẩn mực nào và khi tất cả những hi vọng đều bị dập tắt.

Bạn hẳn phải hiểu là có đi qua những vấp ngã thì mới trưởng thành được. Và đừng trở thành một thất bại của bản thân mình, còn thật ra bạn có là một thất bại của xã hội thì chắc gì xã hội đã đúng?

Hãy nhớ rằng, nếu việc thi đỗ trường đại học tốt, kiếm được nhiều tiền, có gia đình cơ bản, làm những việc người khác “cho là” thành công và hạnh phúc, thì đừng trở thành một thất bại trong mắt họ. Vì thiên hạ ấy mà, ngật nghèo và cố chấp lắm! Nếu bạn không theo nổi những chuẩn mực tầm thường đó thì hãy sẵn sàng sức mạnh để đương đầu với những lời đánh giá và cảm giác mình mãi mãi không bằng “con nhà người ta” kia.

Nhưng phải biết, điều gì làm mình hạnh phúc - làm được cái đó mới là thành công thật sự. Nên nhớ rằng, bởi chúng ta khác nhau, nên định nghĩa đầy đủ cũng khác nhau, cái làm bạn hẳn hạnh phúc, không nhất thiết phải là cái làm cho người ta hạnh phúc.

Hãy làm cái gì bạn muốn. Cho dù thiên hạ có nói gì đi chăng nữa. Có ngược đời và ngổ ngẩn đến thế nào, hay kể cả có cô đơn đến thế nào, hãy bảo vệ điều mà mình vui. Đừng làm một con cừu dolly. Đừng trở thành một thất bại của chính mình.

Ngày hôm nay, hãy thử một lần đứng lên bảo vệ chính bạn - cho dù phải đổ mồ hôi, máu hay nước mắt.

90. Chương 90: Đừng Nói Không Với Cơ Hội Được Thất Bại Trong Đời

Làm thế nào để trở thành người có những câu chuyện thật hay để kể khi về già?

Bạn biết không, chẳng phải ai trên đời này cũng có cơ hội được thất bại.

Bạn hẳn hãy thử nói chuyện với một người thất bại nhiều, vấp ngã nhiều, sẽ nhận thấy họ không đánh giá người khác trước bất kỳ hoàn cảnh nào. Vì đơn giản họ hiểu. Đầu tiên là đừng nói không với cơ hội khi nó đến, vì cuộc đời này rất ngắn. Nếu cứ đong đếm rồi sợ hãi với thất bại thì sẽ không bao giờ “được” thất bại cả. Ai trên đời này không có sẹo, là người đó không dám sống.

Hôm trước, mình có nói chuyện với đám bạn thân của mình, tất cả đều hỏi sao muốn ôm đồm nhiều dự định như thế, muốn làm nhiều thứ như thế... “Lỡ thất bại thì sao? Bao nhiêu tiền hay công sức là đủ, là xứng đáng cho một thất bại?” Thật lòng thì chẳng ai trên đời này thích thất bại, ai cũng sợ thất bại, chẳng ai muốn mình thất bại. Mình còn sợ cái đó hơn người khác, vì đơn giản là khi đã muốn tất cả bạn bè người

thân tin tưởng, thì chỉ một bước sẩy chân, không chỉ là mình ngã, mà còn mang họa cho bao nheieeu người khác. Trách nhiệm trên vai càng lớn, thì con người ta lại càng không có quyền được thất bại nữa.

Vì thế, khi còn trẻ, khi vẫn còn một mình, khi chưa có một cái gì trong tay, thì đừng nói không với cơ hội “được” thất bại. Không ai trên đời này dạy mình tất cả những vốn sống, kinh nghiệm, học thức được cả. Cho dù có dạy được thì nếu không tự sống với nó, cũng không tiếp thu mà phát triển được. Thế cho nên trước bất kỳ sóng gió nào ập đến, hãy tập suy nghĩ một câu hỏi đơn giản như sau:

“Điều khủng khiếp nhất có thể xảy ra là gì?”

Con người vốn chỉ sợ thứ mình không biết. Biết rồi thì thường không thấy sợ nữa. Cùng lắm là vào viện vài tháng, khóc lóc vài năm hay phá sản chứ gì? Lúc ấy, hãy đứng lên, và làm lại. Chỉ cần có cơ hội thì còn làm lại được. Hãy thử nghĩ xem nếu liều hơn một chút, mạnh dạn hơn một chút, cứng hơn một chút, thì điều khủng khiếp nhất mình có thể phải đánh đổi hay mất đi là gì? Nghĩ thông suốt rồi sẽ không thấy sợ nữa. Người càng không có gì, nhất là những người trẻ tuổi, thực tế mà nói là không có gì để mà mất hết. Nếu đã không có một cái gì thì chẳng có lẽ lại sợ... mất mát? Chẳng nên để những thứ triu tượng và mơ hồ như làm vật cản đường cho sự thăng tiến của mình mới phải.

Cho phép bản thân mình dám sống, dám chấp nhận thử thách và đặc biệt là cơ hội được thất bại, là một điều lý tưởng trên đời. Có những người sẽ sống cả cuộc đời này trong sự hoàn mỹ, không dám chấp nhận rủi ro, trên thân và trong tim không có lấy một vết sẹo, lúc gặp người mới cũng không có chuyện gì để kể. Thật sự thì, câu chuyện về việc ai đó đã dám sống, dám khoe những vết sẹo do liều lĩnh và dũng cảm sẽ luôn hay hơn câu chuyện của một người hôm nay đã nằm điều hòa mát như thế nào, ăn cái gì ngon ra làm sao...

Bạn hiền chọn làm con người như thế nào là quyền ở bạn. Nên biết rằng mỗi ngày trôi qua là một khoảnh khắc cuộc đời lại ngắn lại. Ngã hay không ngã, thành công hay thất bại, thì cũng phải cho nó một cái cơ hội chứ không thể đợi trong sợ hãi cả đời được, phải không?

91. Chương 91: Chuẩn Bị Cho Việc “trẻ Mãi Không Già”

1. Chụp thật nhiều ảnh. Ghi lại những hành tình thú vị của bạn, những sự đổi thay trên gương mặt của bạn, những điều bạn nhìn thấy, món ăn ngon nhất mẹ bạn nấu, cách chú chó của bạn nhìn bạn... tất cả những thứ đó sẽ trở thành kỷ vật vô giá, khi bạn không còn trẻ, không còn vụng về nữa.

2. Có một câu chuyện cho riêng mình. Đừng để tuổi trẻ của bạn trở thành một điều gì đó lu mờ, tẻ nhạt và nhàm chán. Hãy có một câu chuyện, mà trong đó bạn là một nhân vật chính toàn năng! Hãy có những cuộc phiêu lưu, hãy để cho đám trẻ con mắt tròn mắt dẹt khi nghe câu chuyện của bạn: “lúc tao bằng tuổi chúng mày...”

3. Chia sẻ. Hãy dùng những gì bạn đã học được, nhìn thấy được và cảm nhận được để biến thế giới này trở thành một nơi tốt đẹp hơn. Gieo một cái cây ở đâu đó, giúp đỡ một ai đó không vì gì cả, cho đi những phần may mắn của bạn, để hình ảnh của bạn đối với thế giới này mãi trẻ trung và nhân hậu.

4. Có một nhóm người già đi cùng mình. Không chỉ là người yêu, là vợ là chồng - mà là một nhóm bạn, biết chính xác bạn có vết chân chim đầu tiên vào lúc nào, trở nên cau có từ lúc nào, giàu có từ lúc nào. Trong mắt những người bạn này, bạn vẫn chỉ là con ngốc, hâm mộ các oppa Hàn Quốc năm 14 tuổi mà thôi.

5. Yêu bố mẹ. Trong mắt bố mẹ, các bạn không những trẻ, mà còn đại khờ. Và lúc nào bạn cũng cần được chăm nom như lúc mới lên ba. Bạn sẽ ngạc nhiên vì bạn giống bố mẹ bạn đến thế nào, khi bạn không còn trẻ nữa. Hãy dành thật nhiều thời gian với bố mẹ nhé.

92. Chương 92: #tạm Biệt

Xin chào, (lại là) Quỳnh đây. Nếu bạn đọc đến tận đây thì có nghĩa là bạn đã kiên trì đi đến tận cuối cuốn sách này với mình rồi. Cảm ơn bạn, mình hi vọng bạn đã có quãng thời gian thật vui vẻ ở đây với mình.

Nhưng tuổi trẻ - không thể chỉ nằm trong những trang sách này được. Tuổi trẻ vốn là một định nghĩa không có giới hạn! Tuổi trẻ là thử thách, là đánh đổi, và có cả trả giá. Tin buồn là bạn không trẻ mãi mãi. Chính vì thế, bạn cần phải bước ra khỏi cánh cửa kia ngay bây giờ, và làm tất cả mọi thứ bạn có thể. Mình biết, trong thời gian vừa qua bạn đã có nhiều bất mãn với “tuổi trẻ” của mình, cảm giác bất lực và bức xúc trước những điều mình không thể tự quyết, tự làm, cảm thấy tự ti trước những chiến công của người khác và cảm thấy “thời” của mình như vậy là đã hết, tuổi trẻ đã không còn và chẳng gì có thể thay đổi những năm tháng buồn tẻ này.

Không phải như vậy đâu, không phải thời điểm của ai cũng giống nhau. Có thể lắm, khi bạn là một bông hoa nở muộn. Và điều đó cũng không sao cả.

Bây giờ, hãy nhớ lại chú chó nhỏ mà mình nói đến ở những trang đầu. Hãy nhớ đến một điều gì đó làm bạn cảm thấy mình mạnh mẽ, cảm thấy tin tưởng và cảm thấy “trẻ” vì nó.

Hãy nhớ lấy điều đó và bước ra khỏi cánh cửa, hãy sống thật tươi trẻ, sống tử tế, sống hạnh phúc và sống cho thật đáng sống nhé. Hãy theo đuổi ước mơ ấy, hãy tỏ tình với cô gái nhà bên, hãy đi thật xa khi có thể, hãy lau khô không chỉ giọt nước mắt của mình mà còn là của người khác và bước tiếp. Cuộc sống này còn có ý nghĩa gì nữa, nếu không phải để chia sẻ, để yêu thương, để vượt qua thử thách và để cười.

Và mình rất hi vọng, một lúc nào đó, bạn có thể ngồi viết ra câu chuyện tuổi trẻ của chính bạn.

Quỳnh in Seoul.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tre-va-vung-ve>